

แผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567-2580

SUSTAINABLE CONSUMPTION AND PRODUCTION ROADMAP 2024-2037

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning

**12 RESPONSIBLE CONSUMPTION
AND PRODUCTION**

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทนำ	1
ส่วนที่ 1 ความเชื่อมโยงและความสอดคล้องกับนโยบายและแผนของประเทศไทย	3
1.1 ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580)	3
1.2 แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580)	4
1.3 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570)	5
1.4 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2580	6
1.5 แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2566 - 2570	7
1.6 ยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศด้วยโมเดลเศรษฐกิจ BCG พ.ศ. 2564 - 2569	8
1.7 หลักการสำคัญของการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน	8
ส่วนที่ 2 ผลการติดตามประเมินผลและวิเคราะห์ช่องว่างและสภาพปัญหาการดำเนินงาน ที่ผ่านมาของแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2560 - 2580 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1)	10
2.1 การติดตามและประเมินผล	10
2.2 การวิเคราะห์ช่องว่างและสภาพปัญหา	12
ส่วนที่ 3 แผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567 - 2580	13
3.1 หลักการสำคัญ	13
3.2 วิสัยทัศน์ (Vision)	14
3.3 เป้าหมายภาพรวม (Ultimate Goal)	14
3.4 วัตถุประสงค์	14
3.5 ระยะเวลาดำเนินการ	14
3.6 เป้าหมาย SCP ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง และตัวชี้วัด	14
3.7 ภาพรวมเป้าหมาย SCP ตัวชี้วัด หน่วยงานรับผิดชอบ ค่าเป้าหมาย มาตรการสำคัญ และกลไกสนับสนุน	20
ส่วนที่ 4 การขับเคลื่อนและติดตามประเมินผล	37
4.1 การขับเคลื่อนการดำเนินงาน	37
4.2 การติดตามประเมินผล	38
ภาคผนวก ก	ก
ภาคผนวก ข	ข

บทนำ

บทนำ

การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) คือ แนวทางการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ลดทอนความสามารถในการตอบสนองความต้องการของคนรุ่นหลัง (Brundtland Report, 1987) โดยการบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การเติบโตทางเศรษฐกิจ (economic growth) ความครอบคลุมทางสังคม (social inclusion) และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (environmental protection) ซึ่งในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยสามัญ ครั้งที่ 70 เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2558 ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ประเทศไทยและประเทศสมาชิกสหประชาชาติรวม 193 ประเทศ ร่วมลงนามรับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 (2030 Agenda for Sustainable Development) ซึ่งเป็นกรอบการพัฒนาของโลกเพื่อร่วมกันบรรลุการพัฒนาทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ภายในปี ค.ศ. 2030 โดยกำหนดให้มีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป็นแนวทางให้แต่ละประเทศดำเนินการร่วมกัน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) 17 เป้าหมาย ประกอบไปด้วย 169 เป้าหมายย่อย (SDG Targets) ที่มีความเป็นสากล เชื่อมโยงและเกื้อหนุนกัน และกำหนดให้มี 247 ตัวชี้วัด เพื่อใช้ติดตามและประเมินความก้าวหน้าของการพัฒนา โดยสามารถจัดกลุ่ม SDGs ตามปัจจัยที่เชื่อมโยงกันใน 5 มิติ (5P) ได้แก่ (1) การพัฒนาคน (People) ให้ความสำคัญกับการขจัดปัญหาความยากจนและความหิวโหย และลดความเหลื่อมล้ำในสังคม (2) สิ่งแวดล้อม (Planet) ให้ความสำคัญกับการปกป้องและรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสภาพภูมิอากาศเพื่อพลเมืองโลกรุ่นต่อไป (3) เศรษฐกิจและความมั่งคั่ง (Prosperity) ส่งเสริมให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีและสอดคล้องกับธรรมชาติ (4) สันติภาพและความยุติธรรม (Peace) ยึดหลักการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีสังคมที่สงบสุข และไม่แบ่งแยก และ (5) ความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา (Partnership) ความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน

ประเทศไทยได้กำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน เพื่อทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศให้ครอบคลุมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและบูรณาการ และเป็นไปตามข้อตกลงหรือความร่วมมือระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน และเสนอแนะให้มีการกำหนด แก้ไขเพิ่มเติม หรือปรับปรุงมาตรการด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และกฎหมายเพื่อส่งเสริมด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งกำกับการดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐ และติดตามประเมินผลการดำเนินงานทั้งภาครัฐและเอกชน ตามยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ โดยให้คำนิยามของการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ว่า “การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ที่มีการบูรณาการอย่างสอดคล้องและสมดุล สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนทั้งในปัจจุบันและในอนาคตเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น”

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) ได้รับมอบหมายให้เป็นหน่วยงานขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน (SDG 12) ผ่านกลไกคณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน และคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ สผ. ร่วมกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2560 – 2579 และแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2560 - 2580 (ฉบับ

ปรับปรุง ครั้งที่ 1) เพื่อเป็นกรอบการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของประเทศไทยให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และสะท้อนความก้าวหน้าการดำเนินงานของทุกภาคส่วน สามารถนำไปพิจารณากำหนดแนวทางขับเคลื่อนและสนับสนุนภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น โดยแผนขับเคลื่อนฯ ดังกล่าว มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580) รวมทั้งเป้าประสงค์และตัวชี้วัด SDG 12 ตามที่องค์การสหประชาชาติกำหนด โดยขับเคลื่อนผ่าน 6 ภาคส่วนหลัก ได้แก่ (1) ภาคอุตสาหกรรมการผลิต (2) ภาคเกษตรกรรมและอาหาร (3) ภาคบริการและการท่องเที่ยว (4) ภาคเมืองและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (5) ภาคการจัดซื้อจัดจ้างยั่งยืน และ (6) ภาคการสร้างความรู้ตระหนักรู้และการศึกษา

ทั้งนี้ จากการติดตามประเมินผลความก้าวหน้าของการดำเนินงานและการบรรลุเป้าหมายของแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2560 – 2580 (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1) เพื่อสะท้อนการดำเนินงานและพิจารณากำหนดแนวทางการขับเคลื่อนการดำเนินงานของหน่วยงานให้บรรลุเป้าหมายมากยิ่งขึ้น พบว่ายังมีปัญหาและอุปสรรค อาทิ การรายงานผลยังไม่ครบถ้วนและไม่ตรงตามค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ ตัวชี้วัดไม่สอดคล้องกับภารกิจของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ตัวชี้วัดมีจำนวนมากและซ้ำซ้อน บางตัวชี้วัดไม่สามารถเก็บข้อมูลและรายงานผลการดำเนินการได้ กอปรกับได้มีการกำหนดกรอบระยะเวลาในการพิจารณาทบทวนและปรับปรุงแผนขับเคลื่อนฯ ไว้ทุก 3 ปี เพื่อทบทวนสถานภาพ วิเคราะห์ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานของหน่วยงาน และความก้าวหน้าของเป้าประสงค์และตัวชี้วัด ร่วมกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ ความท้าทาย รวมทั้งทิศทางและเป้าหมายของโลก เพื่อให้สามารถรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสอดคล้องกับบริบทของประเทศไทย ในขณะนี้คณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน ในการประชุมครั้งที่ 1/2566 เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2566 มีมติให้ทบทวนและปรับปรุงแผนขับเคลื่อนฯ เพื่อกำหนดทิศทางการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของประเทศไทยให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้ชัดเจนมากขึ้น

ส่วนที่ 1

ความเชื่อมโยงและความสอดคล้อง
กับนโยบายและแผนของประเทศไทย

ส่วนที่ 1

ความเชื่อมโยงและความสอดคล้องกับนโยบายและแผนของประเทศไทย

นโยบายและแผนของประเทศไทยที่มีความเกี่ยวข้องกับการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน อาทิ ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 - 2580 แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น 18 การเติบโตอย่างยั่งยืน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2580 แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2566 - 2570 และโมเดลเศรษฐกิจชีวภาพ-เศรษฐกิจหมุนเวียน-เศรษฐกิจสีเขียว (Bio-Circular-Green Economy: BCG Model) รายละเอียดดังนี้

1.1 ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580)

ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580) เป็นยุทธศาสตร์ชาติฉบับแรกของประเทศไทย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งจะต้องนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์หลัก ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยยุทธศาสตร์หลักที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ได้แก่

(1) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน มีเป้าหมายการพัฒนาที่มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพของประเทศในหลากหลายมิติ บนพื้นฐานแนวคิด 3 ประการ ได้แก่ (1) ต่อยอดอดีต (2) ปรับปัจจุบัน และ (3) สร้างคุณค่าใหม่ในอนาคต โดยได้กำหนดแนวทางการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคเอกชนเศรษฐกิจเพื่ออนาคตที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรมและบริการและการท่องเที่ยว โดยให้ประเทศสามารถยกระดับการผลิตทางการเกษตรเพื่อสร้างมูลค่าให้สูงขึ้น ขณะที่มียุทธศาสตร์และบริการแห่งอนาคตที่จะเป็นกลไกขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ประเทศพัฒนาแล้วด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีแห่งอนาคต รวมทั้งรักษาการเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวระดับโลก ในขณะเดียวกันจำเป็นต้องพัฒนาปัจจัยสนับสนุนต่าง ๆ ทั้งในส่วนของโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพในด้านโครงข่ายคมนาคม พื้นที่และเมือง รวมถึงเทคโนโลยี และโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ เพื่ออำนวยความสะดวกและลดต้นทุนในการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ เงินทุน บุคลากร และเชื่อมโยงประเทศไทยกับประชาคมโลก และรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสู่อนาคต

(2) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการบริโภคและการผลิตสีเขียวอย่างยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการบริโภคและการผลิต วิธีคิดและวิถีชีวิตของบุคคลและองค์กรให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพมากที่สุด การสร้างการมีจิตสำนึกในการผลิตที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมกรรมการบริโภคอย่างพอเพียงและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การใช้กลไกทางเศรษฐศาสตร์และมาตรการทางสังคมจูงใจผู้บริโภคและผู้ผลิต การสร้างระบบและกลไกการเฝ้าระวังติดตาม ตรวจสอบ และควบคุมมลพิษในภาคการผลิต และการใช้มาตรการการตรวจสอบย้อนกลับถึงแหล่งที่มาของวัตถุดิบ พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีการลดขยะเป็นศูนย์ การจัดการขยะแบบเบ็ดเสร็จยั่งยืน การลด

การปล่อยมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงการจัดการการปล่อยมลพิษจากภาคการผลิต เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจควบคู่กับการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ มีมลพิษต่ำ โดยกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การมีระบบจัดการของเสียจากแหล่งกำเนิดมลพิษทุกประเภทที่เพียงพอและมีการจัดการมลพิษให้เป็นไปตามมาตรฐาน รวมทั้งการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน การพัฒนาพลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก การเพิ่มศักยภาพการผลิต การใช้ และตลาด ตลอดจนการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสีเขียว ทั้งระบบ พร้อมทั้งมีการส่งเสริมและพัฒนาเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ดำเนินการเพื่อรองรับการปลูกป่าและเพิ่มพื้นที่สีเขียวในพื้นที่เอกชน การปรับปรุงกลไกรัฐเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของประชาชนและภาคเอกชน

1.2 แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580)

แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ เป็นแผนแม่บทเพื่อบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ มีทั้งสิ้น 23 แผนแม่บท ซึ่งจะมีผลผูกพันต่อหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น รวมทั้งการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณต้องสอดคล้องกับแผนแม่บทซึ่งจะนำไปสู่การปฏิบัติ โดยแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ในปี พ.ศ. 2580 ทั้งนี้ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานตามกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ประเด็น 18 การเติบโตอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นการใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโตที่สมดุลบนฐานทรัพยากรทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ การส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน การสร้างการตระหนักรู้ถึงการคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชนในกระบวนการผลิตและการกำจัดของเสียที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ส่งเสริมการลงทุนและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคไปสู่การผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน การบริหารจัดการมลพิษทั้งระบบ จัดการมลพิษที่แหล่งกำเนิด โดยคำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ ใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์เพื่อการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ก่อมลพิษ พัฒนาและดำเนินโครงการที่ยกระดับกระบวนการผลิต เพื่อกำหนดอนาคต ประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วมและธรรมาภิบาล โดยมีเป้าหมายสำคัญคือ “สภาพแวดล้อมของประเทศไทยมีคุณภาพดีขึ้นอย่างยั่งยืน” ประกอบด้วย แผนย่อยที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ได้แก่

(1) แผนย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนฐานเศรษฐกิจสีเขียว ให้มีความสำคัญต่อการบริหารจัดการป่าไม้เชิงพื้นที่ที่ร่วมกับการพัฒนาการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรป่าไม้ รวมไปถึงการส่งเสริมการลงทุนและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคให้มีความยั่งยืน

(2) แผนย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ มุ่งเน้นการพัฒนาที่ครอบคลุมการลดก๊าซเรือนกระจกและการลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและเอกชนโดยใช้มาตรการใหม่ ด้านเศรษฐศาสตร์การเงิน และการคลัง ในการส่งเสริมและจูงใจภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการควบคุมและลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างมีนัยสำคัญ

(3) แผนย่อยการจัดการมลพิษที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสารเคมีในภาคเกษตรทั้งระบบ ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล มุ่งเน้นการจัดการมลพิษจากแหล่งกำเนิด และการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านการจัดการมลพิษ รวมไปถึงการใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ลดการใช้สารเคมีอันตรายในภาคการผลิตและป้องกันของเสียจากสินค้าต่างประเทศในองค์กร

(4) แผนย่อยการยกระดับกระบวนการทัศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ มุ่งเน้นการตระหนักรู้ในด้านสิ่งแวดล้อมของคนในประเทศ โดยปรับปรุงกลไกและพัฒนาเครื่องมือต่าง ๆ ของภาครัฐเพื่อให้เอื้อต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของประชาชน ซึ่งมีแนวทางการพัฒนาในการส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน โดยการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนในระดับประเทศ โดยใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์ มาตรการทางสังคม และการบังคับใช้กฎหมาย เพื่กระตุ้นให้เกิดการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน

1.3 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570) เป็นแผนการพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปี ให้สามารถก้าวข้ามความท้าทายที่เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่า อย่างยั่งยืน” ซึ่งหมายถึงการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวหน้าพลวัตของโลก และเกื้อหนุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมกับการยกระดับกิจกรรมการผลิตและการให้บริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูงขึ้น โดยอยู่บนพื้นฐานของความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม และเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ จึงได้กำหนดเป้าหมายหลักของการพัฒนาจำนวน 5 เป้าหมาย ประกอบด้วย

(1) การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม มุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญ ผ่านการผลักดันส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ที่ตอบโจทย์พัฒนาการของสังคมยุคใหม่และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย รวมถึงพัฒนาระบบนิเวศที่ส่งเสริมการค้าการลงทุนและนวัตกรรม

(2) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ มุ่งพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม และเร่งรัดการเตรียมพร้อมกำลังคนให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพสูงขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมที่สามารถส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต

(3) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม มุ่งลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในเชิงรายได้พื้นที่ ความมั่งคั่ง และการแข่งขันของภาคธุรกิจ ด้วยการสนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กระจ่ายโอกาสทางเศรษฐกิจ และจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมในทุกพื้นที่ พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจให้เปิดกว้างและเป็นธรรม

(4) การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริการไปสู่ความยั่งยืน มุ่งลดการก่อกมลพิษ ควบคู่ไปกับการผลักดันให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ตลอดจนลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี 2593 และบรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ภายในปี 2608

(5) การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยง ภายใต้บริบทโลกใหม่ มุ่งสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด และภัยคุกคามทางไซเบอร์ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของภาครัฐให้สามารถ

ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพ และมีธรรมาภิบาล

ทั้งนี้ เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่ภาพของการขับเคลื่อนที่ชัดเจนในลักษณะของวาระการพัฒนาที่เอื้อให้เกิดการทำงานร่วมกันของหลายหน่วยงานและหลายภาคส่วนในการผลักดันการพัฒนาให้เกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม จึงกำหนดหมุดหมายการพัฒนา จำนวน 13 หมุดหมาย เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพลิกโฉมประเทศไทยสู่สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจ สร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน โดยมีหมุดหมายการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องการเปลี่ยนผ่านการผลิตและการบริโภคไปสู่ความยั่งยืน ได้แก่

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน

หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

1.4 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2580

นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2580 มีวิสัยทัศน์ว่า “ประเทศไทยมีฐานทรัพยากรธรรมชาติที่สมดุลและยั่งยืน และเป็นสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม” ประกอบด้วย 4 นโยบายหลัก โดยมีนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ได้แก่

นโยบายที่ 1 จัดการฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างมั่นคงเพื่อความสมดุล เป็นธรรม และยั่งยืน มุ่งเน้นให้เกิดความสมดุลในการอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างกลมกลืน โดยสงวนและอนุรักษ์พื้นที่ที่ยังคงมีความอุดมสมบูรณ์ทางธรรมชาติและมีความหลากหลายทางชีวภาพสูงไว้ เพื่อให้มีระบบนิเวศที่สมดุลต่อไป รวมถึงจัดให้มีระบบการเข้าถึง แบ่งปันและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นธรรม โดยจำกัดการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่เกินอัตราการฟื้นฟูเพื่อความยั่งยืน ซึ่งฐานทรัพยากรธรรมชาติดังกล่าวครอบคลุมทุกสาขา คือ ทรัพยากรป่าไม้และความหลากหลายทางชีวภาพ ทรัพยากรดินและที่ดิน ทรัพยากรธรณี ทรัพยากรน้ำ และทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง รวมทั้งการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในลักษณะองค์รวมเพื่อรักษาความมั่นคงทางด้านอาหาร น้ำ และพลังงาน

นโยบายที่ 2 สร้างการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อความมั่นคงและยั่งยืน มุ่งให้ความสำคัญต่อการจัดการที่ต้นทางด้วยการสร้างระบบการผลิตที่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดของเสียและมลพิษน้อยที่สุด โดยมุ่งเน้นให้เกิดการหมุนเวียนทรัพยากรและของเสียในระบบการผลิตและการบริโภคเพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าทรัพยากรและของเสีย และยกระดับการจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงพื้นที่ โดยจัดรูปแบบการพัฒนาตามลักษณะทางกายภาพที่เป็นเอกลักษณ์และความสำคัญของพื้นที่ เช่น พื้นที่เมือง แหล่งท่องเที่ยว และพื้นที่อุตสาหกรรม เป็นต้น ให้มีความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมทั้งรักษาสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมศิลปกรรมให้คงอยู่ตลอดไป และมีความพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

นโยบายที่ 3 เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มุ่งยกระดับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยให้ความสำคัญกับการเพิ่มประสิทธิภาพเครื่องมือ

และกลไกต่าง ๆ ทั้งทางกฎหมายและเศรษฐศาสตร์ การจัดทำและพัฒนาระบบฐานข้อมูล รวมถึงการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์สำคัญที่จะช่วยผลักดันให้การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างเหมาะสม เป็นเชิงรุกและมีประสิทธิภาพ รวมทั้งช่วยขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้มีการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

นโยบายที่ 4 สร้างความเป็นหุ้นส่วนในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้มุ่งสร้างทุกภาคที่เป็นหุ้นส่วนให้มีความเข้าใจ เรียนรู้ เชื่อใจ และมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน รวมถึงกำหนดการรับผิดชอบ (Accountability) ให้มีบทบาทและหน้าที่ร่วมกันกับภาครัฐในการใช้ประโยชน์และบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศตั้งแต่การเข้ามามีส่วนร่วม การเสนอความคิดเห็น ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ ร่วมรับผลที่เกิดขึ้น และร่วมติดตามตรวจสอบการดำเนินการ รวมทั้งเพิ่มขีดความสามารถในการร่วมมือกับต่างประเทศด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลให้การใช้ประโยชน์และดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส เป็นธรรม และสามารถนำประเทศไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างแท้จริง

1.5 แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2566 – 2570

แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2566 – 2570 มีวิสัยทัศน์ว่า “ทรัพยากรมั่งคั่ง สิ่งแวดล้อมปลอดภัยด้วยการบริหารจัดการข้ามมิติแบบองค์รวม” ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์หลักที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ได้แก่

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติบนบกและความหลากหลายทางชีวภาพให้เติบโตและมีความเป็นธรรมบนความสมดุลของฐานทรัพยากรธรรมชาติ มุ่งให้ความสำคัญต่อการอนุรักษ์ ปันฟู และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัวของระบบนิเวศธรรมชาติ เพื่อรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดความสมดุลและเป็นธรรม มีการเข้าถึงและแบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้จากการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยุติธรรมและเท่าเทียม รวมทั้งผลักดันให้มีการปรับปรุง พัฒนา และจัดทำกฎหมายที่จะนำมาใช้ในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ มีการพัฒนาระบบฐานข้อมูลให้เป็นมาตรฐานเดียวกันที่สามารถเชื่อมโยงกันทั้งประเทศ ตลอดจนใช้เทคโนโลยีสารสนเทศทางภูมิศาสตร์เพื่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิผล โดยตั้งเป้าหมายให้ฐานทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพได้รับการส่งเสริมทั้งการอนุรักษ์ ปันฟู และใช้ประโยชน์อย่างสมดุล เป็นธรรม และเกิดความมั่นคง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การบริหารจัดการเพื่อสร้างสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ มุ่งเน้นการส่งเสริมการบริหารจัดการเพื่อกำหนดแนวทางในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศให้สอดคล้องกับการเติบโตในมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งสร้างความพร้อมและขีดความสามารถในการปรับตัวและรับมือผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกี่ยวข้องทั้งระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การจัดการสภาพแวดล้อมเมืองและมลพิษที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งระบบ มุ่งเน้นการป้องกัน ลด และควบคุมมลพิษทางน้ำ อากาศ เสียง ขยะมูลฝอย มลพิษติดเชื้อ ของเสียอันตราย กากอุตสาหกรรม รวมทั้งสารเคมีในภาคการเกษตรที่มีประสิทธิผลตั้งแต่ต้นทาง พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมทั้งปรับปรุงมาตรฐานสิ่งแวดล้อมของประเทศตามมาตรฐานสากล และบังคับใช้มาตรฐานสิ่งแวดล้อมกับทุกภาคส่วนอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งสร้างเครื่องมือ กลไกที่มีความหลากหลายครอบคลุมการบริหารจัดการมลพิษและส่งเสริมการบูรณาการทุกภาคส่วนในระดับประเทศ ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือทั้งภายในและระหว่างประเทศในการจัดการมลพิษอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การยกระดับกระบวนการพัฒนาเพื่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ มุ่งเน้นการส่งเสริมการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ทั้งในภาคการผลิตและภาคการบริโภค การส่งเสริมคุณลักษณะและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อม โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ความตระหนัก ความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และการมีความรับผิดชอบ (Accountability) ในการมีส่วนร่วมบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การเสริมสร้างการพัฒนาระบบ เครื่องมือ และกลไก ที่ช่วยผลักดันให้การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการส่งเสริมการพัฒนาเครือข่ายเพื่อยกระดับกระบวนการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งในประเทศ และเสริมสร้างความเข้มแข็งในเวทีความร่วมมือระหว่างประเทศ

1.6 ยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศด้วยโมเดลเศรษฐกิจ BCG พ.ศ. 2564-2569

การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศด้วยโมเดลเศรษฐกิจ BCG (Bio-Circular-Green Economy) มุ่งไปที่การสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยการพัฒนา 3 เศรษฐกิจ คือ เศรษฐกิจชีวภาพ (Bioeconomy) เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) และเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ซึ่งมีกิจกรรมหลักประกอบด้วย (1) อนุรักษ์ พัฒนา เพิ่มพูนทรัพยากร ความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม (2) บริหารจัดการการใช้ประโยชน์และบริโภคอย่างยั่งยืน (3) ลดและใช้ประโยชน์ของทั้งจากระบบการผลิตสินค้าและบริการ (4) เพิ่ม Value Creation ตลอดห่วงโซ่มูลค่าตั้งแต่ภาคเกษตรที่เป็นต้นน้ำจนถึงภาคการผลิตและบริการ และ (5) สร้างภูมิคุ้มกัน พึ่งพาตนเอง และเพิ่มสมรรถนะในการฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว โดยมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนตามแนวทางการพัฒนา 4 สาขายุทธศาสตร์ ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 1 สร้างความยั่งยืนของฐานทรัพยากรและความหลากหลายทางชีวภาพด้วยการจัดสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ โดยมุ่งเน้นการสร้างความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากรและการบริโภคที่ยั่งยืนของชุมชน บนพื้นฐานการรักษาสมดุลระหว่างการมีอยู่ใช้ไปและการนำกลับมาใช้ซ้ำตามหลักการหมุนเวียน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาชุมชนและเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็งด้วยทุนทรัพยากร อัตลักษณ์ ความคิดสร้างสรรค์ และเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยการพัฒนาเชิงพื้นที่ และการเพิ่มโอกาสการเข้าถึงและถ่ายทอดองค์ความรู้แก่ชุมชน

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมภายใต้เศรษฐกิจ BCG ให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน โดยการยกระดับมาตรฐานและให้ความสำคัญกับระบบการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มีความยั่งยืน และเทียบเท่ามาตรฐานสากล

ยุทธศาสตร์ที่ 4 เสริมสร้างความสามารถในการตอบสนองต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก โดยการนำวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมไปเพิ่มศักยภาพของชุมชน เพื่อการสร้างการเติบโตอย่างมีคุณภาพเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อนำไปสู่สังคมคาร์บอนต่ำ

1.7 หลักการสำคัญของการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน

(1) การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) เป็นหลักการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ลดทอนความสามารถในการตอบสนองความต้องการของคนรุ่นหลัง ซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาใน 3 มิติ ได้แก่ การเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth) ความครอบคลุมทางสังคม (Social inclusion) และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (Environmental protection) เพื่อให้โลกเกิดความสมดุลในการพัฒนาทั้ง 3 มิติ จึงนำมาซึ่ง “เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน” (Sustainable Development Goals: SDGs) เป็นแนวทาง

ให้แต่ละประเทศดำเนินการร่วมกัน โดยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 การสร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เป็น 1 ใน 17 เป้าหมายที่ประเทศไทยและประชาคมโลกได้ร่วมกันดำเนินงานเพื่อให้บรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน ภายในปี พ.ศ. 2579

(2) การผลิตที่ยั่งยืน (Sustainable Production) เป็นหลักการสร้างผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นโดยใช้กระบวนการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด โดยมุ่งเน้นไปที่การอนุรักษ์พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติ ไปพร้อมกับความปลอดภัยของประชาชน ชุมชน และผู้บริโภค ด้วยต้นทุนที่ประหยัด

(3) การบริโภคที่ยั่งยืน (Sustainable Consumption) เป็นหลักการบริโภคสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการที่จำเป็นต่อชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ โดยบริโภคอย่างพอดีและเหลือทิ้งน้อยที่สุด ซึ่งเป็นการลดผลกระทบทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นเป้าหมายสูงสุดของการบริโภคที่ยั่งยืน จึงเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในรุ่นปัจจุบันและอนาคต ภายใต้สภาวะที่มีอยู่อย่างจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(4) กรอบขององค์การสหประชาชาติ ได้กำหนดหลักการพื้นฐานของการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย 1) การพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยไม่ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมมากขึ้น และไม่รบกวนความต้องการใช้ทรัพยากรของคนรุ่นต่อไป 2) การแยกการพัฒนาทางเศรษฐกิจและความเสื่อมโทรมด้านสิ่งแวดล้อมออกจากกัน เพื่อให้เศรษฐกิจเติบโตในขณะที่สิ่งแวดล้อมไม่เสื่อมโทรมมากขึ้น 3) การประยุกต์ใช้แนวคิดวัฏจักรชีวิต ซึ่งคำนึงถึงผลกระทบในทุกขั้นตอนของกระบวนการผลิตและการบริโภค และ 4) การป้องกันการเกิดผลกระทบย้อนกลับจากการบริโภคที่เพิ่มขึ้น เมื่อไม่ให้ความสำคัญกับการเพิ่มประสิทธิภาพ

(5) กรอบการดำเนินงานระยะ 10 ปี (10 Year Framework of Programmes: 10 YFP) เป็นหลักการที่มุ่งเน้นการเรียนรู้เพื่อการใช้ชีวิตแบบยั่งยืน การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตและการพัฒนาเพื่อก้าวไปสู่รูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน โดยแนวความคิดนี้จะช่วยกำหนดนโยบาย ธุรกิจและภาคประชาสังคม เพื่อสร้างระบบความเป็นอยู่ที่ยั่งยืน ซึ่งได้กำหนดแนวทางการปรับเปลี่ยนไปสู่รูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนไว้ 6 สาขา ได้แก่ การจัดซื้อจัดจ้างยั่งยืน การสื่อสารข้อมูลด้านการผลิตและบริโภคอย่างยั่งยืนสู่ผู้บริโภค การท่องเที่ยวยั่งยืน วิถีชีวิตและการศึกษาที่ยั่งยืน อาคารและการก่อสร้างที่ยั่งยืน และระบบอาหารที่ยั่งยืน

ส่วนที่ 2

ผลการติดตามประเมินผลและวิเคราะห์ช่องว่างและ
สภาพปัญหาการดำเนินงานที่ผ่านมาของแผนขับเคลื่อนการผลิต
และการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2560 – 2580 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1)

ส่วนที่ 2

ผลการติดตามประเมินผลและวิเคราะห์ช่องว่างและสภาพปัญหา การดำเนินงานที่ผ่านมาของแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2560 – 2580 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1)

2.1 การติดตามและประเมินผล

การติดตามและประเมินผลความก้าวหน้าของการดำเนินงานที่ผ่านมาและการบรรลุเป้าหมายของแผนขับเคลื่อนฯ เป็นการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน (SCP Implementation Plan) ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 28 หน่วยงานเป็นประจำทุกปี เพื่อสะท้อนการดำเนินงานและพิจารณากำหนดแนวทางการขับเคลื่อนการดำเนินงานของหน่วยงานให้บรรลุเป้าหมายมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ได้กำหนดกรอบระยะเวลาในการพิจารณาทบทวนและปรับปรุงแผนขับเคลื่อนฯ ทั่วประเทศ 3 ปี เพื่อทบทวนสถานการณ์ วิเคราะห์ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานของหน่วยงาน และความก้าวหน้าของเป้าประสงค์และตัวชี้วัด ร่วมกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ ความท้าทาย รวมทั้งทิศทางและเป้าหมายของโลก เพื่อให้สามารถรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสอดคล้องกับบริบทของประเทศไทย

โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) ได้ติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 28 หน่วยงาน พบว่า มีการรายงานผลการดำเนินงานแผนขับเคลื่อน จำนวน 21 หน่วยงาน คิดเป็นร้อยละ 75 โดยเมื่อพิจารณาตัวชี้วัดเป้าหมายหมวดปฏิกายทางระยะที่ 1 (พ.ศ. 2560 – 2565) จำนวนทั้งสิ้น 78 ตัวชี้วัด พบว่า มีสถานะการดำเนินงานเป็นสีเขียว ● (บรรลุค่าเป้าหมายตามหมวดหมายรายทาง ระยะที่ 1) จำนวน 20 ตัวชี้วัด คิดเป็นร้อยละ 25.64 สีเหลือง ● (มีการดำเนินงาน แต่ยังไม่บรรลุค่าเป้าหมาย) จำนวน 16 ตัวชี้วัด คิดเป็นร้อยละ 20.51 สีแดง ● (ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน) จำนวน 19 ตัวชี้วัด คิดเป็นร้อยละ 24.36 สีเทา ● (มีการดำเนินงาน แต่ข้อมูลไม่เพียงพอในการวิเคราะห์) จำนวน 23 ตัวชี้วัด คิดเป็นร้อยละ 29.49

เป้าประสงค์ SCP	จำนวน ตัวชี้วัด	สถานะดำเนินงาน ตามหมวดปฏิกายทาง พ.ศ. 2560 – 2565			
		●	●	●	●
SCP 1 การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น	3	2	-	1	-
SCP 2 บรรลุการจัดการที่ยั่งยืนและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี พ.ศ. 2580 ซึ่งรวมถึงประสิทธิภาพการใช้วัสดุ ประสิทธิภาพการใช้น้ำและประสิทธิภาพการใช้พลังงาน	9	1	4	3	1
SCP 3 ลดการเกิดการสูญเสียอาหาร (Food loss) และของเสียอาหาร (Food waste) และบรรลุการมีระบบการผลิตอาหารที่ยั่งยืน	13	2	-	6	5
SCP 4 บรรลุเรื่องการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตของสิ่งเหล่านั้นด้วยวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตามกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศที่ตกลงกันแล้ว และลดการปลดปล่อยสิ่งเหล่านั้นออกสู่อากาศ น้ำ และดิน เพื่อลดผลกระทบทางลบต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมให้มากที่สุด ภายในปี พ.ศ. 2580	11	3	2	3	3

เป้าประสงค์ SCP	จำนวนตัวชี้วัด	สถานะดำเนินงานตามหมวดเป้าหมาย พ.ศ. 2560 – 2565			
					
SCP 5 บรรลุการจัดการของเสียและขยะจากการบริโภคที่มีประสิทธิภาพ ลดการเกิดของเสียโดยให้มีการป้องกัน การลดปริมาณ การใช้ซ้ำ และการนำกลับมาใช้ใหม่ ภายในปี พ.ศ. 2580	3	1	-	1	1
SCP 6 สนับสนุนให้หน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะบริษัทข้ามชาติและบริษัทขนาดใหญ่รับแนวปฏิบัติที่ยั่งยืนไปใช้และผนวกข้อมูลด้านความยั่งยืนลงไปในวงจรการรายงานของบริษัทเหล่านั้นรวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการ ผลิตภัณฑ์และบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น	12	4	4	-	4
SCP 7 ส่งเสริมแนวปฏิบัติด้านการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน โดยผลักดันให้มีการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ/หน่วยงานในกำกับของรัฐ และหน่วยงานเอกชนในตลาดหลักทรัพย์อย่างต่อเนื่อง	7	2	4	1	-
SCP 8 สร้างหลักประกันว่าประชาชนในทุกแห่งมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องและความตระหนักถึงการพัฒนาที่ยั่งยืนและวิถีชีวิตที่สอดคล้องกับธรรมชาติ ภายในปี พ.ศ. 2580	7	1	2	2	2
SCP 9 สนับสนุนให้เพิ่มพูนการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม เพื่อสนับสนุนการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน และเพิ่มความร่วมมือระหว่างประเทศในการเสริมความแข็งแกร่งของขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จะขับเคลื่อนไปสู่รูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนยิ่งขึ้น	1	1	-	-	-
SCP 10 ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยและกิจกรรมบริการอื่น ๆ จะมีการดำเนินการที่ยั่งยืน และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นธรรมบนพื้นฐานของความสมดุลกับขีดความสามารถในการรองรับของสังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่และท้องถิ่น	11	2	-	2	7
SCP 11 ทำให้การอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลที่ไร้ประสิทธิภาพและนำไปสู่การบริโภคที่สิ้นเปลืองมีความสมเหตุสมผล โดยกำจัดการบิดเบือนทางการตลาดโดยให้สอดคล้องกับสถานะแวดล้อมของประเทศ รวมถึงการปรับโครงสร้างภาษีและเลิกการอุดหนุนที่เป็นภัยเหล่านั้นในที่ยังมีการใช้อยู่ เพื่อให้สะท้อนผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงอย่างเต็มที่ถึงบริบทของประเทศและลดผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้นในลักษณะที่เป็นการคุ้มครองคนจน และชุมชนที่ได้รับผลกระทบ	1	1	-	-	-
รวม	78	20	16	19	23
ร้อยละ		25.64	20.51	24.36	29.49

หมายเหตุ: การประเมินใช้ข้อมูลจากรายงานผลการดำเนินงานที่รวบรวมจากหน่วยงานที่รับผิดชอบร่วมกับข้อมูล
ที่ฝ่ายเลขานุการทำการสืบค้นจากเอกสารเผยแพร่ของหน่วยงานในเว็บไซต์ประกอบกัน

- หมายถึง บรรลุค่าเป้าหมายตามหมวดเป้าหมายรายทาง ระยะที่ 1
- หมายถึง มีการดำเนินงาน แต่ยังไม่บรรลุค่าเป้าหมาย
- หมายถึง ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน
- หมายถึง มีการดำเนินงาน แต่ข้อมูลไม่เพียงพอในการวิเคราะห์

2.2 การวิเคราะห์ช่องว่างและสภาพปัญหา

การวิเคราะห์ช่องว่าง (GAP Analysis) และสภาพปัญหาของการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของประเทศไทยว่ามีประเด็นไหนที่ต้องนำไปพัฒนาหรือปรับปรุงแก้ไข เป็นการเปรียบเทียบสถานะปัจจุบันหรือประสิทธิภาพปัจจุบันกับสิ่งที่ต้องการหรือสิ่งที่ควรจะเป็น เพื่อวิเคราะห์ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดช่องว่างดังกล่าวและจะต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อลดช่องว่างหรือปิดช่องว่างนั้น ๆ เพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ และจะส่งผลให้การยกร่างแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนมีความครอบคลุมและสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งตอบสนองกับแนวโน้มทิศทางและสถานการณ์ของประเทศ ซึ่งได้กำหนดกรอบการดำเนินงานของประเทศไว้ตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580) และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580)

จากการวิเคราะห์ตัวชี้วัดเป้าหมายภายใต้แผนขับเคลื่อนฯ ทั้ง 78 ตัวชี้วัด จะเห็นได้ว่าตัวชี้วัดเป้าหมายมีความสอดคล้องกับการพัฒนาในบริบทความท้าทายปัจจุบันของประเทศไทยที่มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล เป็นรูปธรรม และยั่งยืน ซึ่งครอบคลุมในประเด็นสำคัญต่าง ๆ อาทิ การบริหารจัดการและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเพื่อการบรรลุความเป็นกลางทางคาร์บอนและการสร้างสังคมคาร์บอนต่ำ การส่งเสริมเศรษฐกิจหมุนเวียน และการเปลี่ยนผ่านพลังงานสู่ความยั่งยืน อย่างไรก็ตาม จากติดตามผลการดำเนินงานของแผนขับเคลื่อนฯ ยังพบช่องว่าง (GAP Analysis) และสภาพปัญหาของตัวชี้วัดเป้าหมาย ดังนี้

(1) การรายงานผลยังไม่ครบถ้วนและไม่ตรงตามค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ เนื่องจากตัวชี้วัดบางตัวมีความยุ่งยากในการวัดผล นิยามและค่าเป้าหมายยังไม่ชัดเจน ขาดข้อมูลพื้นฐานที่จะใช้ในการประเมินผล และไม่ได้กำหนดวิธีการวัดผลเอาไว้

(2) ตัวชี้วัดบางตัวได้รับการปรับปรุงขึ้นใหม่ มีการดำเนินงานและเก็บข้อมูลผลการดำเนินงานในช่วงระยะเวลาสั้น เนื่องจากแผนขับเคลื่อนฯ มีการประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2562 รวมทั้งมีการปรับแผนตามภารกิจของหน่วยงานให้เป็นไปตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป จึงยังไม่สามารถเก็บข้อมูล และรายงานผลการดำเนินการได้

(3) ไม่ได้ระบุหน่วยงานรับผิดชอบในบางตัวชี้วัด รวมทั้งมีตัวชี้วัดที่ไม่สอดคล้องกับภารกิจของหน่วยงานที่รับผิดชอบ

(4) ตัวชี้วัดมีจำนวนมากและซ้ำซ้อน บางตัวชี้วัดไม่สอดคล้องกับเป้าประสงค์โดยตรง

(5) ตัวชี้วัดมีการดำเนินงานที่มีความเชื่อมโยงหลากหลายเรื่องเข้าด้วยกัน (Cross Cutting Issue) มากกว่าการดำเนินงานแต่ละเรื่อง การดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ในระดับประเทศ จึงมีความจำเป็นต้องมีการบูรณาการร่วมกันของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งที่เป็นหน่วยงานหลักและหน่วยงานสนับสนุน โดยการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและประชาสังคม เพื่อให้เกิดพลังขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกันและในช่วงเวลาเดียวกัน

ในการนี้ เพื่อให้การดำเนินงานตามแผนขับเคลื่อนฯ มีความครอบคลุมตั้งแต่การนำทรัพยากรมาใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ระบบการผลิตที่ยั่งยืน การนำทรัพยากรกลับมาใช้ประโยชน์ ระบบการกำจัดหรือทำลาย และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้บริโภคผ่านการสร้างความรู้ความเข้าใจให้เกิดความตระหนัก เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ จึงต้องมีการบูรณาการการดำเนินงานในลักษณะองค์รวมอย่างเป็นระบบ ปิดช่องว่าง แก้ไขสภาพปัญหา และมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ส่วนที่ 3

แผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน

พ.ศ. 2567 – 2580

ส่วนที่ 3

แผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567 – 2580

3.1 หลักการสำคัญ

หลักการสำคัญสำหรับการจัดทำแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567 - 2580 ประกอบด้วย

(1) **การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)** เป็นหลักการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ลดทอนความสามารถในการตอบสนองความต้องการของคนรุ่นหลัง ซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาใน 3 มิติ ได้แก่ การเติบโตทางเศรษฐกิจ (economic growth) ความครอบคลุมทางสังคม (social inclusion) และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (environmental protection) เพื่อให้โลกเกิดความสมดุลในการพัฒนาทั้ง 3 มิติ จึงนำมาซึ่ง “เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน” (Sustainable Development Goals: SDGs) เป็นแนวทางให้แต่ละประเทศดำเนินการร่วมกัน โดยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 การสร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เป็น 1 ใน 17 เป้าหมายที่ประเทศไทยและประชาคมโลกได้ร่วมกันดำเนินงานเพื่อให้บรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน ภายในปี พ.ศ. 2573

(2) **การผลิตที่ยั่งยืน (Sustainable Production)** เป็นหลักการสร้างผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นโดยใช้กระบวนการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด โดยมุ่งเน้นไปที่การอนุรักษ์พลังงานและทรัพยากรธรรมชาติไปพร้อมกับความปลอดภัยของประชาชน ชุมชน และผู้บริโภค ด้วยต้นทุนที่ประหยัด

(3) **การบริโภคที่ยั่งยืน (Sustainable Production)** เป็นหลักการบริโภคสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการที่จำเป็นต่อชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ โดยบริโภคอย่างพอดีและเหลือทิ้งน้อยที่สุด ซึ่งเป็นการลดผลกระทบทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นเป้าหมายสูงสุดของการบริโภคที่ยั่งยืนจึงเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในรุ่นปัจจุบันและอนาคต ภายใต้สถานะที่มีอยู่อย่างจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(4) **กรอบขององค์การสหประชาชาติ** ได้กำหนดหลักการพื้นฐานของการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย 1) การพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยไม่ทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมมากขึ้น และไม่ลดทอนความต้องการใช้ทรัพยากรของคนรุ่นต่อไป 2) การแยกการพัฒนาทางเศรษฐกิจและความเสื่อมโทรมด้านสิ่งแวดล้อมออกจากกัน เพื่อให้เศรษฐกิจเติบโตในขณะที่สิ่งแวดล้อมไม่เสื่อมโทรมมากขึ้น 3) การประยุกต์ใช้แนวคิดวัฏจักรชีวิต ซึ่งคำนึงถึงผลกระทบในทุกขั้นตอนของกระบวนการผลิตและการบริโภค และ 4) การป้องกันการเกิดผลกระทบย้อนกลับจากการบริโภคที่เพิ่มขึ้น เมื่อไม่ให้ความสำคัญกับการเพิ่มประสิทธิภาพ

(5) **กรอบการดำเนินงานระยะ 10 ปี (10 Year Framework of Programmes: 10 YFP)** เป็นหลักการที่มุ่งเน้นการเรียนรู้เพื่อการใช้ชีวิตแบบยั่งยืน การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตและการพัฒนาเพื่อก้าวไปสู่รูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน โดยแนวความคิดนี้จะช่วยกำหนดนโยบาย ยุทธกิจและภาคประชาสังคมเพื่อสร้างระบบความเป็นอยู่ที่ยั่งยืน ซึ่งได้กำหนดแนวทางการปรับเปลี่ยนไปสู่รูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนไว้ 6 สาขา ได้แก่ การจัดซื้อจัดจ้างยั่งยืน การสื่อสารข้อมูลด้านการผลิตและบริโภคอย่างยั่งยืนสู่ผู้บริโภค การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน วิถีชีวิตและการศึกษาที่ยั่งยืน อาคารและการก่อสร้างที่ยั่งยืน และระบบอาหารที่ยั่งยืน

3.2 วิสัยทัศน์ (Vision)

ประเทศไทยเปลี่ยนผ่านการผลิตและการบริโภคไปสู่ความยั่งยืนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตและบริโภคอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ภายในปี พ.ศ. 2580

3.3 เป้าหมายภาพรวม (Ultimate Goal)

การปรับเปลี่ยนสังคมไทยอย่างต่อเนื่อง เพื่อมุ่งสู่สังคมที่มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ คำนึง และสมดุลกับฐานทรัพยากรของประเทศที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยอาศัยหลักการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน และส่งเสริมการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำพาไปสู่สังคมที่ยั่งยืน

3.4 วัตถุประสงค์

เพื่อเป็นกรอบการดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของประเทศไทยให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และสะท้อนความก้าวหน้าการดำเนินงานของทุกภาคส่วน สามารถนำไปพิจารณากำหนดแนวทางขับเคลื่อนและสนับสนุนภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

3.5 ระยะเวลาดำเนินการ

การดำเนินงานด้านการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เป็นการดำเนินงานเพื่อมุ่งผลสำเร็จในระยะยาว ดังนั้น แผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนจึงกำหนดให้มีช่วงเวลาดำเนินการระหว่างปี พ.ศ. 2567 - 2580 ซึ่งสอดคล้องกับระยะเวลาของยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่มีช่วงเวลาดำเนินงานทุก 5 ปี ทั้งนี้ การจัดทำแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ต้องมีการติดตามประเมินผลความสำเร็จและความก้าวหน้าการดำเนินงานตามแผนเป็นระยะ เพื่อให้สามารถปรับปรุงแผนให้ครอบคลุมและเหมาะสมกับสถานการณ์ในอนาคต จึงได้กำหนดค่าเป้าหมายตามหมวดหมู่ 3 ระยะ ดังนี้ หมายเหตุระยะที่ 1 (พ.ศ. 2567 - 2570) หมายเหตุระยะที่ 2 (พ.ศ. 2571 - 2575) และหมายเหตุระยะที่ 3 (พ.ศ. 2576 - 2580)

3.6 เป้าหมาย SCP ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง และตัวชี้วัด

เป้าหมาย SCP	ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง						ตัวชี้วัด
	อุตสาหกรรมการผลิต	เกษตรกรรมและอาหาร	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	เมืองยั่งยืน	การสร้างความตระหนักรู้และการศึกษา	การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการอย่างยั่งยืน	
SCP 1 การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น	*	*	*	*	*	*	SCP 1.1 ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อมของประเทศไทย (EPI)
	*	*	*	*	*	*	SCP 1.2 ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม
SCP 2 บรรลุการจัดการที่ยั่งยืนและการใช้	*	*	*	*			SCP 2.1 ร่องรอยการใช้วัตถุดิบ ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อหัว

เป้าหมาย SCP	ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง						ตัวชี้วัด
	อุตสาหกรรมการผลิต	เกษตรกรรมและอาหาร	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	เมืองยั่งยืน	การสร้างความรู้ความตระหนักรู้และการศึกษา	การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการอย่างยั่งยืน	
ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี พ.ศ. 2580							ประชากร และร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)
	*	*	*	*			SCP 2.2 การบริโภควัตถุดิบในประเทศ การบริโภควัตถุดิบในประเทศต่อหัวประชากร และการบริโภควัตถุดิบในประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP)
	*						SCP 2.3 ปริมาณน้ำที่ประหยัดได้ในภาคอุตสาหกรรม
	*	*	*	*			SCP 2.4 ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ (Material Resource Circularity Intensity: MRCI)
SCP 3 ส่งเสริมให้ประเทศไทยมีระบบอาหารที่ยั่งยืน		*					SCP 3.1 ร้อยละการสูญเสียอาหาร (Food Loss) ในกลุ่มอาหารเป้าหมาย
		*	*	*			SCP 3.2 สัดส่วนขยะอาหารเทียบกับขยะมูลฝอยชุมชนลดลง
		*		*			SCP 3.3 ร้อยละของพื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน
SCP 4 สนับสนุนการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตด้วยวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	*	*		*			SCP 4.1 ร้อยละของอัตราการรายงานข้อมูลการเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกข้อตกลงพหุภาคีด้านสารเคมีที่เป็นอันตรายและสารเคมีอื่น ๆ และของเสียในแต่ละข้อตกลงที่เกี่ยวข้อง
	*	*					SCP 4.2 ปริมาณการนำเข้าวัตถุดิบอันตรายทางการเกษตร
	*	*		*			SCP 4.3 ปริมาณของเสียอันตรายชุมชน มูลฝอยติดเชื้อ และของเสีย

เป้าหมาย SCP	ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง						ตัวชี้วัด
	อุตสาหกรรมการผลิต	เกษตรกรรมและอาหาร	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	เมืองยั่งยืน	การสร้างวัฒนธรรมทุนภูมิรู้และการศึกษา	การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการอย่างยั่งยืน	
							อุตสาหกรรมที่เป็นอันตรายได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง
SCP 5 ก้าวสู่การจัดการของเสียอย่างมีประสิทธิภาพโดยการนำกลับมาใช้ประโยชน์	*	*		*			SCP 5.1 ร้อยละของกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่เทียบกับปริมาณของเสียอุตสาหกรรมทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ
	*			*			SCP 5.2 ร้อยละของขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์เทียบกับขยะมูลฝอยทั้งหมด
	*			*			SCP 5.3 อัตราการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ในระดับประเทศ
SCP 6 ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	*	*	*			*	SCP 6.1 จำนวนบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีการรายงานข้อมูลความยั่งยืนตามแบบรายงาน 56-1 One Report
	*	*	*			*	SCP 6.2 จำนวนบริษัทจดทะเบียนที่ได้รับการประกาศผลประเมินหุ้นยั่งยืน (SET ESG Ratings)
	*	*	*			*	SCP 6.3 ร้อยละของ MSMEs ที่เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาการลดต้นทุนหรือของเสียจากกิจการ
	*	*	*			*	SCP 6.4 ร้อยละของ MSMEs ที่มีการเปลี่ยนผ่านไปสู่การดำเนินตามแนวทางเศรษฐกิจสีเขียว
	*						SCP 6.5 จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ผ่านการรับรองโรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว
	*						SCP 6.6 จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาและยกระดับสู่การเป็นเมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม

เป้าหมาย SCP	ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง						ตัวชี้วัด
	อุตสาหกรรมการผลิต	เกษตรกรรมและอาหาร	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	เมืองยั่งยืน	การสร้างความตระหนักรู้และการศึกษา	การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการอย่างยั่งยืน	
SCP 7 ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน	*	*		*	*	*	SCP 7.1 ระดับของการนำนโยบายและแผนปฏิบัติงานด้านการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนในภาครัฐไปปฏิบัติ (SPP)
	*	*		*	*	*	SCP 7.2 สัดส่วนขององค์กรที่เข้าร่วมดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมต่อจำนวนองค์กรทั้งหมด
	*	*		*	*	*	SCP 7.3 สัดส่วนของมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมต่อมูลค่าของการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการรวม
	*	*		*	*	*	SCP 7.4 จำนวนประเภทสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น
	*	*		*	*	*	SCP 7.5 ร้อยละของจำนวนผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองฉลากสิ่งแวดล้อม ประเภทฉลากเขียว
	*	*		*	*	*	SCP 7.6 จำนวนสถานประกอบการสำนักงาน และกลุ่มผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองฉลากสิ่งแวดล้อม ประเภท G-Green
SCP 8 เสริมสร้างองค์ความรู้ให้ทุกภาคส่วนมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องและตระหนักถึงการพัฒนายั่งยืน					*		SCP 8.1 ระดับการดำเนินงานด้านการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลก และการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ (1) นโยบายการศึกษา (2) หลักสูตรการศึกษา (3) การศึกษาของครูผู้สอน และ (4) การประเมินนักเรียน/นักศึกษา

เป้าหมาย SCP	ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง						ตัวชี้วัด
	อุตสาหกรรมการผลิต	เกษตรกรรมและอาหาร	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	เมืองยั่งยืน	การสร้างความตระหนักรู้และการศึกษา	การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการอย่างยั่งยืน	
					*		SCP 8.2 จำนวนโรงเรียนอีโคสคูล (Eco - School) ที่สนับสนุนแนวคิดการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
SCP 9 สนับสนุนให้ประเทศไทยมุ่งสู่พลังงานสะอาดและเปลี่ยนผ่านสู่สังคมคาร์บอนต่ำ	*	*	*	*	*	*	SCP 9.1 กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อหัวประชากร
	*						SCP 9.2 สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าทั้งหมด
	*	*	*	*	*	*	SCP 9.3 ค่าความเข้มของการใช้พลังงาน (Energy Intensity)
	*			*			SCP 9.4 ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ของภาคพลังงาน
SCP 10 มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม		*	*	*			SCP 10.1 บัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยวที่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อม (Tourism Satellite Account-System of Environmental Economic Accounting: TSA-SEEA)
		*	*	*			SCP 10.2 อันดับของดัชนีการพัฒนาการเดินทางและการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Development Index: TTDI) โดยรวม และด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
			*	*			SCP 10.3 จำนวนชุมชนที่ได้รับมาตรฐานความยั่งยืนตามเกณฑ์ GSTC

เป้าหมาย SCP	ภาคส่วนหลักที่เกี่ยวข้อง						ตัวชี้วัด
	อุตสาหกรรมการผลิต	เกษตรกรรมและอาหาร	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	เมืองยั่งยืน	การสร้างความตระหนักรู้และการศึกษา	การจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการอย่างยั่งยืน	
SCP 11 การผลักดันการปฏิรูปกลไกการตลาดของเชื้อเพลิงฟอสซิล โดยคำนึงถึงบริบทของประเทศและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	*						SCP 11.1 สัดส่วนของเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลต่อ GDP
	*						SCP 11.2 จำนวนชนิดน้ำมันเชื้อเพลิงพื้นฐานของกลุ่มเบนซินและกลุ่มดีเซล

3.7 ภาพรวมเป้าหมาย SCP ตัวชี้วัด หน่วยงานรับผิดชอบ ค่าเป้าหมาย มาตรการสำคัญ และกลไกสนับสนุน

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 1 การบริโภคและการผลิตของประเทศไทยความยั่งยืนสูงขึ้น	SCP 1.1 ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อมของประเทศไทย (EPI)	คะแนน	ไม่น้อยกว่า 65 คะแนน ภายในปี พ.ศ. 2580	ไม่น้อยกว่า 55 คะแนน	ไม่น้อยกว่า 60 คะแนน	ไม่น้อยกว่า 65 คะแนน	สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
	SCP 1.2 ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม	ร้อยละ	ลดลงจากกรณีปกติร้อยละ 30 ภายในปี พ.ศ. 2573	ร้อยละ 20	ร้อยละ 30 ภายในปี พ.ศ. 2573	-	กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม
มาตรการสำคัญและกลไกสนับสนุน • เร่งรัดการออก (ร่าง) พระราชบัญญัติการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พ.ศ. เพื่อให้ประเทศไทยสามารถจัดการปัญหาด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล • กำหนดเครื่องมือ และกลไกเพื่อส่งเสริมการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและการปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่มีประสิทธิภาพ • สร้างกำลังคนที่มีความรู้และความเข้าใจผ่านการถ่ายทอดองค์ความรู้จากการอบรมหรือหลักสูตร รวมทั้งสร้างความตระหนักในการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืนเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียน • ผลักดันให้มีกฎหมายและกลไกขับเคลื่อนเชิงบูรณาการเฉพาะด้านเศรษฐกิจหมุนเวียน • ให้ความรู้แก่ทุกภาคส่วนเพื่อให้เกิดความตระหนักและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และค่านิยมการใช้ชีวิตประจำวันในการบริโภคสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม • สนับสนุนการดำเนินงานของเครือข่ายเพื่อส่งเสริมการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เพื่อให้เป็นกลไกการขับเคลื่อน SCP แบบมีส่วนร่วมจากหลายภาคส่วน							

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 2 บรรลุการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพภายในปี พ.ศ. 2580	SCP 2.1 ร่องรอยการใช้วัตถุดิบ ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อหัวประชากร และร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)	1. MF (ล้านตัน) 2. MF/Cap (ตัน/คน) 3. MF/GDP (ตัน/ดอลลาร์สหรัฐ)	ลดลงอย่างต่อเนื่องเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน	ลดลง	ลดลง	ลดลง	สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ
	SCP 2.2 การบริโภควัตถุดิบในประเทศ การบริโภควัตถุดิบในประเทศต่อหัวประชากร และการบริโภควัตถุดิบในประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP)	1. DMC (ล้านตัน) 2. DMC/Cap (ตัน/คน) 3. DMC/GDP (ตัน/ดอลลาร์สหรัฐ)	ลดลงอย่างต่อเนื่องเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน	ลดลง	ลดลง	ลดลง	สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ
	SCP 2.3 ปริมาณน้ำที่ประหยัดได้ในภาคอุตสาหกรรม	ล้านลูกบาศก์เมตร	27 ล้านลูกบาศก์เมตรภายในปี พ.ศ. 2580	4.5 ล้านลูกบาศก์เมตร	10 ล้านลูกบาศก์เมตร	12.5 ล้านลูกบาศก์เมตร	1. สำนักงานทรัพยากรน้ำแห่งชาติ 2. กรมโรงงานอุตสาหกรรม 3. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
	SCP 2.4 ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ (Material Resource Circularity Intensity: MRCI)	ร้อยละ	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี พ.ศ. 2580	ร้อยละ 5	ร้อยละ 8	ร้อยละ 10	สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ

มาตรการสำคัญและกลไกสนับสนุน

- พัฒนามาตรการทางการคลัง และผลักดันการบริหารจัดการ งบประมาณของประเทศ เพื่อสร้างแรงจูงใจในการใช้ทรัพยากร และพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และลดการก่อมลพิษ
- ผลักดันมาตรการทางภาษีที่สนับสนุนการพัฒนาหรือยกระดับเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาดและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ
- ผลักดันให้สถานประกอบการ/นิคมอุตสาหกรรมมีการนำเครื่องมือบัญชีต้นทุนการไหลวัสดุ (Material Flow Cost Accounting: MFCA) มาใช้ในการบริหารจัดการวัตถุดิบ ของเหลือจากการผลิต และการบริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ
- สนับสนุนการก่อสร้างระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอาคารสีเขียว ระบบขนส่งมวลชน ระบบสาธารณูปโภคด้านพลังงาน น้ำ การจัดการของเสีย และการสุขาภิบาลอื่น ๆ ที่เอื้อต่อการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่ำ
- ส่งเสริมให้โรงงานอุตสาหกรรมมีการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ ประหยัด และผลิตภาพสูงขึ้น และสร้างแรงจูงใจให้โรงงานอุตสาหกรรมมีการประหยัดน้ำในกระบวนการผลิต
- ส่งเสริมให้ภาคอุตสาหกรรมปรับโครงสร้างการผลิตและโมเดลธุรกิจแบบใหม่ที่ใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและครบวงจร ตั้งแต่การผลิต การบริโภค การจัดการของเสีย จนถึง การนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่ เพื่อลดปัญหาสิ่งแวดล้อมและของเสีย

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมู่เป้าหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 3 ส่งเสริมให้ประเทศไทยมีระบบอาหารที่ยั่งยืน	SCP 3.1 ร้อยละการสูญเสียอาหาร (Food Loss) ในกลุ่มอาหารเป้าหมาย	ร้อยละ	ลดลงต่อเนื่องต่อเนื่องเมื่อเทียบกับปีฐาน - ปี พ.ศ. 2570 ไม่เกินร้อยละ 3.3352 - ปี พ.ศ. 2575 ไม่เกินร้อยละ 2.5772 - ปี พ.ศ. 2580 ไม่เกินร้อยละ 1.6297	ลดลงร้อยละ 3 ต่อปี	ลดลงร้อยละ 4 ต่อปี	ลดลงร้อยละ 5 ต่อปี	กรมวิชาการเกษตร
	SCP 3.2 สัดส่วนขยะอาหารเทียบกับขยะมูลฝอยชุมชนลดลง	ร้อยละ	ร้อยละ 28 ภายในปี พ.ศ. 2570	ร้อยละ 28	-	-	กรมควบคุมมลพิษ
	SCP 3.3 ร้อยละของพื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน	ร้อยละ	ร้อยละ 3.02 ภายในปี พ.ศ. 2570	ร้อยละ 3.02	-	-	สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

มาตรการสำคัญและกลไกสนับสนุน

- การปรับปรุงกระบวนการผลิตสู่ระบบการผลิตสีเขียวและการผลิตที่ยั่งยืน ลดการสูญเสียระหว่างการผลิตและขยะอาหาร และการยกระดับกระบวนการผลิตด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง
- ส่งเสริมการป้องกันและลดการเกิดการสูญเสียอาหารในทุกกระบวนการ รวมทั้งการเกิดขยะอาหารทั้งในกลุ่มผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ประกอบอาหาร และผู้บริโภค
- พัฒนาเครื่องมือ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการบริหารจัดการอาหารส่วนเกิน ขยะอาหาร และการสูญเสียอาหาร
- เสริมสร้างความตระหนักรู้และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้บริโภค เพื่อลดการสูญเสียอาหารและขยะอาหาร
- ส่งเสริมให้เกษตรกรที่ปลูกป่าเพื่อทำการเกษตรปรับเปลี่ยนจากการปลูกพืชเชิงเดี่ยวโดยใช้สารเคมีมาทำเกษตรแบบยั่งยืน
- เงินกู้สีเขียวแก่เกษตรกรเพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายหมุนเวียนหรือลงทุนในการปรับเปลี่ยนมาทำเกษตรแบบยั่งยืน โดยให้อัตราดอกเบี้ยแบบพิเศษ
- เก็บภาษีสารเคมีเกษตรอันตราย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกษตรกรเปลี่ยนมาใช้สารทางชีวภาพเพื่อกำจัดศัตรูพืช
- กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรยั่งยืนที่เป็นที่ยอมรับในระดับประเทศและในระดับสากล เพื่อรองรับการส่งออกสินค้าเหล่านี้ไปต่างประเทศ

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 4 สนับสนุนการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตด้วยวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	SCP 4.1 ร้อยละของอัตราการรายงานข้อมูลการเข้ารวมเป็นภาคีสมาชิกข้อตกลงพหุภาคีด้านสารเคมีที่เป็นอันตรายและสารเคมีอื่น ๆ และของเสียในแต่ละข้อตกลงที่เกี่ยวข้อง	ร้อยละ	เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากช่วงการรายงานปีล่าสุด	เพิ่มขึ้น (การรายงานผลครั้งที่ 2 ปี ค.ศ. 2020 (คะแนนเฉลี่ยช่วงปี ค.ศ. 2015 – 2019) เท่ากับร้อยละ 73.13)	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	1. กรมควบคุมมลพิษ 2. กรมโรงงานอุตสาหกรรม
	SCP 4.2 ปริมาณการนำเข้าวัตถุดิบอันตรายทางการเกษตร	ร้อยละ	ลดลงร้อยละ 20 ภายในปี พ.ศ. 2580	-	-	ลดลงร้อยละ 20	กรมวิชาการเกษตร
	SCP 4.3 ปริมาณของเสียอันตรายชุมชน มูลฝอยติดเชื้อ และของเสียอุตสาหกรรมที่เป็นอันตรายที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง	ร้อยละ	เพิ่มขึ้นร้อยละ 50 100 และ 100 ตามลำดับ ภายในปี พ.ศ. 2570	ร้อยละ 50 100 และ 100 ตามลำดับ	-	-	1. กรมควบคุมมลพิษ 2. กรมอนามัย 3. กรมโรงงานอุตสาหกรรม
มาตรการที่สำคัญและกลไกสนับสนุน - ส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชนในการจัดการขยะและลดขยะที่ต้นทาง - ส่งเสริมอุตสาหกรรมต้นแบบที่มีการใช้เทคโนโลยีป้องกันการเกิดของเสีย (Pollution Prevention) มีการผลิตที่สะอาด (Cleaner Production) และเผยแพร่แนวทางการปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ไปสู่อุตสาหกรรมอื่น ๆ ในรูปแบบ Business to Business Model - เพิ่มประสิทธิภาพและ/หรือจัดระบบการคัดแยกและกำจัดขยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการจัดระบบกลไกการเรียกคืนผลิตภัณฑ์ หรือซากผลิตภัณฑ์ หรือบรรจุภัณฑ์ตามหลักการขยายความรับผิดชอบของผู้ผลิต (EPR) - ยกระดับการกำจัดขยะให้ครอบคลุมพื้นที่ ปรับปรุงพื้นที่ระบบเก็บรวบรวม และสถานที่หรือโรงงานกำจัดขยะให้ถูกต้องตามหลักวิชาการและมีประสิทธิภาพมากขึ้น - สนับสนุนการลดและคัดแยกขยะอย่างเป็นระบบในชุมชนและสร้างชุมชนต้นแบบที่มีความสามารถในการคัดแยกขยะและการนำกลับมาเป็นวัสดุในการผลิตผลิตภัณฑ์ชุมชนหรือเป็นวัตถุดิบให้โรงงานรีไซเคิล							

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 5 ก้าวสู่การจัดการของเสียอย่างมีประสิทธิภาพโดยการนำกลับมาประโยชน์	SCP 5.1 ร้อยละของกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่เทียบกับปริมาณของเสียอุตสาหกรรมทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ	ร้อยละ	ร้อยละ 95 ภายในปี พ.ศ. 2580	ร้อยละ 85	ร้อยละ 90	ร้อยละ 95	กรมโรงงานอุตสาหกรรม
	SCP 5.2 ร้อยละของขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์เทียบกับขยะมูลฝอยทั้งหมด	ร้อยละ	ร้อยละ 60 ภายในปี พ.ศ. 2580	ร้อยละ 30	ร้อยละ 45	ร้อยละ 60	1. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น 2. กรมควบคุมมลพิษ
	SCP 5.3 อัตราการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ในระดับประเทศ	ร้อยละ	ร้อยละ XX ภายในปี พ.ศ. XXXX	XX	XX	XX	สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

มาตรการที่สำคัญและกลไกสนับสนุน

- ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมรีไซเคิล อีไซเคิล และการแลกเปลี่ยนของเสียระหว่างโรงงาน
- ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้บริโภค วิถีคิดและวิถีชีวิตของบุคคลและองค์กรให้มีการบริโภคอย่างพอเพียงและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ด้วยหลัก 3R การใช้น้อย ใช้ซ้ำ และคัดแยกขยะเพื่อนำกลับเข้าระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy)
- ส่งเสริมงานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อให้เกิดการคิดค้นผลิตภัณฑ์และบริการใหม่จากการนำของเสียกลับมาใช้ใหม่
- สนับสนุนให้ผู้ผลิตปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติ (Guideline) เพื่อให้มีการออกแบบและผลิตบรรจุภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco-design) ที่ใช้วัสดุย่อยสลายง่ายต่อการใช้ซ้ำ มีความคุ้มค่าในการนำกลับมาใช้ใหม่ นำกลับไปรีไซเคิลได้ นำไปใช้ประโยชน์ด้านพลังงานหรือย่อยสลายได้ตามธรรมชาติ
- สร้างความร่วมมือกับภาครัฐ เอกชนและประชาชนในการคัดแยกและนำกลับคืนบรรจุภัณฑ์ ณ จุดขาย หรือจุดทิ้งขยะบรรจุภัณฑ์จากชุมชน (จุด drop off) ในชุมชน สถานที่ราชการ และสถานที่เอกชน
- สนับสนุนการใช้ขยะพลาสติกในประเทศ โดยการจำกัดการนำเข้าเศษพลาสติกจากต่างประเทศ และส่งเสริมคัดแยกขยะพลาสติกไม่ว่าจะเป็นขยะพลาสติกที่มีอัตราการรีไซเคิลสูงหรือต่ำเพื่อนำกลับเข้าสู่ระบบรีไซเคิลด้วยการพัฒนาศักยภาพชาเลนเจอร์ผู้ประกอบการรับซื้อของเก่า ธุรกิจรีไซเคิล การสร้างศูนย์อุตสาหกรรมรีไซเคิล (Recycle hub) และพัฒนา Digital platform ให้เป็นตลาดกลางซื้อขายขยะพลาสติก
- ให้สถานประกอบการลดปริมาณ การใช้สารอันตรายหรือใช้สารอื่นทดแทนในกระบวนการผลิต และมีการคัดแยกของเสียไปใช้ประโยชน์ให้ได้มากที่สุด เพื่อลดปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เป็นอันตรายที่ต้องนำไปกำจัดขั้นสุดท้ายให้เหลือน้อยที่สุด
- พัฒนาระบบให้มีการหมุนเวียนหรือแลกเปลี่ยนของเสียจากอุตสาหกรรม (Waste Exchange) เพื่อการใช้ประโยชน์เศษวัสดุหรือของเสียให้มากที่สุด
- สนับสนุนให้ผู้ผลิตต้องมีการผลิตที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม ใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า โดยใช้กฎระเบียบและแรงจูงใจการลงทุนในกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 6 ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	SCP 6.1 จำนวนบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีการรายงานข้อมูลความยั่งยืนตามแบบรายงาน 56-1 One Report	จำนวน	เพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์
	SCP 6.2 จำนวนบริษัทจดทะเบียนที่ได้รับการประกาศผลประเมินหุ้นยั่งยืน (SET ESG Ratings)	จำนวน	เพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
	SCP 6.3 ร้อยละของ MSMEs ที่เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาการลดต้นทุนหรือของเสียจากกิจการ	ร้อยละ	เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 จากปีฐาน (พ.ศ. 2565)	เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 จากปีฐาน	-	-	กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
	SCP 6.4 ร้อยละของ MSMEs ที่มีการเปลี่ยนผ่านไปสู่การดำเนินตามแนวทางเศรษฐกิจสีเขียว	ร้อยละ	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จากปีฐาน (พ.ศ. 2566) ภายในปี พ.ศ. 2570	เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จากปีฐาน	-	-	สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
	SCP 6.5 จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ผ่านการรับรองโรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว	จำนวน	สถานประกอบการอุตสาหกรรม 6,000 โรงงาน ผ่านการรับรองระดับ 3 ขึ้นไป ภายในปี พ.ศ. 2570	6,000 โรงงาน	-	-	กรมโรงงานอุตสาหกรรม
	SCP 6.6 จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาและยกระดับสู่การเป็นเมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม	พื้นที่	54 พื้นที่ ภายในปี พ.ศ. 2580	18 พื้นที่	33 พื้นที่	54 พื้นที่	1. กรมโรงงานอุตสาหกรรม 2. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

มาตรการที่สำคัญและกลไกสนับสนุน

- ส่งเสริมให้ภาคธุรกิจทั้งบริษัทจดทะเบียนและผู้ประกอบธุรกิจในตลาดทุน ผนวกเรื่อง ESG เข้าไปในการดำเนินธุรกิจ โดยรวมตลอดถึงห่วงโซ่มูลค่าของบริษัท
- ผลักดันให้ภาคธุรกิจให้ความสำคัญและมีการปฏิบัติจริงในเรื่อง ESG (ESG in practice) ตลอดจนไปถึงห่วงโซ่มูลค่าของภาคธุรกิจ
- การผลักดันให้บริษัทจดทะเบียนขนาดกลางและขนาดเล็กผสมผสาน ESG เข้าไปในองค์กร
- ส่งเสริมภาคธุรกิจให้มีการปฏิบัติ ESG อย่างเป็นรูปธรรม วัดผลได้ และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล
- ยกกระดับโรงงานอุตสาหกรรมเข้าสู่การรับรองโรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว และพัฒนาเมืองและพื้นที่อุตสาหกรรมเชิงนิเวศเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืนในพื้นที่
- ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถด้านการผลิตและผลิตภาพของธุรกิจอุตสาหกรรม
- สนับสนุนให้ภาคเอกชนร่วมกันสร้างการรับรู้เชิงรุกให้แก่ภาคประชาชนเพื่อปรับพฤติกรรมให้เกิดการรักษาสิ่งแวดล้อม เช่น ลดคัดแยกขยะ ประหยัดพลังงาน ลดกิจกรรมการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมู่			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 7 ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน	SCP 7.1 ระดับของการนำนโยบายและแผนปฏิบัติงานด้านการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนในภาครัฐไปปฏิบัติ (SPP)	คะแนน	การดำเนินการ SPP อยู่ในระดับสูง (มากกว่า 4 คะแนน) ภายในปี พ.ศ. 2580	ระดับต่ำถึงปานกลาง (2-3 คะแนน)	ระดับปานกลางถึงระดับสูง (3-4 คะแนน)	ระดับสูง (มากกว่า 4 คะแนน)	กรมบัญชีกลาง
	SCP 7.2 สัดส่วนขององค์กรที่เข้าร่วมดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมต่อจำนวนองค์กรทั้งหมด	ร้อยละ	- หน่วยงานภาครัฐ ร้อยละ 100 - องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 100 - หน่วยงานเอกชน ร้อยละ 100 ภายในปี พ.ศ. 2580	- รัฐ ร้อยละ 100 - อปท. ร้อยละ 100 - เอกชน ร้อยละ 95	- รัฐ ร้อยละ 100 - อปท. ร้อยละ 100 - เอกชน ร้อยละ 100	- รัฐ ร้อยละ 100 - อปท. ร้อยละ 100 - เอกชน ร้อยละ 100	กรมควบคุมมลพิษ
	SCP 7.3 สัดส่วนของมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมต่อมูลค่าของการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการรวม	ร้อยละ	- หน่วยงานภาครัฐ ร้อยละ 90 - องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 70 - หน่วยงานเอกชน ร้อยละ 90 ภายในปี พ.ศ. 2580	- รัฐ ร้อยละ 80 - อปท. ร้อยละ 60 - เอกชน ร้อยละ 80	- รัฐ ร้อยละ 85 - อปท. ร้อยละ 65 - เอกชน ร้อยละ 85	- รัฐ ร้อยละ 90 - อปท. ร้อยละ 70 - เอกชน ร้อยละ 90	กรมควบคุมมลพิษ
	SCP 7.4 จำนวนประเภทสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น	จำนวน	150 ประเภท ภายในปี พ.ศ. 2570	150 ประเภท	-	-	กรมควบคุมมลพิษ
	SCP 7.5 ร้อยละของจำนวนผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองฉลากสิ่งแวดล้อม ประเภท ฉลากเขียว	ร้อยละ	เพิ่มขึ้นร้อยละ 50 เมื่อเทียบกับปีฐาน (พ.ศ. 2560)	ร้อยละ 25	ร้อยละ 35	ร้อยละ 50	สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย
	SCP 7.6 จำนวนสถานประกอบการ สำนักงาน และกลุ่มผู้ผลิตที่ได้รับการ	จำนวน	400 แห่ง ภายในปี พ.ศ. 2580	200 แห่ง	300 แห่ง	400 แห่ง	กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
	รับรองฉลากสิ่งแวดล้อม ประเภท G-Green						
มาตรการสำคัญและกลไกสนับสนุน ● ผลักดันให้องค์กร/ หน่วยงานดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างฯ เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด ● จัดทำ Green Directory โดยการรวบรวมรายการและรายละเอียดของสินค้าและบริการที่ได้รับการรับรองแต่ละฉลาก สร้าง Platform สำหรับ Green Directory และปรับปรุงรูปแบบฐานข้อมูลใน Green Directory ให้สามารถรองรับการจัดซื้อของภาครัฐได้ ● สนับสนุนการเลือกใช้สินค้า เช่น สินค้าติดฉลากสิ่งแวดล้อม ฉลากสินค้าเกษตรอินทรีย์ ฉลากแสดงประสิทธิภาพการใช้พลังงานหรือทรัพยากรของสินค้า ฉลากแสดงการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกสู่บรรยากาศ ฯลฯ หรือโรงแรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แหล่งท่องเที่ยวที่มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และภาชนะหรือวัสดุหรือถุงพลาสติกชีวภาพที่สามารถย่อยสลายได้ในธรรมชาติ ไม่เป็นสารตกค้างหรือเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม โดยให้สิทธิประโยชน์ผ่านมาตรการด้านเศรษฐศาสตร์ ● สนับสนุนมาตรการด้านการเงิน ด้านภาษีและการลงทุน เพื่อจูงใจให้ผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และการขอรับรองฉลากสิ่งแวดล้อม ● สร้างความสะดวกในการเข้าถึงฐานข้อมูลสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (จัดทำ vender list ช่องทางการจัดซื้อจัดจ้างที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม คือ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน) ● สร้างตลาดสินค้าเศรษฐกิจหมุนเวียน (CE) ด้วยการส่งเสริมฉลากผลิตภัณฑ์หมุนเวียนและระบบรับรองให้เป็นที่ยอมรับและแพร่หลายในประเทศและระดับนานาชาติ ● สนับสนุนให้เกิดการแข่งขันผลิตสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีมาตรการจูงใจให้ผู้ประกอบการผลิตสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม							

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 8 เสริมสร้างองค์ความรู้ให้ทุกภาคส่วนมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องและตระหนักถึงการพัฒนายั่งยืน	SCP 8.1 ระดับการดำเนินงานด้านการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลกและการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ (1) นโยบายการศึกษา (2) หลักสูตรการศึกษา (3) การศึกษาของครูผู้สอน และ (4) การประเมินนักเรียน/นักศึกษา	คะแนน	1 คะแนน ภายในปี พ.ศ. 2580	0.5 คะแนน	0.5 คะแนน	1 คะแนน	1. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ 2. สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
	SCP 8.2 จำนวนโรงเรียนอีโคสคูล (Eco - School) ที่สนับสนุนแนวทางการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	จำนวน	5,000 โรงเรียน ภายในปี พ.ศ. 2580	3,000 โรงเรียน	4,000 โรงเรียน	5,000 โรงเรียน	กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม

มาตรการที่สำคัญและกลไกสนับสนุน

- พัฒนา/อบรมครูผู้สอนทั้งการศึกษาในระบบและนอกระบบในเรื่องการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม คุณธรรม จริยธรรม และการนำแนวคิดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติในการดำเนินชีวิต ผ่านการถ่ายทอดองค์ความรู้จากการอบรมหรือหลักสูตร รวมทั้งสร้างความตระหนักในการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืนเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียน
- ส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาผลิตบุคลากรในสาขาเฉพาะที่ต้องใช้ความรู้ ความเชี่ยวชาญระดับสูงในศาสตร์/สาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- จัดทำ/พัฒนาหลักสูตรในระดับการศึกษาต่าง ๆ ทั้งการศึกษาในระบบและนอกระบบ ที่สร้างจิตสำนึก ความตระหนัก และพฤติกรรมที่ส่งเสริมการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงบริบทที่แตกต่างกันของแต่ละท้องถิ่นให้กับคนทุกช่วงวัย
- ส่งเสริมการผลิตสื่อ สื่อการเรียนการสอน ตำรา สิ่งพิมพ์ สื่อวีดิทัศน์ สื่อดิจิทัลสำหรับคนทุกช่วงวัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม คุณธรรม จริยธรรม และการนำแนวคิดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติในการดำเนินชีวิต
- ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งการเรียนรู้ที่มีมาตรฐานในเรื่องการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม คุณธรรม จริยธรรม และการนำแนวคิดตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติในการดำเนินชีวิต
- ส่งเสริมให้มีการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับต่างประเทศในเรื่องการวิจัยและพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- พัฒนาระบบข้อมูลด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เช่น ระบบข้อมูลแหล่งเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 9 สนับสนุนให้ประเทศไทยมุ่งสู่พลังงานสะอาดและเปลี่ยนผ่านสู่สังคมคาร์บอนต่ำ	SCP 9.1 กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อหัวประชากร	วัตต์ต่อคน	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน
	SCP 9.2 สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าทั้งหมด	ร้อยละ	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน
	SCP 9.3 ค่าความเข้มของการใช้พลังงาน (Energy Intensity)	ร้อยละ	ลดลงร้อยละ 36 ภายในปี พ.ศ. 2580 เมื่อเทียบกับปีฐาน	ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20	ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25	ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 36	กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน
	SCP 9.4 ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ของภาคพลังงาน	ล้านตันคาร์บอน	ไม่เกิน 175 MtCO ₂ e ปี พ.ศ. 2580	ไม่เกิน 275 MtCO ₂ e	ไม่เกิน 200 MtCO ₂ e	ไม่เกิน 175 MtCO ₂ e	สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน

มาตรการสำคัญและกลไกสนับสนุน

- สนับสนุนการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานทดแทนและการเพิ่มประสิทธิภาพในระบบไฟฟ้า ทั้งด้านการผลิตไฟฟ้าและด้านการใช้ไฟฟ้าเพื่อลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม
- เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในภาคการผลิตและบริการ โดยสนับสนุนการลดการใช้พลังงาน หรือให้มีการใช้พลังงานในกระบวนการผลิตและบริการอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงสนับสนุนการผลิตพลังงานที่ใช้พลังงานทดแทน
- กำหนดนโยบายการรับซื้อไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนในรูปแบบ Feed-in-Tarif ที่เหมาะสม
- สนับสนุนระบบซื้อขายสิทธิในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก
- ส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อบริหารจัดการการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและรองรับเทคโนโลยีการใช้พลังงานยุคใหม่
- พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพในอนาคต
- ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในพลังงานหมุนเวียนมากขึ้นโดยการกำหนดราคารับซื้อพลังงานสะอาด และการปรับปรุงกฎระเบียบให้มีกลไกส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจ
- ส่งเสริมและพัฒนากลไกการผลิตไฟฟ้าพลังงานหมุนเวียนแบบกระจายศูนย์
- ปรับกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ รองรับการลงทุนส่งเสริมตลาดการผลิตและใช้พลังงานผ่านเทคโนโลยีคาร์บอนต่ำและเทคโนโลยีกระจายศูนย์
- ส่งเสริมการถ่ายทอดและเผยแพร่องค์ความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานทดแทน

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมาย			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 10 มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	SCP 10.1 บัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยวที่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อม (Tourism Satellite Account-System of Environmental Economic Accounting: TSA-SEEA)	ล้านบาท	มูลค่าของต้นทุนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของภาคการท่องเที่ยว (SEEA) ลดลงอย่างต่อเนื่อง	ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 เมื่อเทียบกับปีฐาน	-	-	สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
	SCP 10.2 อันดับของดัชนีการพัฒนาการเดินทางและการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Development Index: TTDI) โดยรวม และด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	อันดับ	อันดับของดัชนีการพัฒนาการเดินทางและการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Development Index: TTDI) โดยรวม และด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติดีขึ้น	ไม่เกิน 28 และ 50	ไม่เกิน 26 และ 46	ไม่เกิน 24 และ 40	สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
	SCP 10.3 จำนวนชุมชนที่ได้รับมาตรฐานความยั่งยืนตามเกณฑ์ GSTC	จำนวน	เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น	1. กรมการท่องเที่ยว 2. องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)

มาตรการสำคัญและกลไกสนับสนุน

- ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการพัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- ผลักดันให้เกิดการนำโมเดลการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ เช่น Happy Model เพื่อกระจายรายได้อย่างทั่วถึงไปสู่เมืองท่องเที่ยวรอง ลดความเหลื่อมล้ำ และมุ่งสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน
- ส่งเสริมการท่องเที่ยวยั่งยืนและการท่องเที่ยวสีเขียว ด้วยการใช้หลักเศรษฐกิจหมุนเวียนและการปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์
- พัฒนาระบบการใช้จ่ายแบบ One Payment System สำหรับการท่องเที่ยว เพื่อจัดทำคลังข้อมูลด้านการท่องเที่ยว
- ทบทวนและปรับปรุงกฎระเบียบเรื่องขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ (Carrying Capacity) ของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับบริบทปัจจุบันและความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว
- ส่งเสริมการบริหารจัดการขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ (Carrying Capacity) โดยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เช่น E-ticket GPS และ Digital Platform (Data-driven Tourists Management) เป็นต้น
- สร้างความร่วมมือกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวให้จัดระบบการบริหารจัดการขยะตั้งแต่ต้นทาง กลางทาง และปลายทางให้สอดคล้องกัน
- พัฒนากฎระเบียบและแนวทางในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการท่องเที่ยว (Carbon Footprint Control) และส่งเสริมรูปแบบการเดินทางและขนส่งที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่ำ (Low Emission Transportation)

เป้าหมาย SCP	ตัวชี้วัด	หน่วยวัด	ค่าเป้าหมาย	หมวดหมู่			หน่วยงานรับผิดชอบ
				2567 - 2570	2571 - 2575	2576 - 2580	
SCP 11 การผลักดันการปฏิรูปกลไกการตลาดของเชื้อเพลิงฟอสซิล	SCP 11.1 สัดส่วนของเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลต่อ GDP	ร้อยละ	ร้อยละ 0 ภายใน ปี พ.ศ. 2569	ร้อยละ 0	ร้อยละ 0	ร้อยละ 0	สำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง
โดยคำนึงถึงบริบทของประเทศและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	SCP 11.2 จำนวนชนิดน้ำมันเชื้อเพลิงพื้นฐานของกลุ่มเบนซินและกลุ่มดีเซล	จำนวน	กำหนดน้ำมันฐานของประเทศในกลุ่มเบนซิน-แก๊สโซฮอล์ 1 ชนิด และกลุ่มดีเซล 1 ชนิด ภายในปี พ.ศ. 2580	-	-	กลุ่มเบนซินเกรดพื้นฐาน 1 ชนิด และกลุ่มดีเซลเกรดพื้นฐาน 1 ชนิด	กรมธุรกิจพลังงาน

มาตรการสำคัญและกลไกสนับสนุน

- ปรับโครงสร้างราคาน้ำมันให้สะท้อนต้นทุนและไม่กระทบต่อภาระประชาชน
- เปิดเสรีกิจการก๊าซธรรมชาติ โดยปรับปรุงกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคให้เกิดการแข่งขันอย่างเต็มรูปแบบ
- ปรับเปลี่ยนการใช้พลังงานภาคขนส่งให้เป็นพลังงานไฟฟ้าสีเขียว ด้วยเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้า (EV) เพื่อให้การใช้พลังงานในภาคขนส่งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- ปรับปรุงมาตรฐานโรงกลั่นน้ำมันให้มีคุณภาพน้ำมันเทียบเท่า EURO 5 และ 6 ของยุโรป
- ปรับลดชนิดน้ำมันเชื้อเพลิงที่จำหน่ายในสถานีบริการน้ำมัน และส่งเสริมการใช้เชื้อเพลิงชีวภาพที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม
- จัดทำมาตรการทางการเงินและภาษีเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมต้นน้ำและปลายน้ำของยานยนต์ไฟฟ้า

ส่วนที่ 4

การขับเคลื่อนและติดตามประเมินผล

ส่วนที่ 4

การขับเคลื่อนและติดตามประเมินผล

การขับเคลื่อนแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567 - 2580 ไปสู่การปฏิบัติ อย่างเป็นรูปธรรมและบรรลุผลสัมฤทธิ์ จำเป็นต้องอาศัยการบูรณาการการดำเนินงานและความร่วมมือจากทุกภาคส่วนที่เชื่อมประสานกันอย่างเป็นระบบ รวมถึงการผลักดันให้เกิดการทำงานอย่างบูรณาการในประเด็นการ พ ฒ น ำ ที่ครอบคลุมภารกิจของหลายหน่วยงาน และการประสานความร่วมมือกับภาคส่วนอื่น ๆ ที่เป็นภาคีการพัฒนา เพื่อผนึกกำลังในการที่จะขับเคลื่อนการพัฒนาให้สัมฤทธิ์ผล ทั้งนี้ จึงได้กำหนดแนวทางการขับเคลื่อนและการติดตามประเมินผลแผนขับเคลื่อนฯ ดังนี้

4.1 การขับเคลื่อนการดำเนินงาน

(1) การสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสาระสำคัญของแผนขับเคลื่อนฯ ให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้รับทราบและตระหนักถึงความสำคัญ พร้อมเข้าร่วมในการผลักดันแผนขับเคลื่อนฯ ไปสู่การปฏิบัติ เพื่อสร้าง การมีส่วนร่วม การยอมรับ และลดข้อจำกัดที่เกิดจากการดำเนินงานโดยหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง โดยให้ ความสำคัญกับการดำเนินงานที่เชื่อมประสานกันและมีเป้าหมายร่วมกันระหว่างหน่วยงาน

(2) การสร้างการเชื่อมโยงระหว่างแผนขับเคลื่อนฯ กับเป้าหมายระดับชาติ และระดับสากล ในด้านต่าง ๆ รวมถึงประสานงานให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำแผนขับเคลื่อนฯ ไปใช้กำหนดเป็นแผนงาน โครงการ และงบประมาณของหน่วยงานเพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ส่งเสริมสนับสนุน ให้บรรลุเป้าหมายในแต่ละด้านอย่างบูรณาการ

(3) การส่งเสริมสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการขับเคลื่อนแผนของภาคีการพัฒนาต่าง ๆ โดยผลักดันให้มี เครื่องมือที่สำคัญ อาทิ การนำการศึกษาวิจัยมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนา การปรับปรุง กฎ ระเบียบ และกฎหมายต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาในระดับต่าง ๆ

(4) การพัฒนาระบบฐานข้อมูลการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของประเทศไทย เพื่อให้เกิดการจัดเก็บข้อมูล อย่างเป็นระบบ สามารถวิเคราะห์ เปรียบเทียบและประเมินความก้าวหน้าของการดำเนินงานตามแต่ละ หมายเหตุหรือช่วงปีของแผนขับเคลื่อนฯ ได้

(5) การใช้เครื่องมือและกลไกที่เป็นรูปธรรม

5.1 กลไกคณะกรรมการ คณะทำงานที่เกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภค ที่ยั่งยืน อาทิ คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน คณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน คณะอนุกรรมการด้านการลด การสูญเสียอาหาร คณะอนุกรรมการด้านการลดขยะอาหาร คณะกรรมการขับเคลื่อนด้านความมั่นคงอาหาร ตลอดห่วงโซ่ เป็นต้น

5.2 การจัดสรรงบประมาณ เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายของการผลิตและบริโภค ที่ยั่งยืน โดยให้สำนักงบประมาณนำแผนขับเคลื่อนฯ ฉบับนี้ ไปประกอบการพิจารณาจัดสรรงบประมาณรายจ่าย ประจำปี ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับกระทรวง ระดับกรม ระดับจังหวัดอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง รวมทั้งพิจารณาให้ความสำคัญในการจัดสรรเงินกองทุนของหน่วยงานต่าง ๆ อาทิ กองทุนสิ่งแวดล้อม กองทุน เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแผนขับเคลื่อนฯ ต่อไป

5.3 การใช้เครื่องมือทางสังคม โดยใช้สื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) และเครือข่ายสังคม (Social Networking) อาทิ Facebook Twitter YouTube เป็นต้น ในการประชาสัมพันธ์ให้กับกลุ่มประชาชน กลุ่มผู้ผลิต ผู้ประกอบการ เพื่อเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร แลกเปลี่ยนและแบ่งปันข้อมูล รวมถึงเป็นช่องทางการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะการดำเนินงาน

4.2 การติดตามประเมินผล

การติดตามประเมินผลการดำเนินงานภายใต้แผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567 - 2580 มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์การดำเนินงานของหน่วยงานและภาคีเครือข่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องว่ามีการดำเนินงานเกี่ยวกับการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับแนวทาง/มาตรการที่บรรจุไว้ในแผนขับเคลื่อนฯ หรือไม่ และผลการดำเนินงานดังกล่าวตอบสนองต่อวิสัยทัศน์ เป้าหมาย และตัวชี้วัดของแผนขับเคลื่อนฯ มากน้อยเพียงใด โดยการติดตามประเมินผลจะให้ความสำคัญกับการติดตามความก้าวหน้าการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินผลความสำเร็จในการบรรลุเป้าหมายและตัวชี้วัด รวมถึงผลการดำเนินงานในภาพรวม ผ่านการขับเคลื่อนการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานรับผิดชอบหลักและหน่วยงานสนับสนุน โดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) จะดำเนินการติดตามประเมินผลแผนขับเคลื่อนฯ เป็นประจำทุกปี และจะมีการนำผลการประเมินมาวิเคราะห์สถานการณ์ พร้อมทั้งประมวลผลดำเนินงานในภาพรวม โดยจะดำเนินการตามกรอบระยะเวลาของหมวดหมู่ 3 ระยะดังนี้ หมวดหมู่วาระที่ 1 (พ.ศ. 2567 - 2570) หมวดหมู่วาระที่ 2 (พ.ศ. 2571 - 2575) และหมวดหมู่วาระที่ 3 (พ.ศ. 2576 - 2580)

ทั้งนี้ เนื่องจากแผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567 - 2570 มีกรอบระยะเวลาการดำเนินงานระยะยาว ดังนั้น จึงควรมีการทบทวนสถานการณ์ภาพของแผนขับเคลื่อนฯ ฉบับนี้ทุก 3 ปี เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ รวมทั้งทิศทางของโลกในอนาคต โดยให้ สผ. ทำการประเมินและทบทวนข้อมูลร่วมกับข้อมูลประกอบอื่น ๆ ทั้งจากภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาปรับปรุงแผนขับเคลื่อนฯ ให้มีความเหมาะสมและทันต่อสถานการณ์ต่อไป

ภาคผนวก ก

คำสั่งคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12
สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน

คำสั่งคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ที่ **๓๓** / ๒๕๖๕

เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ด้วย กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นหน่วยงานรับผิดชอบใน ๔ เป้าหมายหลัก (Goals) ภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ซึ่งเป็นวาระการพัฒนาใหม่ของโลกในช่วงระยะเวลา ๑๕ ปีข้างหน้า (พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๗๓) เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการภายใต้คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและต่อเนื่อง รวมถึงเพื่อให้การพัฒนาประเทศบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ดังนั้น เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นไปด้วยความคล่องตัว และมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยอำนาจหน้าที่ในข้อ ๘ ของคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามคำสั่งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๓๐๘/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๓ ในการแต่งตั้งคณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้ง ๔ เป้าหมายหลัก โดยมีองค์ประกอบ หน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

๑. องค์ประกอบ

๑.๑ คณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๒
สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน

(๑) เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	ประธานคณะทำงาน
(๒) รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ได้รับมอบหมาย	รองประธานคณะทำงาน
(๓) ผู้แทนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๔) ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	คณะทำงาน
(๕) ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ	
(๖) ผู้แทนกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์
วิจัยและนวัตกรรม	คณะทำงาน
(๗) ผู้แทนกรมบัญชีกลาง	คณะทำงาน
(๘) ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร	คณะทำงาน

(๙) ผู้แทน...

(๙) ผู้แทนกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน	คณะทำงาน
(๑๐) ผู้แทนสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง	คณะทำงาน
(๑๑) ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน	คณะทำงาน
(๑๒) ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	คณะทำงาน
(๑๓) ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม	คณะทำงาน
(๑๔) ผู้แทนกรมอนามัย	คณะทำงาน
(๑๕) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	คณะทำงาน
(๑๖) ผู้แทนสำนักงานสถิติแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๑๗) ผู้แทนสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๑๘) ผู้แทนสำนักงานทรัพยากรน้ำแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๑๙) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์	คณะทำงาน
(๒๐) ผู้แทนตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย	คณะทำงาน
(๒๑) ผู้แทนมูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย	คณะทำงาน
(๒๒) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ	คณะทำงาน
(๒๓) ผู้แทนกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๒๔) ผู้แทนกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	คณะทำงาน
(๒๕) ผู้แทนกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	คณะทำงาน
(๒๖) ผู้แทนองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)	คณะทำงาน
(๒๗) ผู้แทนกองการต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๒๘) ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	คณะทำงานและ เลขานุการ
(๒๙) เจ้าหน้าที่กองยุทธศาสตร์และแผนงาน สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	คณะทำงานและ ผู้ช่วยเลขานุการ

๑.๒ คณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๓

ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น

- (๑) รองปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ที่ได้รับมอบหมายให้กำกับดูแลสำนักงานนโยบายและ
แผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ประธานคณะทำงาน

(๒) เลขานุการ...

(๒) เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	รองประธานคณะทำงาน
(๓) ผู้แทนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๔) ผู้แทนสำนักงานทรัพยากรน้ำแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๕) ผู้แทนกรมการท่องเที่ยว	คณะทำงาน
(๖) ผู้แทนสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร	คณะทำงาน
(๗) ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	คณะทำงาน
(๘) ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร	คณะทำงาน
(๙) ผู้แทนสำนักงานสถิติแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๑๐) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ	คณะทำงาน
(๑๑) ผู้แทนกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	คณะทำงาน
(๑๒) ผู้แทนกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๑๓) ผู้แทนกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	คณะทำงาน
(๑๔) ผู้แทนองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)	คณะทำงาน
(๑๕) ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน	คณะทำงาน
(๑๖) ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	คณะทำงาน
(๑๗) ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง	คณะทำงาน
(๑๘) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	คณะทำงาน
(๑๙) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	คณะทำงาน
(๒๐) ผู้แทนสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	คณะทำงาน
(๒๑) ผู้แทนสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	คณะทำงาน
(๒๒) ผู้แทนกรมอนามัย	คณะทำงาน
(๒๓) ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม	คณะทำงาน
(๒๔) ผู้แทนกองยุทธศาสตร์และแผนงาน สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๒๕) ผู้อำนวยการกองประสานการจัดการการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	คณะทำงานและ เลขานุการ
(๒๖) เจ้าหน้าที่กองประสานการจัดการการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	คณะทำงานและ ผู้ช่วยเลขานุการ

๑.๓ คณะทำงาน...

๑.๓ คณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๔
อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเลและทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน
เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

(๑) อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	ประธานคณะทำงาน
(๒) ผู้แทนกองทัพเรือ	คณะทำงาน
(๓) ผู้แทนสำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์การค้า	คณะทำงาน
(๔) ผู้แทนสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๕) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	คณะทำงาน
(๖) ผู้แทนสำนักงานพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศ (องค์การมหาชน)	คณะทำงาน
(๗) ผู้แทนสำนักงานสถิติแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๘) ผู้แทนกรมประมง	คณะทำงาน
(๙) ผู้แทนกรมเจ้าท่า	คณะทำงาน
(๑๐) ผู้แทนกรมสนธิสัญญาและกฎหมาย	คณะทำงาน
(๑๑) ผู้แทนศูนย์ประสานการปฏิบัติในการรักษา ผลประโยชน์ของชาติทางทะเล	คณะทำงาน
(๑๒) ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ	คณะทำงาน
(๑๓) ผู้แทนกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๑๔) ผู้แทนกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	คณะทำงาน
(๑๕) ผู้แทนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๑๖) เจ้าหน้าที่กองสิ่งแวดล้อมชุมชนและพื้นที่เฉพาะ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๑๗) ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	คณะทำงานและ เลขานุการ

๑.๔ คณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ ๑๕
ปกป้องฟื้นฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน จัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน ต่อสู้
การกลายสภาพเป็นทะเลทราย หยุดการเสื่อมโทรมของที่ดินและฟื้นสภาพกลับมาใหม่ และหยุด
การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

(๑) รองปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านทรัพยากรธรรมชาติ	ประธานคณะทำงาน
(๒) อธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	รองประธานคณะทำงาน
(๓) อธิบดีกรมป่าไม้	รองประธานคณะทำงาน
(๔) ผู้แทนกองทัพบก	คณะทำงาน
(๕) ผู้แทนกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร	คณะทำงาน
(๖) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	คณะทำงาน

(๗) ผู้แทน...

(๗) ผู้แทนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๘) ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	คณะทำงาน
(๙) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย	คณะทำงาน
(๑๐) ผู้แทนกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม	คณะทำงาน
(๑๑) ผู้แทนสำนักงานสถิติแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๑๒) ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	คณะทำงาน
(๑๓) ผู้แทนสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ	คณะทำงาน
(๑๔) ผู้แทนจากคณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	คณะทำงาน
(๑๕) ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย	คณะทำงาน
(๑๖) ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น	คณะทำงาน
(๑๗) ผู้แทนกรมพัฒนาที่ดิน	คณะทำงาน
(๑๘) ผู้แทนกรมวิชาการเกษตร	คณะทำงาน
(๑๙) ผู้แทนกรมประมง	คณะทำงาน
(๒๐) ผู้แทนกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง	คณะทำงาน
(๒๑) ผู้แทนกรมทรัพยากรธรณี	คณะทำงาน
(๒๒) ผู้แทนกรมทรัพยากรน้ำ	คณะทำงาน
(๒๓) ผู้แทนองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้	คณะทำงาน
(๒๔) ผู้แทนองค์การสวนพฤกษศาสตร์	คณะทำงาน
(๒๕) ผู้แทนองค์การสวนสัตว์ในพระบรมราชูปถัมภ์	คณะทำงาน
(๒๖) ผู้แทนสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจจากฐานชีวภาพ (องค์การมหาชน)	คณะทำงาน
(๒๗) ผู้แทนศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๒๘) ผู้แทนกองจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	คณะทำงาน
(๒๙) ผู้อำนวยการสำนักแผนงานและสารสนเทศ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	คณะทำงานและ เลขานุการ
(๓๐) ผู้อำนวยการสำนักแผนงานและสารสนเทศ กรมป่าไม้	คณะทำงานและ เลขานุการ
(๓๑) ผู้อำนวยการส่วนนโยบายและแผน สำนักแผนงานและสารสนเทศ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช	คณะทำงานและ ผู้ช่วยเลขานุการ
(๓๒) ผู้อำนวยการส่วนแผนงานและงบประมาณ สำนักแผนงานและสารสนเทศ กรมป่าไม้	คณะทำงานและ ผู้ช่วยเลขานุการ

๒. หน้าที่และอำนาจ

๒.๑ ศึกษา จัดทำแนวทางการดำเนินงาน ประสานงานและบูรณาการการดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งจัดทำและปรับปรุงแผนที่นำทาง (Road map) เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนระดับที่ ๒ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติและห่วงโซ่คุณค่าของประเทศไทย (Final Value Chain Thailand: FVCT)

๒.๒ ประสาน รวบรวม แผนงาน โครงการหรือการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องของหน่วยงานที่สามารถส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายแผนที่นำทาง (Road map) รวมทั้ง การบูรณาการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดทำแผนงาน โครงการ หรือการดำเนินงานอื่นใด ที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของ Road map

๒.๓ ติดตาม ประเมินผล ประเมินสถานการณ์การบรรลุเป้าหมายของ Road map จัดทำรายงานผลการดำเนินงานตาม Road map

๒.๔ จัดทำและสนับสนุนข้อมูลในการรายงานการทบทวนการดำเนินการตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. ๒๐๓๐ ระดับชาติ โดยสมัครใจของประเทศไทย (Voluntary National Review: VNR) ให้กับหน่วยงานรับผิดชอบหลักในการขับเคลื่อนการดำเนินการตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. ๒๐๓๐ ของไทยในกรอบสหประชาชาติ

๒.๕ เชิญบุคคลและองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความเห็นและแนวทางปฏิบัติในประเด็นเฉพาะทางต่อคณะทำงานฯ รวมทั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๖ ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ **๒๕** เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕

(นายจตุพร บุรุษพัฒน์)

ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ประธานคณะกรรมการขับเคลื่อนการดำเนินงาน

ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ภาคผนวก ก

คำอธิบายตัวชี้วัด

เป้าหมาย SCP 1: การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น	
ตัวชี้วัด SCP 1.1: ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อมของประเทศไทย (EPI)	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
หน่วยวัด: คะแนน	ข้อมูลพื้นฐาน: - EPI Yale & Columbia 2022 เท่ากับ 38.1 คะแนน (อันดับ 108 ของโลก อันดับ 3 ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) - EPI+ เท่ากับ 49.6 คะแนน
ค่าเป้าหมาย: ไม่น้อยกว่า 65 คะแนน ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น 18 การเติบโตอย่างยั่งยืน แผนย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืน บนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว ได้กำหนดเป้าหมายให้การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น โดยมีตัวชี้วัด “ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อม” มีค่าเป้าหมายในช่วงปี 2566 - 2570 ปี 2571 - 2575 และปี 2576 - 2580 ไม่น้อยกว่า 55 60 และ 65 คะแนนตามลำดับ โดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับมอบหมายให้เป็นหน่วยงานเจ้าภาพขับเคลื่อนประเด็นและแผนย่อยดังกล่าว	
คำนิยาม: ● ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อม (Environmental Performance Index: EPI) เป็นตัวชี้วัดที่ถูกนำมาใช้ประเมินสถานการณ์ และการดำเนินการต่อการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นการให้ค่าคะแนนและอันดับด้านสิ่งแวดล้อมแก่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ว่าแต่ละประเทศมีการดำเนินการต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมในระดับใด โดยมีค่าคะแนนตั้งแต่ 0 - 100 การที่ EPI มีค่าคะแนนเข้าใกล้ 100 หมายถึงมีประสิทธิภาพการดำเนินงานที่ดี	
วิธีการคำนวณ: ● EPI Yale & Columbia ศึกษาจากรายงานที่เผยแพร่โดยมหาวิทยาลัยเยลและมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ● EPI+ และ EPI Thailand ใช้สมการ $\text{Indicator Score} = \frac{(X - W)}{(B - W)} \times 100$ โดย X = ค่าข้อมูล B = ค่า Best performance หรือ ค่าเป้าหมายที่มีประสิทธิภาพดีที่สุด W = ค่า Worst performance หรือ ค่าเป้าหมายที่มีประสิทธิภาพต่ำที่สุด กรณี EPI+ ค่า Best performance หรือ Worst performance ถูกกำหนดขึ้นจากการนำคะแนนของแต่ละประเทศมาเรียงลำดับ และให้ค่าคะแนนที่ดีที่สุดคือ Best performance และค่าคะแนนที่น้อยที่สุดคือ Worst performance เหมือนกับ EPI Yale & Columbia กรณี EPI Thailand ค่า Best performance หรือ Worst performance ถูกกำหนดขึ้นจากค่าเป้าหมายของนโยบายและแผนของประเทศ หรือผลการดำเนินงานที่ดีที่สุด และต่ำที่สุดของประเทศไทยในตัวชี้วัดนั้น ๆ	

● การประเมินดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อม (Environmental Performance Index: EPI) ของประเทศไทย ใน 3 แนวทาง ได้แก่

(1) EPI ที่พัฒนาโดยความร่วมมือของมหาวิทยาลัยเยลและมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย (EPI Yale & Columbia) มีการเปรียบเทียบกลุ่มเทียบเคียงของประเทศ และเผยแพร่ทุก ๆ 2 ปี

(2) EPI ที่ใช้ข้อมูลจากหน่วยงานในประเทศไทย (EPI+) มีรูปแบบการคำนวณและค่าถ่วงน้ำหนักสอดคล้องกับ EPI Yale & Columbia แต่ใช้ข้อมูลจากหน่วยงานในประเทศไทยที่เป็นปัจจุบันในการคำนวณ

(3) EPI ในบริบทของประเทศไทย (EPI Thailand) เป็นตัวชี้วัดที่ได้รับการคัดเลือกว่ามีรูปแบบการคำนวณที่สอดคล้องกับบริบทของประเทศไทย เชื่อมโยงกับนโยบายและแผนของประเทศ และสอดคล้องกับบริบทโลก สามารถใช้เป็นข้อมูลในการประเมินสถานการณ์ของเป้าหมายระดับแผนแม่บทช่วยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

แนวทางการประเมิน:

คะแนนดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อม (Environmental Performance Index: EPI) ของประเทศไทย ที่เพิ่มขึ้น จะสะท้อนการดำเนินงานในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เป้าหมาย SCP 1: การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น	
ตัวชี้วัด SCP 1.2: ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: 367 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี พ.ศ. 2563
ค่าเป้าหมาย: ลดลงจากกรณีปกติ ร้อยละ 30 ภายในปี พ.ศ. 2573	
ที่มาและความสำคัญ: ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม เป็นตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น (18) การเติบโตอย่างยั่งยืน ในแผนแม่บทย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570)	
คำนิยาม: ● ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม หมายถึง ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกใน 5 สาขา ตามกรอบการดำเนินงานของข้อเสนอการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนด (Nationally Determined Contribution: NDC) ที่จะสิ้นสุดในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) ได้แก่ สาขาพลังงาน สาขาคมนาคมและขนส่ง สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม สาขาการจัดการของเสียชุมชน และสาขาเกษตร มีค่าลดลงเมื่อเทียบกับกรณีปกติหรือกรณีที่ไม่มีมาตรการลดก๊าซเรือนกระจกใด ๆ	
วิธีการคำนวณ: $\text{ร้อยละก๊าซเรือนกระจกที่ลดลง} = \frac{\text{ตัวเลขคาดการณ์ปริมาณก๊าซเรือนกระจกเทียบเท่า ในกรณีปกติที่จะเพิ่มขึ้นในปีที่กำหนด} - \text{ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม}}{\text{ตัวเลขคาดการณ์ปริมาณก๊าซเรือนกระจกเทียบเท่า ในกรณีปกติที่จะเพิ่มขึ้นในปีที่กำหนด}} \times 100$ ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมในทุกสาขาที่ลดลงจากกรณีปกติ = ปริมาณ การปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งหมดที่ลดลงในสาขาพลังงาน + ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งหมดที่ลดลงในสาขาคมนาคมและขนส่ง + ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งหมดที่ลดลงในสาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม + ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งหมด ที่ลดลงในสาขาการจัดการของเสียชุมชน + ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งหมดที่ลดลงในสาขาเกษตร ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในสภาวะปกติ หรือ กรณีปกติ (Business As Usual: BAU) หมายถึง การคาดการณ์ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกรณีที่ไม่มีมาตรการลดก๊าซเรือนกระจกใด ๆ และกำหนดให้ปี พ.ศ. 2548 (ค.ศ. 2005) เป็นปีเริ่มต้น BAU เนื่องจากเป็นปีที่ประเทศไทยยังไม่มีมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการลดก๊าซเรือนกระจกในสาขาการพัฒนาต่าง ๆ ของประเทศ โดยปริมาณการปล่อย ก๊าซเรือนกระจก ในปี พ.ศ. 2573 (ค.ศ. 2030) มีค่าเท่ากับ 555 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า	
แนวทางการประเมิน: ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมที่ลดลง จะสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินงานด้านการลดก๊าซเรือนกระจกในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง	

เป้าหมาย SCP 2: บรรลุการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี พ.ศ. 2580	
ตัวชี้วัด SCP 2.1: ร่องรอยการใช้วัตถุดิบ ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อหัวประชากร และร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ	
หน่วยวัด: - MF (ล้านตัน) - MF/Cap (ตัน/คน) - MF/GDP (ตัน/ดอลลาร์สหรัฐ)	ข้อมูลปีฐาน: ในปี พ.ศ. 2558 - MF เท่ากับ 600.17 ล้านตัน - MF/Cap เท่ากับ 8.91 ตัน/คน - MF/GDP เท่ากับ 2.3 ตัน/ดอลลาร์สหรัฐ
ค่าเป้าหมาย: ลดลงอย่างต่อเนื่องเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน	
ที่มาและความสำคัญ: ร่องรอยการใช้วัตถุดิบ (Material Footprint: MF) เป็นการบ่งชี้ถึงปริมาณการสกัดวัสดุทั่วโลกเพื่อสนองความต้องการขั้นสุดท้ายภายในประเทศ หรือ ความต้องการบริโภค โดยพิจารณาจากวัตถุดิบ 4 ประเภท คือ วัตถุดิบสำหรับชีวมวล (Biomass) แร่โลหะ (Metal Ores) แร่โลหะ (Non-Metal Ores) และเชื้อเพลิง (Fossil Fuel) ร่องรอยการใช้วัตถุดิบ เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดความสำเร็จของการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน การผลิตและการบริโภคสามารถสร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ เพราะการใช้ทรัพยากรมากหรือน้อยย่อมส่งผลต่อการเกิดร่องรอยการใช้วัตถุดิบและส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งหมดในภาพรวม นอกจากนี้ ร่องรอยการใช้วัตถุดิบมีความสัมพันธ์กับการนำทรัพยากรมาเพื่อสนับสนุนการเติบโตทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ การพัฒนาทางเศรษฐกิจควรจะลดแรงกดดันที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมลง พร้อมกับใช้ทรัพยากรหรือพลังงานน้อยลงสำหรับการผลิต ในขณะเดียวกันนั้นก็ควรมีการคำนึงถึงประสิทธิภาพหรือการเติบโตทางเศรษฐกิจเติบโต ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนความสำเร็จของการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน	
คำนิยาม: ● ร่องรอยการใช้วัตถุดิบ (Material Footprint: MF) หมายถึง ปริมาณวัสดุพื้นฐานที่จำเป็นต่อการตอบสนองความต้องการขั้นสุดท้ายของประเทศ โดยอนุมานได้ว่าเป็นตัวชี้วัดมาตรฐานวัสดุในการครองชีพ/ระดับการใช้วัสดุของระบบเศรษฐกิจ ซึ่งการใช้วัตถุดิบทั้งหมดจะเป็นผลรวมของร่องรอยการใช้วัตถุดิบสำหรับชีวมวล (Biomass) แร่โลหะ (Metal Ores) แร่โลหะ (Non-Metal Ores) และเชื้อเพลิง (Fossil Fuel) ● ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อหัวประชากร (Material Footprint per Capita : MF/Capita) หมายถึง ปริมาณการใช้วัสดุโดยเฉลี่ยเพื่อสนองความต้องการขั้นสุดท้ายต่อจำนวนประชากร ● ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Material Footprint per GDP: MF/GDP) หมายถึง ปริมาณการใช้วัสดุโดยเฉลี่ยเพื่อสนองความต้องการขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ	
วิธีการคำนวณ: ● ขั้นตอนการคำนวณ MF แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ (1) การประมาณค่าสัมประสิทธิ์การสกัดวัตถุดิบทางตรง (d) ของแต่ละสาขาเศรษฐกิจ โดยการจัดสรรข้อมูลปริมาณการสกัดวัตถุดิบแต่ละชนิด (ใช้ข้อมูลจากผลการคำนวณ DMC ในส่วนของ DE) ให้เข้ากับแต่ละสาขาเศรษฐกิจตามรหัสตาราง IO จำนวน 58 สาขาเศรษฐกิจ (2) การเตรียมเมทริกซ์ผกผัน (Leontief's inverse matrix) $(I-A)^{-1}$ จากตาราง IO ของประเทศไทย ปี ค.ศ. 2010	

(3) นำค่าสัมประสิทธิ์การสกัดวัตถุดิบทางตรง (d) คูณกับค่าเมทริกซ์ผกผัน จากนั้น คูณด้วยมูลค่าความต้องการการบริโภคขั้นสุดท้าย (Final Demand) จะได้ค่า MF ภาพรวมของประเทศ และสามารถแปลงกลับไปเป็น MF ต่อหัวประชากร หรือ MF ต่อ GDP ได้

- สูตรการคำนวณ

$$\text{ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อหัวประชากร (MF) (ล้านตัน)} = d \times (I-A)^{-1} \times FD$$

$$\text{ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อหัวประชากร (ตัน/คน)} = \frac{MF}{\text{จำนวนประชากร}}$$

$$\begin{aligned} &\text{ร่องรอยการใช้วัตถุดิบต่อต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (กิโลกรัม/ดอลลาร์สหรัฐ)} \\ &= \frac{MF}{\text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)}} \end{aligned}$$

แนวทางการประเมิน:

ค่า MF MF/capita และ MF/GDP ที่ลดลง เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดที่สะท้อนถึงการใช้ทรัพยากรที่คุ้มค่ามากขึ้น เพราะค่า MF ที่ลดลงบ่งชี้ถึงร่องรอยการใช้ทรัพยากรที่ลดลง ซึ่งมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย อาทิ การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตที่ใช้ทรัพยากรน้อยลง หรือมีการหมุนเวียนทรัพยากรมากขึ้น ความต้องการทรัพยากรที่ลดลงของประชาชน ซึ่งสะท้อนถึงความสำเร็จของการปรับเปลี่ยนแนวคิดของประชาชนให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่ามากขึ้น โดยประเทศไทยใช้การคำนวณค่า MF จากตาราง IO ร่วมกับปริมาณการผลิต การใช้ การนำเข้า และการส่งออกทรัพยากรแต่ละชนิดตามคู่มือ EW-FMA จึงมีการหารือและทำงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กลุ่มอุตสาหกรรมพลาสติก และกลุ่มอุตสาหกรรมยาง สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อเลือกค่าปัจจัยแปลงหน่วย (Conversion Factor) ที่เหมาะสม ในกรณีที่ผลิตภัณฑ์จากพลาสติกและยางสังเคราะห์ไม่ได้รายงานในหน่วยน้ำหนัก

เป้าหมาย SCP 2: บรรลุการจัดการทรัพยากร ธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี พ.ศ. 2580	
ตัวชี้วัด SCP 2.2: การบริโภควัสดุในประเทศ การบริโภควัสดุในประเทศต่อหัวประชากร และการบริโภควัสดุในประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP)	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ	
หน่วยวัด: - DMC (ล้านตัน) - DMC/Cap (ตัน/คน) - DMC/GDP (ตัน/ดอลลาร์สหรัฐ)	ข้อมูลปีฐาน: ในปี พ.ศ. 2558 - DMC เท่ากับ 547 ล้านตัน - DMC/Cap เท่ากับ 8.12 ตัน/คน - DMC/GDP เท่ากับ 2.09 ตัน/ดอลลาร์สหรัฐ
ค่าเป้าหมาย: ลดลงอย่างต่อเนื่องเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน	
ที่มาและความสำคัญ: การบริโภควัสดุในประเทศ (Domestic Material Consumption: DMC) เป็นการรายงานปริมาณวัสดุจริงในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งชี้ให้เห็นการบริโภคทรัพยากรในประเทศเพื่อใช้เพื่อการผลิตสินค้าและบริการ ซึ่งเป็นหนึ่งในข้อมูลที่น่ามากำหนดนโยบายเพื่อปรับเปลี่ยนการผลิตและบริโภคเพื่อให้เกิดความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น โดยไม่ลดทอนการเติบโตทางเศรษฐกิจ	
คำนิยาม: - การบริโภควัสดุในประเทศ (Domestic Material Consumption: DMC) หมายถึง จำนวนการใช้วัสดุในประเทศ ตามประเภทวัสดุ คือ ชีวมวล (Biomass) แร่โลหะ (Metal Ores) แร่โลหะ (Non-Metal Ores) และเชื้อเพลิง (Fossil Fuel) - การบริโภควัสดุในประเทศต่อประชากร (Domestic Material Consumption per capita: DMC/capita) หมายถึง จำนวนการใช้วัสดุในประเทศ ตามประเภทวัสดุ คือ ชีวมวล (Biomass) แร่โลหะ (Metal Ores) แร่โลหะ (Non-Metal Ores) และเชื้อเพลิง (Fossil Fuel) ต่อจำนวนประชากร - การบริโภควัสดุในประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Domestic Material Consumption per GDP: DMC/GDP) หมายถึง จำนวนการใช้วัสดุในประเทศ ตามประเภทวัสดุ คือ ชีวมวล (Biomass) แร่โลหะ (Metal Ores) แร่โลหะ (Non-Metal Ores) และเชื้อเพลิง (Fossil Fuel) ต่อจำนวนประชากร	
วิธีการคำนวณ: สูตรการคำนวณ - การบริโภควัสดุในประเทศ (ล้านตัน) (Domestic Material Consumption: DMC) $= DE + \text{Physical Import} - \text{Physical Export}$ โดยที่ DE คือ ปริมาณการสกัดภายในประเทศ (Domestic extraction) Physical Import คือ ปริมาณการนำเข้าของวัสดุ Physical Export คือ ปริมาณการส่งออกของวัสดุ - การบริโภควัสดุในประเทศต่อหัวประชากร (ตัน/คน) = $\frac{DMC}{\text{จำนวนประชากร}}$ - การบริโภควัสดุในประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม (กิโลกรัม/ดอลลาร์สหรัฐ) $= \frac{DMC}{\text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)}}$	
แนวทางการประเมิน: ค่า DMC DMC/capita และ DMC/GDP ที่ลดลง สะท้อนถึงการใช้ทรัพยากรที่ลดลง ซึ่งอาจมาจากหลายสาเหตุ อาทิ การสกัดทรัพยากรในประเทศลดลง จากการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตที่ใช้ทรัพยากรน้อยลง หรือมีการหมุนเวียนทรัพยากรมากขึ้น หรือความต้องการสินค้าและบริการของประชาชนลดลง เนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนแนวคิดไปสู่การใช้งานสินค้าและบริการที่คุ้มค่ามากขึ้น	

เป้าหมาย SCP 2: บรรลุการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี พ.ศ. 2580	
ตัวชี้วัด SCP 2.3: ปริมาณน้ำที่ประหยัดได้ในภาคอุตสาหกรรม	
หน่วยงานรับผิดชอบ: 1. สำนักงานทรัพยากรน้ำแห่งชาติ 2. กรมโรงงานอุตสาหกรรม 3. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	
หน่วยวัด: ล้านลูกบาศก์เมตร	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: 27 ล้านลูกบาศก์เมตร ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: ปริมาณน้ำที่ประหยัดได้ในภาคอุตสาหกรรมสะท้อนถึงความสำเร็จของการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืนเกี่ยวกับกระบวนการผลิตสินค้าและบริการในภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากสะท้อนถึงความสำเร็จในการวางแผนการใช้น้ำและการจัดสรรน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับปริมาณต้นทุนน้ำที่มีอยู่อย่างจำกัด	
คำนิยาม: • ปริมาณน้ำที่ใช้ในภาคอุตสาหกรรม หมายถึง การใช้ทรัพยากรน้ำสาธารณะเพื่อการอุตสาหกรรม • การใช้น้ำ หมายถึง การดำเนินกิจกรรมในทรัพยากรน้ำสาธารณะเพื่อการอุปโภค บริโภค การรักษาระบบนิเวศ จารีตประเพณี การบรรเทาสาธารณภัย เกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม การท่องเที่ยว คมนาคม การประปา การผลิตพลังงาน หรือเพื่อประโยชน์อื่นใด ไม่ว่าจะทำให้น้ำมีปริมาณเปลี่ยนไปหรือไม่ก็ตาม ที่มา: พระราชบัญญัติทรัพยากรน้ำ พ.ศ. 2561	
วิธีการคำนวณ: ปริมาณน้ำที่ประหยัดได้ในภาคอุตสาหกรรม คือ ผลรวมของปริมาณน้ำที่ลดได้จากโรงงานที่ได้ดำเนินโครงการลดการใช้น้ำตามรูปแบบที่กรมโรงงานอุตสาหกรรม/การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ล้าน ลบ.ม./ปี)	
แนวทางการประเมิน: ปริมาณน้ำที่ประหยัดได้ในภาคอุตสาหกรรม สะท้อนถึงการเพิ่มขึ้นของความสามารถในการบริหารจัดการน้ำในระบบการผลิต ซึ่งชี้ให้เห็นว่ามีการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ ประหยัด โดยมีการนำแนวทางต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ อาทิ หลักการ 3R (Reduce Reuse Recycle) และการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำในส่วนต่าง ๆ ของโรงงาน เช่น การควบคุมคุณภาพน้ำที่เหมาะสม การนำน้ำทิ้งมาใช้ประโยชน์ เพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน	

เป้าหมาย SCP 2: บรรลุการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ภายในปี พ.ศ. 2580	
ตัวชี้วัด SCP 2.4: ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ (Material Resource Circularity Intensity: MRCI)	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลพื้นฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดที่สะท้อนถึงความสำเร็จในการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน เพราะชี้ให้เห็นการเพิ่มขึ้นของการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและการบริโภคสินค้าและบริการที่มีความเข้มการใช้พลังงานและวัสดุต่ำ โดยไม่กระทบต่อคุณภาพชีวิต ซึ่งแสดงถึงการเพิ่มขึ้นของการหมุนเวียนนำทรัพยากรมาใช้ซ้ำในกระบวนการผลิต ซึ่งทำให้ลดการนำวัสดุใหม่มาใช้ ค่าความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศที่เพิ่มขึ้น จึงสะท้อนถึงความยั่งยืนในการผลิตและการบริโภคของประเทศ	
คำนิยาม: ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ หมายถึง ค่าประสิทธิภาพหมุนเวียนของทรัพยากร ซึ่งบ่งบอกถึงความเข้มข้นของการนำวัสดุกลับเข้าสู่กระบวนการผลิตและรีไซเคิล เพื่อลดการบริโภควัสดุใหม่ (Virgin Material)	
วิธีการคำนวณ: - ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ (ตัน) (Material Resource Circularity Intensity: MRCI) $= MRCI_{agri} + MRCI_{agro} + MRCI_{const} + MRCI_{plas}$ โดยที่ $MRCI_{agri}$ = ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศภาคเกษตร $MRCI_{agro}$ = ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศภาคอุตสาหกรรมเกษตร $MRCI_{const}$ = ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศภาคการก่อสร้าง $MRCI_{plas}$ = ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศภาคพลาสติก - ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ (ตัน) (Material Resource Circularity Intensity: MRCI) $= \frac{DMC_{sector}}{((1 - MCI_{sector}) \times DMC_{sector}) + DMC_{sector}}$ - ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ (ตัน/คน) (MRCI/Cap) $= \frac{MRCI_{agri} + MRCI_{agro} + MRCI_{const} + MRCI_{plas}}{\text{จำนวนประชากร}}$ - ความเข้มข้นการหมุนเวียนทรัพยากรในประเทศ (กิโลกรัม/ดอลลาร์สหรัฐ) (MRCI/GDP) $= \frac{MRCI_{agri} + MRCI_{agro} + MRCI_{const} + MRCI_{plas}}{\text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)}}$	
แนวทางการประเมิน: - MRCI = 1 คือ วัสดุทุกชนิดทั้งหมดที่ใช้จะต้องมาจากส่วนประกอบที่นำกลับมาใช้ใหม่หรือวัสดุรีไซเคิลโดยไม่สูญเสียในการรีไซเคิล (ประสิทธิภาพการรีไซเคิล 100%) รวมทั้งไม่มีของเสียที่เกิดขึ้นระหว่างการผลิต และเมื่อผลิตภัณฑ์หมดอายุจะต้องนำมาใช้ซ้ำหรือนำกลับมาใช้ใหม่โดยไม่สูญเสีย (Zero Waste) - MRCI = 0.1 คือ ผลิตภัณฑ์มีการไหลเวียนแบบเส้นตรงอย่างสมบูรณ์ซึ่งหมายความว่าวัสดุทุกชนิดที่นำมาใช้มาจากวัสดุใหม่ (Virgin materials) และไม่มีของเสียที่นำกลับมาใช้ใหม่หรือไม่มีการรีไซเคิล - MRCI < 0.1 คือ ผลิตภัณฑ์มีคุณสมบัติหรือคุณภาพต่ำกว่าผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมโดยเฉลี่ย เช่น อายุการใช้งานสั้นกว่าเดิมหรือมีคุณสมบัติหรือความสามารถในการใช้งานลดลง - MRCI > 0.1 คือ ผลิตภัณฑ์มีคุณสมบัติหรือคุณภาพสูงกว่าผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมโดยเฉลี่ย	

เป้าหมาย SCP 3: ส่งเสริมให้ประเทศไทยมีระบบอาหารที่ยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 3.1: ร้อยละการสูญเสียอาหาร (Food Loss) ในกลุ่มอาหารเป้าหมาย	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมวิชาการเกษตร	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ร้อยละ 3.79 ในปี พ.ศ. 2566
ค่าเป้าหมาย: ลดลงต่อเนื่องต่อเนื่องเมื่อเทียบกับปีฐาน - ปี พ.ศ. 2570 ไม่เกินร้อยละ 3.3352 - ปี พ.ศ. 2575 ไม่เกินร้อยละ 2.5772 - ปี พ.ศ. 2580 ไม่เกินร้อยละ 1.6297	
ที่มาและความสำคัญ: ปัญหาการสูญเสียอาหารนับเป็นประเด็นที่ทุกประเทศล้วนให้ความสำคัญ เนื่องจากการสูญเสียอาหารมีผลกระทบต่อความมั่นคงด้านอาหารของคนในประเทศ รวมทั้งคุณภาพอาหารและความปลอดภัย ซึ่งสาเหตุของการสูญเสียอาหารแตกต่างกันตามบริบทของแต่ละประเทศ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและสถานการณ์ท้องถิ่นของประเทศ เช่น การผลิตพืชทางเลือก โครงสร้างพื้นฐาน กำลังการผลิต การตลาด และช่องทางการจำหน่ายสินค้า โดยจากการศึกษาวิจัย พบว่าปริมาณการสูญเสียอาหารจากภาคการเกษตรและขยะอาหารมีปริมาณสูง ในขณะที่ทั่วโลกกำลังประสบปัญหาการขาดแคลนอาหารในหลายพื้นที่ จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้เกิดการลดการสูญเสียอาหารในภาคการเกษตรทุกขั้นตอน เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.3	
คำนิยาม: ● การสูญเสียอาหาร (Food losses) หมายถึง การสูญเสียปริมาณอาหารทั้งหมดที่เกิดขึ้นในกระบวนการผลิต (Production) ตามห่วงโซ่อุปทานอาหาร (Food Supply Chain) ตั้งแต่หลังการเก็บเกี่ยวการเกษตร และการฆ่าสัตว์ (On-Farm Post Harvest/ Slaughter Operations) การจัดการหลังการเก็บเกี่ยว การขนส่ง และการเก็บรักษา (Transport, Storage and Distribution) รวมถึงการแปรรูปและบรรจุภัณฑ์ (Processing and Packaging) แต่ไม่รวมการค้าปลีก (Retail) และการบริโภค (Public and Household Consumption)	
วิธีการคำนวณ: ร้อยละการสูญเสียอาหารสามารถประเมินจากการสูญเสียของสินค้าเกษตร โดยแบ่งกลุ่มประเภทอาหาร (Commodity) ที่ใช้ในการประเมินออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้ (1) ธัญพืชและถั่ว (Cereals and Pulses) (2) ผลไม้และผัก (Fruit and Vegetable) (3) พืชราก พืชหัว และพืชที่มีน้ำมัน (Roots, Tubers and Oil-bearing crops) (4) ผลิตภัณฑ์เนื้อสัตว์ (Animal products) (5) ปลาและผลิตภัณฑ์จากปลา (Fish and fish products) (6) กลุ่มอื่น ๆ (ผลิตภัณฑ์อาหารที่ใช้ประเมินค่าการสูญเสียอาหารในปัจจุบัน คือ อ้อย) ซึ่งจะพิจารณาคัดเลือกสินค้าเกษตรจากกลุ่มประเภทอาหารดังกล่าวอย่างน้อยกลุ่มละ 2 ชนิด ทั้งหมด 10 รายการหลัก (Main Commodities) โดยคัดเลือกจากมูลค่าทางเศรษฐกิจในแต่ละประเทศ ซึ่งประเทศไทยได้คัดเลือกผลิตภัณฑ์เกษตรและอาหารเป้าหมาย จำนวน 11 ผลิตภัณฑ์ ดังนี้ ถั่วเขียว พริก ผักสลัด ลำไย มะม่วง น้ำดอกไม้ กล้วยหอม ปาล์มน้ำมัน ไข่ไก่ กุ้งขาว และอ้อย	

$$FLP_{it} = \frac{\sum_j l_{ijt} * q_{ijo} * p_{jo}}{\sum_j l_{ijo} * q_{ijo} * p_{jo}} \times 100$$

โดยที่ FLP_{it} = ร้อยละค่าเฉลี่ยการสูญเสียอาหารของประเทศในปีปัจจุบัน

i = ประเทศ

j = กลุ่มประเภทอาหาร (Commodity)

t = ปี และ 0 = ปีฐาน

l_{ijt} = ร้อยละการสูญเสียอาหารของประเทศ (i) ของกลุ่มประเภทอาหาร (j) ในปีที่ประเมิน (t)

q_{ijo} = ปริมาณการผลิตของประเทศ (i) ของกลุ่มประเภทอาหาร (j) ในปีฐาน (0)

p_{jo} = ราคาเฉลี่ยสากลระหว่างปี ค.ศ. 2004 - 2006 (\$) ของกลุ่มประเภทอาหาร (j)

แนวทางการประเมิน:

ร้อยละการสูญเสียอาหารที่มีค่าลดลง จะสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพการดำเนินงานในการลดการสูญเสียอาหารทั้งหมดที่เกิดขึ้นตลอดกระบวนการผลิต ตั้งแต่หลังการเก็บเกี่ยวการเกษตรและการฆ่าสัตว์จนถึงการแปรรูปและบรรจุภัณฑ์ เพื่อช่วยลดความหิวโหยของประชากรและสร้างความยั่งยืนให้กับภาคเกษตรอย่างเป็นรูปธรรม ส่งผลให้เกษตรกรมีผลผลิตเพิ่มขึ้น

เป้าหมาย SCP 3: ส่งเสริมให้ประเทศไทยมีระบบอาหารที่ยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 3.2: สัดส่วนขยะอาหารเทียบกับขยะมูลฝอยชุมชนลดลง	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมควบคุมมลพิษ	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ร้อยละ 38 ในปี พ.ศ. 2564
ค่าเป้าหมาย: ลดลงเหลือร้อยละ 28 ภายในปี พ.ศ. 2570	
ที่มาและความสำคัญ: การลดลงของปริมาณขยะอาหารเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดที่แสดงถึงความสำเร็จของการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน เนื่องจากปัญหาขยะอาหารมีสาเหตุสำคัญมาจากการเตรียมอาหารมากเกินไป (Over preparation) ของภาคครัวเรือนและการค้าปลีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งร้านอาหารบุฟเฟต์ รวมถึงการไม่รับประทานส่วนผสมบางประเภท แต่ในขณะเดียวกันหลายประเทศกำลังเผชิญสภาวะขาดแคลนอาหารและภาวะทุพโภชนาการ นอกจากนี้ ขยะอาหารยังเป็นหนึ่งในสาเหตุของปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เนื่องจากขยะอาหารเป็นหนึ่งในแหล่งผลิตก๊าซมีเทนและคาร์บอนไดออกไซด์ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ จึงนำไปสู่ปัญหาความไม่มั่นคงทางอาหารและการเกษตร เพราะฉะนั้น การลดลงของปริมาณขยะอาหาร เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงความสำเร็จในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้บริโภคและระบบการจัดการอาหารเหลือจากร้านค้า เพื่อให้เหลือขยะอาหารให้น้อยที่สุดและขับเคลื่อนการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.3	
คำนิยาม: • ระบบอาหาร (Food Systems: FS) หมายถึง ระบบที่ครอบคลุมผู้เกี่ยวข้องทุกช่วงและทุกกิจกรรมที่เชื่อมโยงกันในการสร้างมูลค่าเพิ่ม ประกอบด้วย การผลิต การรวบรวม การแปรรูป การกระจาย การบริโภค และการกำจัดผลิตภัณฑ์อาหารที่มาจากเกษตร การป่าไม้ หรือการประมง และบางส่วนของเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับระบบอาหาร • ระบบอาหารที่ยั่งยืน (Sustainable Food Systems: SFS) หมายถึง ระบบอาหารที่ให้ความมั่นคงด้านอาหารและโภชนาการแก่ทุกคนในมิติด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างความมั่นคงทางอาหารและโภชนาการสำหรับคนรุ่นต่อไปซึ่งจะไม่ลดลง หมายความว่า มีกำไรตลอด (ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ) มีประโยชน์ในวงกว้างต่อสังคม (ความยั่งยืนทางสังคม) และมีผลกระทบเชิงบวกหรือเป็นกลางต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ (ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม) • ขยะอาหาร (Food Waste) หมายถึง อาหารและชิ้นส่วนที่กินไม่ได้ ซึ่งถูกกำจัดออกจากห่วงโซ่อุปทานในกระบวนการค้าปลีกและการบริโภคจากการบริการทางด้านอาหาร (ร้านอาหาร โรงเรียน โรงพยาบาล โรงอาหาร และอื่น ๆ) และครัวเรือน โดยการทิ้งขยะอาหารแยกตามสถานที่กำจัดปลายทางของขยะอาหาร เช่น หลุมฝังกลบ การเผา การจัดการผ่านน้ำทิ้ง การทิ้งขยะ การย่อยสลายแบบไม่ใช้ออกซิเจน การทำปุ๋ยหมัก/การย่อยแบบใช้ออกซิเจน และการฝังดิน • สัดส่วนขยะอาหารเทียบกับขยะมูลฝอยชุมชน หมายถึง ปริมาณขยะอาหารในองค์ประกอบขยะมูลฝอยชุมชน ณ สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย	

วิธีการคำนวณ:

การคำนวณปริมาณขยะอาหารโครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Environment Programme: UNEP) ได้แบ่งการรายงานออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 ปริมาณขยะอาหารในขยะมูลฝอยชุมชน ซึ่งคำนวณได้จากสัดส่วนขยะอาหารในขยะมูลฝอยชุมชน และจากการศึกษาองค์ประกอบของขยะมูลฝอยของประเทศ โดยจะพิจารณาเฉพาะขยะอาหารเท่านั้น ไม่รวมบรรจุภัณฑ์อาหาร และอาหารที่เป็นของเหลว ทั้งนี้ UNEP ได้เน้นให้แต่ละประเทศพัฒนาการจัดเก็บข้อมูลขยะอาหารอย่างน้อยในระดับที่ 1

ระดับที่ 2 ปริมาณขยะอาหารจากแหล่งกำเนิดขยะในห่วงโซ่อาหาร ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งกำเนิดขยะตามห่วงโซ่อุปทาน ได้แก่ ผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ประกอบอาหาร และผู้บริโภค โดยจำแนกตามประเภทของอาหาร ได้แก่ ส่วนที่บริโภคได้ (Edible part) และส่วนที่บริโภคไม่ได้ (Inedible parts) เช่น ก้าง กระดูก เปลือกผักและผลไม้ เปลือกไข่ และน้ำซุซของแกงต่าง ๆ ทั้งนี้ UNEP ได้ส่งเสริมให้ประเทศที่มีความพร้อมเตรียมจัดเก็บข้อมูลขยะอาหารในระดับที่ 2

ระดับที่ 3 ปริมาณขยะอาหารและปริมาณการใช้ประโยชน์ขยะอาหารแต่ละประเภท ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งกำเนิดขยะตามห่วงโซ่อุปทาน ได้แก่ ผู้จำหน่ายอาหาร ผู้ประกอบอาหาร และผู้บริโภค โดยจำแนกตามวิธีในการจัดการขยะอาหาร ได้แก่ การย่อยสลายแบบไม่ใช้ออกซิเจน (Anaerobic Digestion) การใช้เทคโนโลยีการหมักร่วม (Co-Digestion) การทำปุ๋ยหมักแบบใช้อากาศ (Aerobic Compost) การเผาไหม้แบบควบคุม (Controlled Combustion) การใช้ประโยชน์ในเชิงที่ดิน (Land Application) การฝังกลบ (Landfill, Refuse/ Discards) และการทิ้งทางท่อระบายน้ำ (Sewer) ทั้งนี้ UNEP ไม่ได้บังคับให้ประเทศใดจัดเก็บข้อมูลขยะอาหารในระดับที่ 3 แต่หากประเทศใดมีการจัดเก็บข้อมูลดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ในการจัดการขยะอาหารของประเทศนั้น

วิธีการคำนวณปริมาณขยะอาหารทั้งหมด

$$\text{Total food waste} = \text{MSW generated} \times \text{Share of food waste}$$

โดยที่	Total food waste	=	ปริมาณขยะอาหารทั้งหมด
	MSW generated	=	ปริมาณขยะชุมชน
	Share of food waste	=	สัดส่วนขยะอาหาร

วิธีการตรวจวัดและประเมินขยะอาหาร (Food Waste) ตามคำแนะนำของ UNEP

(1) การชั่งน้ำหนักโดยตรง (Direct Measurement) คือ การใช้เช็คน้ำหนักของขยะอาหาร

(2) การคัดแยกองค์ประกอบขยะอาหาร (Waste Composition) คือ การคัดแยกขยะอาหารออกจากวัสดุอื่น เพื่อที่จะกำหนดน้ำหนักและองค์ประกอบของขยะอาหาร

(3) การประเมินจากปริมาตร (Volumetric Assessment) คือ การตรวจวัดปริมาณขยะอาหารจากปริมาตรของถังที่บรรจุขยะอาหาร

(4) การทำสมดุลมวล (Mass Balance) คือ การดุลมวลสารของปัจจัยการผลิต เช่น วัตถุดิบที่ใช้ในโรงงาน และผลผลิต เช่น ผลิตภัณฑ์ที่ได้ควบคู่ไปกับการเปลี่ยนแปลงระดับสต็อก และการเปลี่ยนแปลงน้ำหนักของอาหารระหว่างการแปรรูป

(5) การสแกน/การนับ (Counting/Scanning) คือ การประเมินจำนวนรายการที่ประกอบขึ้นเป็นขยะอาหารและใช้ผลลัพธ์เพื่อกำหนดน้ำหนักของขยะอาหาร

(6) การจดบันทึก (Diaries) คือ การจดบันทึกประจำวันข้อมูลขยะอาหาร และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(7) การบันทึก (Records) โดยใช้ข้อมูลที่ได้รับการจดบันทึก หรือข้อมูลที่มีการเก็บรวบรวมไว้เป็นประจำ เช่น ใบเสร็จการขนย้ายของเสีย หรือสมุดบันทึกของคลังสินค้า

(8) การสำรวจ (Surveys) คือ การรวบรวมข้อมูลปริมาณขยะอาหาร หรือข้อมูลอื่น ๆ เช่น ทศนคติ ความเชื่อ พฤติกรรมที่รายงานด้วยตนเอง จากบุคคลหรือหน่วยงานผ่านชุดคำถามที่มีโครงสร้าง

(9) แบบจำลอง (Modeling) คือ การใช้วิธีการทางคณิตศาสตร์ ตามปฏิสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดขยะอาหาร

(10) ข้อมูลตัวแทน (Proxy Data) คือ การใช้ข้อมูลปริมาณขยะอาหารที่อยู่นอกขอบเขตของข้อมูลขยะอาหารที่ต้องการ เช่น ข้อมูลเก่า ข้อมูลจากประเทศอื่น หรือโรงงานอื่น ๆ เพื่อประมาณปริมาณขยะอาหารภายในขอบเขตการศึกษา

ภาคส่วน	วิธีการประเมิน					
โรงงานอุตสาหกรรม/กระบวนการผลิต (Manufacturing/processing)	การชั่งน้ำหนักโดยตรง (สำหรับอาหารที่อยู่ในขยะ)	การคัดแยกองค์ประกอบขยะอาหาร (สำหรับขยะอาหารที่มีส่วนผสมทั้งส่วนที่เป็นอาหารและส่วนที่ไม่ใช่อาหาร)	การประเมินจากปริมาณ	การทำสมดุลมวล	การสแกน/การนับ	การจดบันทึก
ร้านค้าปลีก และส่วนอื่น ๆ ที่มีการกระจายอาหาร (Retail and other distribution of food)						
การบริโภคอาหารนอกครัวเรือน (ร้านอาหาร, โรงเรียน, โรงพยาบาล หรือโรงอาหารอื่น ๆ) (Out-of-home consumption (restaurants, schools, hospitals, other canteens, etc.))						
ครัวเรือน (Household)						

แนวทางการประเมิน:

แหล่งที่มาของขยะอาหาร เกิดจากการบริโภคของครัวเรือนเป็นหลัก คิดเป็น 77% (โดยประมาณ) โดยมีสาเหตุหลักมาจากลักษณะพฤติกรรมผู้บริโภคของไทย ที่มีวัฒนธรรมการรับประทานอาหารที่หลากหลาย หรือการไม่รับประทานวัตถุดิบบางอย่าง หรือรวมถึงการไม่รับประทานอาหารเมื่อมีรสชาติไม่ถูกปาก เพราะฉะนั้นการลดลงของขยะอาหารสะท้อนถึงความยั่งยืนได้ในหลายมิติ อาทิ การพัฒนาระบบการจัดการหรือระบบจัดการจัดการอาหารเหลือทิ้ง การปรับเปลี่ยนแนวคิดของผู้บริโภค การแปรรูปอาหารเหลือทิ้ง เพื่อให้เกิดขยะอาหารน้อยที่สุด ซึ่งจะนำไปสู่การสร้างความมั่นคงทางอาหาร และลดสาเหตุการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

เป้าหมาย SCP 3: ส่งเสริมให้ประเทศไทยมีระบบอาหารที่ยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 3.3: ร้อยละของพื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: 3.8 ล้านไร่ ในปี พ.ศ. 2563
ค่าเป้าหมาย: ร้อยละ 3.02 ภายในปี พ.ศ. 2570 (พื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรแบบยั่งยืน เท่ากับ 4.5 ล้านไร่ พื้นที่เกษตรทั้งหมด เท่ากับ 149 ล้านไร่)	
ที่มาและความสำคัญ: ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 2 ยุติความหิวโหย (Sustainable Development Goal: SDG 2) เป้าหมายย่อยที่ 2.4 สร้างหลักประกันว่าจะมีระบบการผลิตอาหารที่ยั่งยืนและดำเนินการตามแนวปฏิบัติทางการเกษตรที่มีภูมิคุ้มกันเพื่อเพิ่มผลิตภาพและการผลิต ซึ่งจะช่วยรักษาระบบนิเวศ เสริมขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สภาวะอากาศรุนแรง ภัยแล้ง อุทกภัย และภัยพิบัติอื่น ๆ และจะช่วยพัฒนาที่ดินและคุณภาพดินอย่างต่อเนื่อง ภายในปี พ.ศ. 2573 นั้น ได้มีการกำหนดตัวชี้วัดที่ 2.4.1 ร้อยละของพื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน เพื่อใช้ในการประเมินความสามารถในการบรรลุเป้าหมายของระบบเกษตรและอาหารที่ยั่งยืน ทั้งนี้ พื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน มีความสำคัญกับการจัดการพื้นที่เกษตรกรรม ประมง และปศุสัตว์ การลด ละ เลิกการใช้ทรัพยากรจากภายนอกที่อาจเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมและ/หรือสุขภาพของเกษตรกรและผู้บริโภค รวมถึงมีการปรับกระบวนการต่าง ๆ ให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นนั้น ๆ เพื่อสร้างความยั่งยืนและมั่นคงของระบบการผลิตอาหาร ที่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม	
คำนิยาม: - พื้นที่ที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน หมายถึง พื้นที่ที่มีระบบเกษตรกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผสมผสานและเชื่อมโยงระหว่างดิน การเพาะปลูก และการเลี้ยงสัตว์ การเลิกหรือลดการใช้ทรัพยากรจากภายนอกที่อาจเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมและ/หรือสุขภาพของเกษตรกรและผู้บริโภค ตลอดจนเน้นการใช้เทคนิคที่เป็นหรือปรับให้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการธรรมชาติของท้องถิ่นนั้น ๆ ซึ่งมีหลักการพื้นฐาน 3 ประการ คือ (1) ความยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ ด้วยการพัฒนาการจัดการดินและการหมุนเวียนการปลูกพืชที่ช่วยเพิ่มผลผลิต ลดการพึ่งพาเครื่องจักรและสารเคมีเพื่อการเกษตร ทั้งปุ๋ยและสารป้องกันกำจัดวัชพืชและศัตรูพืช (2) ความยั่งยืนด้านสังคม ด้วยการใช้แรงงานที่มีอยู่ให้มากขึ้น อย่างน้อยสำหรับเทคนิคการเกษตรบางประเภท เพื่อให้เกิดความยุติธรรมและความเป็นปึกแผ่นในสังคม (3) ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม ด้วยการปกป้องและรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และหาสิ่งทดแทน ตลอดจนนำทรัพยากรธรรมชาติกลับมาเวียนใช้ใหม่ เช่น ที่ดิน (ดิน) น้ำ และสิ่งมีชีวิตในป่า หลีกเลี่ยงการใช้สารเคมีสังเคราะห์ที่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม โครงสร้างของดิน และความหลากหลายทางชีวภาพ	

สูตรคำนวณ:

$$\begin{aligned} & \text{ร้อยละของพื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน} \\ &= \frac{\text{พื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน}}{\text{พื้นที่เกษตรทั้งหมด}} \times 100 \end{aligned}$$

โดยที่ พื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ประกอบด้วย พื้นที่ที่ได้รับการรับรองตามหลักการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (GAP) และพื้นที่เกษตรอินทรีย์

แนวทางการประเมิน:

เนื่องจากวิธีการจัดเก็บข้อมูลตามตัวชี้วัด SDG 2.4.1 ยังไม่สามารถดำเนินการได้ จึงใช้ข้อมูลพื้นที่มีการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีที่เป็นข้อมูลตัวแทนข้อมูลพื้นที่เกษตรที่มีการทำการเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ซึ่งในการประเมินหมายรวมทั้งพื้นที่ที่ได้รับการรับรอง GAP และพื้นที่ที่ได้รับการรับรองเกษตรอินทรีย์ด้วยที่จะสามารถสะท้อนถึงความยั่งยืนทางมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมได้ เนื่องจากเมื่อพิจารณาจากจำนวนพื้นที่ที่ได้รับการรับรอง GAP ซึ่งเป็นการรับรองการปฏิบัติที่ดีของเกษตรกร และพื้นที่ที่ได้รับการรับรองเกษตรอินทรีย์ ซึ่งให้ความสำคัญในกระบวนการผลิต ตั้งแต่การเตรียมพื้นที่ปลูก การเตรียมพันธุ์ การปลูก การดูแลรักษา การเก็บเกี่ยว การขนส่ง การปฏิบัติหลังการเก็บเกี่ยว และการจัดบันทึกการปฏิบัติงานทุกขั้นตอน เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน สามารถตรวจสอบได้ มีความปลอดภัยต่อเกษตรกร ผู้ผลิต และผู้บริโภค ตลอดจนมีการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ผลิตที่ต้องสอดคล้องตามหลักการและมาตรฐานสากล การเพิ่มขึ้นของพื้นที่เกษตรกรรมที่ได้รับการรับรอง GAP และพื้นที่เกษตรอินทรีย์ จึงเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดที่สะท้อนถึงความสำเร็จในการสร้างความมั่นคงทางอาหาร ลดการพึ่งพาปัจจัยภายนอก ความยั่งยืนทางมิติสังคม เพราะสามารถสร้างความปลอดภัยทางอาหารและสุขอนามัย ปลูกจิตสำนึก ใส่ใจ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเกษตร ทำให้เสริมสร้างความเข้มแข็งในระดับ ครัวเรือนและชุมชน และความยั่งยืนทางมิติสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศเพราะสามารถลดผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ รวมไปถึงการอนุรักษ์ และฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของดินและความสมดุลต่อระบบนิเวศในพื้นที่ เนื่องจากมีการลด ละ เลิก การใช้สารเคมีต่าง ๆ อีกทั้งยังก่อให้เกิดระบบการจัดการทรัพยากรน้ำอย่างมีประสิทธิภาพด้วย ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนผ่านไปสู่การผลิตและบริโภคที่ยั่งยืนของภาคเกษตรไทยซึ่งเป็นภาคการผลิตหลักของประเทศ และยังช่วยเพิ่มโอกาสให้ประเทศไทยได้โอกาสจากความสามารถในการผลิตสินค้าเกษตร ท่ามกลางวิกฤติปัญหาความมั่นคงทางอาหารที่หลายประเทศกำลังเผชิญอยู่

เป้าหมาย SCP 4: สนับสนุนการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตด้วยวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 4.1: ร้อยละของอัตราการรายงานข้อมูลการเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกข้อตกลงพหุภาคีด้านสารเคมีที่เป็นอันตรายและสารเคมีอื่น ๆ และของเสียในแต่ละข้อตกลงที่เกี่ยวข้อง	
หน่วยงานรับผิดชอบ: 1. กรมควบคุมมลพิษ 2. กรมโรงงานอุตสาหกรรม	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ปี ค.ศ. 2017 (คะแนนเฉลี่ยช่วงปี ค.ศ. 2010 – 2014) เท่ากับร้อยละ 70.20
คำเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากช่วงการรายงานปีล่าสุด	
ที่มาและความสำคัญ: การดำเนินงานตามพันธกรณีและข้อกำหนดต่าง ๆ ที่บัญญัติภายใต้อนุสัญญาและพิธีสารแต่ละฉบับ มีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตของสารเคมีและของเสียทุกชนิดด้วยวิธีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศด้านสารเคมีที่เป็นอันตรายและสารเคมีอื่น ๆ และของเสียที่ตกลงร่วมกัน ช่วยลดผลกระทบทางลบต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ที่เกิดจากการปล่อยสารเคมีและของเสียทุกชนิดสู่อากาศ น้ำ และดิน ดังนั้น การที่ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีในอนุสัญญาด้านการจัดการสารเคมีและของเสียหลายฉบับ และได้ดำเนินการตามพันธกรณีและข้อผูกพันในการจัดการสารเคมีและของเสียตามที่กำหนดไว้ในแต่ละอนุสัญญา จึงจำเป็นต้องมีการประเมินคะแนนในการรายงานข้อมูลในแต่ละอนุสัญญา เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.4	
คำนิยาม: - ร้อยละของอัตราการรายงานข้อมูล (%Transmission Rate) ของทั้ง 5 อนุสัญญา/พิธีสาร ซึ่งประกอบด้วย - อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัด (The Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and their Disposal: Basel Convention) - อนุสัญญารอตเตอร์ดัมว่าด้วยกระบวนการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้าสำหรับสารเคมีอันตรายและสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์บางชนิดในการค้าระหว่างประเทศ (The Rotterdam Convention on the Prior Informed Consent Procedure for Certain Hazardous Chemicals and pesticides in International Trade: Rotterdam Convention) - อนุสัญญาสตอกโฮล์มว่าด้วยสารมลพิษที่ตกค้างยาวนาน (The Stockholm Convention on Persistent Organic Pollutants: Stockholm Convention) - พิธีสารมอนทรีออลว่าด้วยสารทำลายชั้นบรรยากาศโอโซน (The Montreal Protocol on Substances that Deplete the Ozone Layer: Montreal Protocol) - อนุสัญญามินามาตะว่าด้วยปรอท (Minamata Convention on Mercury: Minamata Convention)	

วิธีการคำนวณ:

● วิธีการคำนวณในขั้นตอนแรกจะต้องหาคะแนนที่ได้ในแต่ละปีของแต่ละอนุสัญญา (ตัวแปร: $p(t)$) แล้วนำคะแนนที่ได้ในแต่ละปีมารวมกัน หาคะแนนรวมทั้งหมด (โดยคะแนนทั้งหมด หรือ ตัวแปร: ap) คือ คะแนนที่องค์การแห่งสหประชาชาติกำหนดไว้ให้เป็นคะแนนมาตรฐานในแต่ละอนุสัญญา) จะได้ผลลัพธ์เป็นคะแนนประเทศในแต่ละอนุสัญญา (ตัวแปร: cs) และนำคะแนน cs มาคำนวณโดยใช้สมการ คือ นำคะแนน cs ของทุกอนุสัญญารวมกัน หาคะแนนจำนวนของอนุสัญญาที่ประเทศเป็นภาคีและคูณด้วย 100 ค่าผลลัพธ์ที่ได้จากสมการจะเรียกว่า %Transmission Rate ซึ่งแสดงเป็นร้อยละ และหากค่า %Transmission Rate มีคะแนนร้อยละ 100 หมายถึง ประเทศนั้นมีระดับการปฏิบัติตามอนุสัญญาที่ประเทศเป็นภาคีสูงที่สุด และหากได้คะแนนร้อยละ 0 หมายถึง ประเทศนั้นมีระดับการปฏิบัติตามอนุสัญญาที่ประเทศเป็นภาคีต่ำที่สุด

- รายละเอียดการให้คะแนนของแต่ละอนุสัญญา/พิธีสาร

อนุสัญญา/พิธีสาร	รายละเอียดข้อมูล	คะแนน
อนุสัญญาบาเซลฯ	การกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบหลัก	1 คะแนน
	ส่งรายงานประจำปีของชาติในช่วงระยะเวลาการรายงาน	1 คะแนนต่อรายงาน
อนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ	การกำหนดหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ (DNAs) และสถานที่ติดต่ออย่างเป็นทางการ	1 คะแนน
	การส่งรายงานการตอบรับการนำเข้าสารเคมีในช่วงระยะเวลาการรายงาน	0.2 คะแนน
อนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ	การกำหนดหน่วยงานผู้มีอำนาจของรัฐ (DNAs) และสถานที่ติดต่ออย่างเป็นทางการ	1 คะแนน
	การส่งแผนปฏิบัติการระดับชาติ	1 คะแนน
	การส่งแผนการดำเนินงานระดับชาติ ฉบับแก้ไข	1 คะแนนต่อแผน
พิธีสารมอนทรีออลฯ	การปฏิบัติตามข้อกำหนดของการรายงาน	15 คะแนน
	การส่งข้อมูลเกี่ยวกับระบบการออกใบอนุญาต	5 คะแนน
อนุสัญญามินามาตะฯ	การกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบหลักสำหรับการแลกเปลี่ยนข้อมูล	5 คะแนน
	การส่งรายงานประจำปีระดับชาติในช่วงระยะเวลาการรายงาน	15 คะแนน

- สูตรคำนวณและรอบการรายงานข้อมูล

$$\text{Country Score (cs)} = \frac{(P_{t1})+(P_{t2})+(P_{t3})+(P_{t4})+(P_{t5})}{\text{Available Points (ap)}}$$

โดยที่ Country Score = คะแนนที่แต่ละประเทศได้รับ

$P_{t1} - P_{t5}$ = คะแนนปีที่ 1-5

Available Points = คะแนนรวมทั้งหมด

$$\% \text{Transmission Rate} = \frac{(a_{cs}+b_{cs}+c_{cs}+d_{cs}+e_{cs})}{\text{N. of Conventions}} \times 100$$

โดยที่ %Transmission Rate	= ร้อยละของอัตราการรายงานข้อมูล
a _{cs}	= คะแนนที่แต่ละประเทศได้รับของอนุสัญญาบาเซลฯ
b _{cs}	= คะแนนที่แต่ละประเทศได้รับของอนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ
c _{cs}	= คะแนนที่แต่ละประเทศได้รับของอนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ
d _{cs}	= คะแนนที่แต่ละประเทศได้รับของพิธีสารมอนทรีออลฯ
e _{cs}	= คะแนนที่แต่ละประเทศได้รับของอนุสัญญามินามาตะฯ
N. of Conventions	= จำนวนอนุสัญญา/พิธีสารที่ประเทศไทยเป็นภาคี

ซึ่งร้อยละของอัตราการรายงานข้อมูลได้กำหนดให้มีการรายงานผล จำนวน 4 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1 ปี ค.ศ. 2017 เป็นการรายงานผลสำหรับช่วงปี ค.ศ. 2010 – 2014

ครั้งที่ 2 ปี ค.ศ. 2020 เป็นการรายงานผลสำหรับช่วงปี ค.ศ. 2015 – 2019

ครั้งที่ 3 ปี ค.ศ. 2025 เป็นการรายงานผลสำหรับช่วงปี ค.ศ. 2020 - 2024

ครั้งที่ 4 ปี ค.ศ. 2030 เป็นการรายงานผลสำหรับช่วงปี ค.ศ. 2025 - 2029

- หน่วยงานรับผิดชอบหลักในแต่ละอนุสัญญา/พิธีสารจะรายงานผลการดำเนินงานตามอนุสัญญา/พิธีสารด้านสารเคมีที่เป็นอันตรายและสารเคมีอื่น ๆ และของเสียที่ประเทศไทยลงนามและปฏิบัติตาม ซึ่งจะจัดเก็บข้อมูลเป็นรายปี และรายงานผลตัวชี้วัดทุก ๆ 5 ปี ดังนี้

อนุสัญญา/พิธีสาร	หน่วยงานรับผิดชอบหลัก	หน่วยงานสนับสนุน
อนุสัญญาบาเซลฯ	กรมควบคุมมลพิษ (หน่วยประสานงานกลาง)	กรมโรงงานอุตสาหกรรม (หน่วยงานผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง)
อนุสัญญารอตเตอร์ดัมฯ	กรมควบคุมมลพิษ (หน่วยประสานงานกลาง)	- กรมวิชาการเกษตร (หน่วยงานผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์) - กรมโรงงานอุตสาหกรรม (หน่วยงานผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านสารเคมีอุตสาหกรรม) - กรมควบคุมมลพิษ (หน่วยงานผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้านสารเคมีอื่น ๆ นอกเหนือจากสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชและสัตว์)
อนุสัญญาสตอกโฮล์มฯ	กรมควบคุมมลพิษ (หน่วยประสานงานกลาง)	กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมวิชาการเกษตร และกรมอนามัย
พิธีสารมอนทรีออลฯ	กรมโรงงานอุตสาหกรรม (หน่วยประสานงานกลาง)	กรมศุลกากร กรมสรรพสามิต กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กรมการขนส่งทางบก และกรมวิชาการเกษตร
อนุสัญญามินามาตะฯ	กรมควบคุมมลพิษ (หน่วยประสานงานกลาง)	กรมอนามัย

แนวทางการประเมิน:

ร้อยละของอัตราการรายงานข้อมูลที่เพิ่มขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินงานในการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตด้วยวิธีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เป้าหมาย SCP 4: สนับสนุนการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตด้วยวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 4.2: ปริมาณการนำเข้าวัตถุดิบอันตรายทางการเกษตร	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมวิชาการเกษตร	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: 357,810.30 ตัน (ในปี พ.ศ. 2565)
ค่าเป้าหมาย: ลดลงร้อยละ 20 ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: ของเสียอันตรายที่เกิดขึ้นมีสารเคมีที่เป็นพิษ สารกัมมันตรังสี โลหะหนัก และเชื้อโรคต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบ ซึ่งหากได้รับการจัดการอย่างไม่ถูกวิธีและเกิดการรั่วไหลสู่สิ่งแวดล้อม อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งวัตถุดิบอันตรายทางการเกษตรเป็นหนึ่งในสารเคมีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในภาคการเกษตร เพื่อให้เกิดการจัดการของเสียอันตรายแต่ละประเภทให้ถูกต้องตามหลักสากล จึงจำเป็นต้องทราบปริมาณการนำเข้าของวัตถุดิบอันตรายทางการเกษตรที่ใช้ภายในประเทศ	
คำนิยาม: วัตถุดิบอันตรายทางการเกษตร หมายถึง วัตถุดิบที่ใช้ทางการเกษตร ได้แก่ สารกำจัดแมลง สารกำจัดวัชพืช สารป้องกันกำจัดโรคพืช สารควบคุมการเจริญเติบโตของพืช สารกำจัดไร สารกำจัดหนู สารกำจัดหอย และสารป้องกันกำจัดไส้เดือนฝอยศัตรูพืช	
วิธีการคำนวณ: การรวบรวมข้อมูลวัตถุดิบอันตรายทางการเกษตร จะมีการรายงานเป็นประจำทุกปีจากสำนักควบคุมพืชและวัสดุการเกษตร กรมวิชาการเกษตร	
แนวทางการประเมิน: ปริมาณการนำเข้าวัตถุดิบอันตรายทางการเกษตรที่เพิ่มขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ทรัพยากรในภาคการเกษตรเพิ่มมากขึ้น จึงส่งผลให้เกิดปริมาณของเสียอันตรายเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.4 จึงควรให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของเสียอย่างถูกวิธี	

เป้าหมาย SCP 4: สนับสนุนการจัดการสารเคมีและของเสียทุกชนิดตลอดวงจรชีวิตด้วยวิธีที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 4.3: ปริมาณของเสียอันตรายชุมชน มูลฝอยติดเชื้อ และของเสียอุตสาหกรรมที่เป็นอันตรายที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง	
หน่วยงานรับผิดชอบ: 1. กรมควบคุมมลพิษ 2. กรมอนามัย 3. กรมโรงงานอุตสาหกรรม	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ของเสียอันตรายจากชุมชนร้อยละ 22 ในปี พ.ศ. 2564 มูลฝอยติดเชื้อร้อยละ 98.91 ในปี พ.ศ. 2566 ของเสียอันตรายอุตสาหกรรมร้อยละ 100 ในปี พ.ศ. 2564
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นร้อยละ 50 100 และ 100 ตามลำดับ ภายในปี พ.ศ. 2570	
ที่มาและความสำคัญ: ของเสียอันตรายที่เกิดขึ้นมีสารเคมีที่เป็นพิษ สารกัมมันตรังสี โลหะหนัก และเชื้อโรคต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบ ซึ่งหากได้รับการจัดการอย่างไม่ถูกวิธีและเกิดการรั่วไหลสู่สิ่งแวดล้อม อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์ และสิ่งแวดล้อมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว และพบว่าในประเทศไทยของเสียอันตรายส่วนใหญ่ยังไม่ได้ได้รับการจัดการที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักสากล จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้เกิดการจัดการขยะอันตรายแต่ละประเภทให้ถูกต้องตามหลักสากล เพื่อเกิดการจัดการของเสียอันตรายที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และยังย่น นอกจากนี้ยังผลักดันให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.4	
คำนิยาม: ● ของเสียอันตรายชุมชน หมายถึง ของเสียที่เป็นพิษหรืออันตรายที่มาจากครัวเรือนและแหล่งธุรกิจ เช่น โรงแรม สนามบิน ปั๊มน้ำมัน ร้านถ่ายรูป ร้านซักแห้ง ของเสียจำพวกนี้ ได้แก่ แบตเตอรี่ ถ่านไฟฉาย หลอดไฟ ภาชนะบรรจุสารเคมี กระป๋องสเปรย์ ซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ● ของเสียอันตรายจากชุมชนที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง หมายถึง ปริมาณของเสียอันตรายชุมชนที่นำไปรีไซเคิลยังสถานที่รีไซเคิลที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน โดยขึ้นทะเบียนเป็นโรงงานประเภท 105 และ 106 รวมกับของเสียอันตรายที่ส่งไปกำจัดยังสถานที่กำจัดของเสียอันตรายที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ที่ขึ้นทะเบียนเป็นโรงงานประเภท 101 ● มูลฝอยติดเชื้อ หมายถึง มูลฝอยที่มีเชื้อโรคปะปนอยู่ในปริมาณหรือมีความเข้มข้น ซึ่งถ้ามีการสัมผัสใกล้ชิดกับมูลฝอยนั้นแล้วสามารถทำให้เกิดโรคได้ ซึ่งเป็นมูลฝอยที่เกิดขึ้นหรือใช้ในการตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์และการรักษาพยาบาล การให้ภูมิคุ้มกันโรคและการทดลองเกี่ยวกับโรค การชันสูตรศพ หรือซากสัตว์ ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ● ของเสียอันตรายอุตสาหกรรมที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง หมายถึง กากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายที่ได้รับการบำบัดในประเทศ ซึ่งประเทศไทยพิจารณาจากกระบวนการเผา รีไซเคิล และฝังกลบ ฯลฯ ตามหลักวิชาการ	

วิธีการคำนวณ:

ร้อยละของเสียอันตรายจากชุมชนที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง

$$= \frac{\text{ปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง}}{\text{ปริมาณของเสียอันตรายจากชุมชนที่เกิดขึ้นทั้งหมด}} \times 100$$

ทั้งนี้ การรวบรวมข้อมูลของเสียอันตรายจากชุมชนที่ได้รับการจัดการจะจำแนกตามประเภทการบำบัด ซึ่งมีการรายงานเป็นประจำทุกปีจากกรมควบคุมมลพิษ

ร้อยละของมูลฝอยติดเชื้อที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง

$$= \frac{\text{ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง}}{\text{ปริมาณมูลฝอยติดเชื้อที่เกิดขึ้นทั้งหมด}} \times 100$$

ทั้งนี้ การรวบรวมข้อมูลมูลฝอยติดเชื้อที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง ซึ่งมีการรายงานเป็นประจำทุกปีจากระบบบริหารจัดการมูลฝอยติดเชื้อ (E-manifest) ของกรมอนามัย (<https://e-manifest.anamai.moph.go.th>)

ร้อยละของของเสียอันตรายอุตสาหกรรมที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง

$$= \frac{\text{ปริมาณของเสียอันตรายอุตสาหกรรมที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้อง}}{\text{ปริมาณของเสียอันตรายทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบการจัดการกากอุตสาหกรรม}} \times 100$$

ทั้งนี้ การรวบรวมข้อมูลของเสียอันตรายอุตสาหกรรมที่เป็นอันตรายที่นำเข้าสู่ระบบการจัดการของเสียอุตสาหกรรม ซึ่งมีการรายงานเป็นประจำทุกปีจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม

แนวทางการประเมิน:

ปริมาณของเสียอันตรายที่ได้รับการจัดการอย่างถูกต้องเพิ่มขึ้น สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินงานแก้ไขปัญหาการจัดการของเสียอันตรายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

เป้าหมาย SCP 5: ก้าวสู่การจัดการของเสียอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการนำกลับมาประโยชน์	
ตัวชี้วัด SCP 5.1: ร้อยละของกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่เทียบกับปริมาณของเสียอุตสาหกรรมทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมโรงงานอุตสาหกรรม	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ร้อยละ 82.66 ในปี พ.ศ. 2564
ค่าเป้าหมาย: ร้อยละ 95 ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: กากของเสียอุตสาหกรรมหากได้รับการจัดการอย่างไม่ถูกวิธีและเกิดการรั่วไหลออกมาสู่สิ่งแวดล้อม อาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้เกิดการจัดการโดยการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อป้องกัน ลด และควบคุมมลพิษจากกากของเสีย รวมทั้ง ลดปริมาณกากของเสียที่เกิดขึ้นในหลุมฝังกลบ นอกจากนี้ยังผลักดันให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.5	
คำนิยาม: กากของเสียอุตสาหกรรม หมายถึง ของเสียหรือสิ่งที่ไม่ใช้แล้วที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ตั้งแต่กระบวนการรับวัตถุดิบ การผลิต การตรวจสอบคุณภาพ การบำบัดมลพิษ การซ่อมบำรุงเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ ไปจนถึงการรื้อถอนหรือก่อนสร้างอาคารภายในบริเวณโรงงาน รวมทั้งกากตะกอนหรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ทั้งนี้ รวมถึงของเสียอันตรายที่เกิดจากอาคารสำนักงานและที่พักคนงานที่อยู่ภายในบริเวณโรงงาน	
วิธีการคำนวณ: $\text{ร้อยละของกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่} = \frac{\text{ปริมาณกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่}}{\text{ปริมาณกากของเสียอุตสาหกรรมทั้งหมดที่เข้าสู่ระบบ}} \times 100$ โดยสามารถรวบรวมข้อมูลจากกากของเสียอุตสาหกรรมที่นำเข้าสู่ระบบการจัดการกากของเสียอุตสาหกรรม ซึ่งปริมาณกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่ ด้วยวิธีการจัดการตามภาคผนวกที่ 3 ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การจัดการสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2566 ดังนี้ วิธีการ 011 031 033 039 041 042 043 044 045 046 047 048 049 051 052 053 054 055 056 057 059 083 และ 084	
แนวทางการประเมิน: ร้อยละของกากของเสียอุตสาหกรรมที่มีการคัดแยกและนำกลับมาใช้ใหม่เพิ่มขึ้น จะสะท้อนให้เห็นถึงผลการดำเนินงานในการป้องกัน ลด และควบคุมมลพิษจากกากของเสียด้วยวิธีที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	

เป้าหมาย SCP 5: ก้าวสู่การจัดการของเสียอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการนำกลับมาใช้ประโยชน์	
ตัวชี้วัด SCP 5.2: ร้อยละของขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์เทียบกับขยะมูลฝอยทั้งหมด	
หน่วยงานรับผิดชอบ: 1. กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น 2. กรมควบคุมมลพิษ	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ร้อยละ 31 ในปี พ.ศ. 2564
ค่าเป้าหมาย: ร้อยละ 60 ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: ขยะมูลฝอยหากได้รับการจัดการอย่างไม่ถูกวิธีจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมทั้งในระยะสั้นและระยะยาว จึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมให้เกิดการจัดการโดยนำกลับมาใช้ประโยชน์ เพื่อป้องกันลด และควบคุมมลพิษจากขยะมูลฝอย และลดปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในหลุมฝังกลบ นอกจากนี้ยังผลักดันให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.5	
คำนิยาม: ● ขยะมูลฝอยชุมชน หมายถึง ขยะที่เกิดจากกิจกรรมต่าง ๆ ในชุมชน เช่น บ้านพักอาศัย สถานประกอบการค้า แหล่งธุรกิจ ร้านค้า สถานบริการ ตลาดสด สำนักงาน ขยะเหล่านี้ ได้แก่ ขยะอินทรีย์จำพวกเศษอาหาร เศษใบไม้ เศษหญ้า ขยะรีไซเคิลจำพวกแก้ว กระดาษ โลหะ พลาสติก อลูมิเนียม ยาง และขยะทั่วไปจำพวกเศษผ้า เศษไม้ เศษวัสดุต่าง ๆ ● ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์ หมายถึง ปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกนำกลับมาใช้ประโยชน์ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ผ้าป่ารีไซเคิล กิจกรรม Big Cleaning Day กิจกรรมทำปุ๋ยหมัก น้ำหมักชีวภาพ กิจกรรมรับซื้อของเก่าสีเขียว กิจกรรมธนาคารขยะชุมชน ธนาคารขยะโรงเรียน ศูนย์รีไซเคิลชุมชน กิจกรรมขยะแลกไข่ ขยะแลกของ กิจกรรมตลาดนัดมือสอง เป็นต้น และปริมาณขยะรีไซเคิลที่มีการคัดแยกที่สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยและสถานีนันทายขยะมูลฝอย	
วิธีการคำนวณ: $\text{ร้อยละของขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์} = \frac{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์}}{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมด}} \times 100$	
แนวทางการประเมิน: ร้อยละของขยะมูลฝอยที่นำกลับมาใช้ประโยชน์ที่เพิ่มขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าสูงสุด	

เป้าหมาย SCP 5: ก้าวสู่การจัดการของเสียอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการนำกลับมาใช้ประโยชน์	
ตัวชี้วัด SCP 5.3: อัตราการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ในระดับประเทศ	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: -
คำเป้าหมาย: -	
ที่มาและความสำคัญ: การลดปริมาณขยะที่เกิดขึ้นให้น้อยที่สุดและเพิ่มปริมาณการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน แต่ในปัจจุบันจำนวนของวัสดุที่จะนำกลับมาใช้ใหม่มีน้อยลง ดังนั้นหากภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีความรู้ความเข้าใจในการเก็บรวบรวมและการรีไซเคิลขยะที่เกิดขึ้น จะสามารถทำให้จัดการกับของเสียแต่ละประเภทได้ดีมากขึ้น นอกจากนี้ยังผลักดันให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.5	
คำนิยาม: อัตราการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ (Recycling Rate) ในระดับประเทศ หมายถึง ปริมาณของวัสดุที่นำกลับมาใช้ใหม่ในประเทศ บวกกับปริมาณของวัสดุที่ส่งออกไปนำกลับมาใช้ใหม่ ลบด้วยปริมาณวัสดุที่นำเข้ามาเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่จากขยะทั้งหมดที่เกิดขึ้นในประเทศ โดยการนำกลับมาใช้ใหม่หมายถึงการย่อยแบบรวม/การย่อยแบบไม่ใช้ออกซิเจน และการทำปุ๋ยหมัก/กระบวนการใช้ออกซิเจน แต่ไม่รวมการเผาหรือการใช้ที่ดิน	
วิธีการคำนวณ: $\text{อัตราการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์} = \frac{\text{ปริมาณวัสดุที่รีไซเคิลในประเทศ}}{\text{ของเสียที่เกิดขึ้นทั้งหมด}} \times 100$ โดยที่ของเสียที่เกิดขึ้นทั้งหมด = ของเสียจากภาคการผลิต (ISIC 10-33) + ของเสียจากภาคการไฟฟ้า ก๊าซ การทำความเย็น (ISIC 35) + ของเสียจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่น ๆ (ยกเว้น ISIC 38) + ของเสียชุมชน (ยกเว้นการก่อสร้างและการทำเหมืองแร่)	
แนวทางการประเมิน: อัตราการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ในระดับประเทศที่เพิ่มขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าภายในประเทศ	

เป้าหมาย SCP 6: ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 6.1: จำนวนบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีการจัดทำรายงานความยั่งยืนตามแบบรายงาน 56-1 One Report	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี	
ที่มาและความสำคัญ: การพัฒนาองค์กรให้ยั่งยืนถือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาภาคธุรกิจ ที่ช่วยวางรากฐานให้องค์กรเติบโตได้ในระยะยาว ซึ่งองค์กรควรให้ความสำคัญกับการเติบโตทางเศรษฐกิจควบคู่ไปกับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยมีนโยบายและแผนธุรกิจภายใต้หลักบรรษัทภิบาลและสามารถบริหารจัดการความเสี่ยงได้อย่างมีประสิทธิภาพมีเงินทุนและผลกำไรที่ใช้ในการขยายกิจการ มีผลตอบแทนที่ดีแก่ผู้ถือหุ้น ควบคู่ไปกับการดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ นักลงทุนในปัจจุบันหันมาให้ความสำคัญกับการลงทุนที่สร้างผลกระทบเชิงบวกต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น โดยการยกระดับการเปิดเผยข้อมูลด้านการดำเนินธุรกิจโดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม สังคม และบรรษัทภิบาล (Environmental, Social and Governance: ESG) ในแบบ 56-1 One Report สำหรับบริษัทจดทะเบียน และแบบแสดงรายการข้อมูลการเสนอขายหลักทรัพย์ (แบบ filing) สำหรับบริษัทที่เสนอขายหลักทรัพย์ต่อประชาชน (บริษัท IPO) โดยในส่วนการเปิดเผยข้อมูล “การขับเคลื่อนธุรกิจเพื่อความยั่งยืน” ครอบคลุมการเปิดเผยภาพรวมนโยบายและเป้าหมายการจัดการความยั่งยืน การจัดการผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้เสียในห่วงโซ่มูลค่าของธุรกิจ และการจัดการความยั่งยืนในมิติสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งครอบคลุมการเปิดเผยข้อมูลการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การเคารพสิทธิมนุษยชน และการมีธรรมาภิบาลที่ดี โดยจะเป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะช่วยให้บริษัทแสดงถึงความโปร่งใสและความรับผิดชอบต่อผลกระทบจากการดำเนินธุรกิจ ซึ่งครอบคลุมทั้งด้านการต่อต้านการทุจริต อาชีวอนามัยและความปลอดภัย การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และการปล่อยก๊าซเรือนกระจก	
คำนิยาม: ข้อมูลการขับเคลื่อนธุรกิจเพื่อความยั่งยืน หมายถึง รายงานที่เปิดเผยข้อมูลการดำเนินงานขององค์กรด้านความยั่งยืน (Sustainability information) ซึ่งเป็นข้อมูลที่แสดงถึงนโยบาย ผลกระทบและผลการดำเนินงานสิ่งแวดล้อม (Environment) สังคม (Social) และการบริหารจัดการหรือบรรษัทภิบาล (Governance) หรือ ESG ซึ่งจะช่วยให้ผู้ลงทุนและผู้ใช้ข้อมูลได้เห็นถึงการดำเนินธุรกิจในมิติที่ครอบคลุมมากกว่าข้อมูลทางการเงิน ซึ่งจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นต่อองค์กรทั้งในด้านความสามารถในการจัดการธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส มีศักยภาพ ในการแข่งขัน และการสร้างผลตอบแทนในระยะยาว ทั้งนี้ ในส่วนของประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ได้ออกหลักเกณฑ์และคู่มือการเปิดเผยข้อมูลด้านความยั่งยืน (แบบ 56-1 One Report) เพื่อยกระดับการเปิดเผยข้อมูลด้านการดำเนินธุรกิจโดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม สังคม และบรรษัทภิบาล (Environmental, Social and Governance: ESG) ซึ่งครอบคลุมการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเคารพสิทธิมนุษยชนและการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ตลอดจนการจัดการผลกระทบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในห่วงโซ่มูลค่าของธุรกิจ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2563 และมีผลบังคับใช้สำหรับรอบระยะเวลาบัญชี	

สิ้นสุด วันที่ 31 ธันวาคม 2565 โดยกำหนดให้ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2565 บริษัทจดทะเบียน (Listed Company) ต้องจัดทำและเผยแพร่แบบ 56-1 One Report

วิธีการคำนวณ:

จำนวนนับของบริษัทต่าง ๆ ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยที่มีการจัดทำรายงานความยั่งยืนตามแบบรายงาน 56-1 One Report

แนวทางการประเมิน:

จำนวนบริษัทที่จดทะเบียนทั้งหมดในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยที่มีการจัดทำรายงานความยั่งยืนตามแบบรายงาน 56-1 One Report ที่เพิ่มขึ้น สะท้อนถึงความสามารถในการขับเคลื่อนการผลิตและบริการที่ยั่งยืนของบริษัทขนาดใหญ่ รวมถึงการนำหลักการความยั่งยืนไปใช้พัฒนาธุรกิจ ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล เนื่องจากบริษัทขนาดใหญ่มีการผลิตสินค้าและบริการผลิตรายต่อกลุ่มต่อตลาดเป็นจำนวนมากและมีส่วนแบ่งในตลาดสูง เพราะฉะนั้นการดำเนินการด้านความยั่งยืนของบริษัทขนาดใหญ่จึงส่งผลกระทบต่อเชิงบวกอย่างมากขับเคลื่อนการเปลี่ยนผ่านของระบบเศรษฐกิจของไทยให้เปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน

เป้าหมาย SCP 6: ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 6.2: จำนวนบริษัทจดทะเบียนที่ได้รับการประกาศผลประเมินหุ้นยั่งยืน (SET ESG Ratings)	
หน่วยงานรับผิดชอบ: ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลพื้นฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นต่อเนื่องทุกปี	
ที่มาและความสำคัญ: จำนวนบริษัทจดทะเบียนที่ได้รับการประกาศผลประเมินหุ้นยั่งยืนเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงานด้านความยั่งยืนทั้งทางด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และการบริหารจัดการหรือบรรษัทภิบาล เพราะแสดงถึงการปรับเปลี่ยนของภาคการผลิตที่มีการดำเนินการกระบวนการผลิตและการดำเนินการภายในองค์กรให้เติบโตอย่างมั่นคงต่อเนื่องพร้อมรับมือกับปัจจัยการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะช่วยปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตขนาดใหญ่ได้ และนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและแนวคิดของนักลงทุนและผู้บริโภค ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนผ่านของภาคการผลิตและภาคธุรกิจอย่างสมบูรณ์ โดยในปี พ.ศ. 2566 ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้เปลี่ยนชื่อ “รายชื่อหุ้นยั่งยืน (Thailand Sustainability Investment: THSI)” เป็น “หุ้นยั่งยืน SET ESG Ratings” พร้อมทั้งประกาศผลประเมินในรูปแบบ ESG Ratings เป็นปีแรก เพื่อส่งเสริมให้นักลงทุนมีข้อมูลประกอบการตัดสินใจลงทุน โดย SET ESG Ratings เป็นการประเมินจากบริษัทจดทะเบียนที่สมัครใจเข้าร่วมตอบแบบประเมินความยั่งยืนที่จัดทำโดยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ซึ่งการประเมินจะครอบคลุมคำถามในมิติ ESG และจะมีการทบทวนแบบประเมินทุกปีให้สอดคล้องกับบริบทและแนวโน้มด้านความยั่งยืน (Sustainability Trends) ที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในระดับสากลและระดับประเทศ ทั้งนี้ บริษัทจดทะเบียนที่มีผลประเมินหุ้นยั่งยืน SET ESG Ratings ต้องมีผลคะแนนจากการตอบแบบประเมินความยั่งยืนอย่างน้อย 50% ในแต่ละมิติ และต้องมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนด อาทิ ผลการประเมินคุณภาพรายงานด้านบรรษัทภิบาล (Corporate Governance Reporting หรือ CGR) ผลประกอบการด้านกำไรสุทธิ เป็นต้น SET ESG Ratings แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ AAA (คะแนนรวม 90-100) AA (คะแนนรวม 80-89) A (คะแนนรวม 65-79) และ BBB (คะแนนรวม 50-64) โดยในปี พ.ศ. 2566 มีบริษัทจดทะเบียนที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกและได้รับการประกาศผลประเมินหุ้นยั่งยืน SET ESG Ratings 193 บริษัท ซึ่งมีมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดรวม 13 ล้านล้านบาทหรือคิดเป็น 72% เมื่อเทียบกับมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดทั้งหมดของ SET (ณ 1 พฤศจิกายน 2566) โดยเพิ่มขึ้นจาก 166 บริษัทในปีที่ผ่านมา สะท้อนถึงการให้ความสำคัญของบริษัทจดทะเบียนต่อการดำเนินธุรกิจที่คำนึงถึงปัจจัยด้าน ESG ที่เพิ่มขึ้น	
คำนิยาม: จำนวนบริษัทจดทะเบียนที่ได้รับการประกาศผลประเมินหุ้นยั่งยืน (SET ESG Ratings) คือ การประเมินผลการดำเนินงานด้านความยั่งยืนของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (SET) โดยให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม สังคม และบรรษัทภิบาล (Environmental, Social and Governance: ESG) ควบคู่ไปกับการมีผลการดำเนินงานทางการเงินที่ดี ซึ่งเป็นทางเลือกสำหรับผู้ลงทุนที่ต้องการลงทุนตามแนวคิดการลงทุนที่ยั่งยืน โดยนำปัจจัยด้าน ESG มาประกอบการตัดสินใจลงทุน ควบคู่ไปกับการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินของบริษัท เพื่อสร้างผลตอบแทนอย่างต่อเนื่องในระยะยาว	

วิธีการคำนวณ:

จำนวนนับของบริษัทต่าง ๆ ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยที่ได้รับผลประเมินหุ้นยั่งยืน SET ESG Ratings ตั้งแต่ระดับ BBB ขึ้นไป ทั้งนี้ การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่

ระดับ AAA (คะแนนรวม 90-100)

ระดับ AA (คะแนนรวม 80-89)

ระดับ A (คะแนนรวม 65-79)

ระดับ BBB (คะแนนรวม 50-64)

แนวทางการประเมิน:

จำนวนบริษัทจดทะเบียนที่ได้รับการประกาศผลประเมินหุ้นยั่งยืนที่เพิ่มขึ้น สะท้อนถึงพัฒนาการที่สำคัญในการเปิดเผยข้อมูลด้าน ESG เช่น ข้อมูลการจัดการความเสี่ยงด้าน ESG นโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อม ข้อมูลผลการดำเนินงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และการดำเนินงานต่อพนักงาน ชุมชน และสังคม ผ่านกระบวนการทางธุรกิจ เนื่องจากบริษัทจดทะเบียนของประเทศไทยมีความมุ่งมั่นกับการพัฒนาองค์กรให้เติบโตอย่างมั่นคงต่อเนื่องพร้อมรับมือกับปัจจัยการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม และให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียทุกภาคส่วน นอกจากนี้ ยังมีการให้ความสำคัญกับการจัดการด้านสภาพภูมิอากาศ โดยมีการประเมินและบริหารจัดการความเสี่ยง รวมถึงมีส่วนร่วมในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั้งในส่วนการบริหารงานและการผลิตของบริษัท ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ขับเคลื่อนการผลิตและบริการที่ยั่งยืนของภาคธุรกิจของประเทศไทย

เป้าหมาย SCP 6: ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 6.3: ร้อยละของ MSMEs ที่เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาการลดต้นทุนหรือของเสียจากกิจการ	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: จำนวน MSMEs 584 กิจการ ในปี พ.ศ. 2565
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 จากปีฐาน ภายในปี พ.ศ. 2570	
ที่มาและความสำคัญ: วิสาหกิจรายย่อย วิสาหกิจขนาดย่อม และวิสาหกิจขนาดกลาง (MSMEs) เป็นส่วนสำคัญที่ขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย โดย MSMEs เป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 99.54 ของวิสาหกิจทั้งประเทศ หรือมีจำนวนมากกว่า 3.1 ล้านราย และมีสัดส่วนการจ้างงานกว่า 11 ล้านคน ในขณะที่ GDP ของ MSME ในปี พ.ศ. 2565 มีมูลค่า 6,105,604 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วน 35.2% ของ GDP รวม จึงถือได้ว่า MSMEs เป็นส่วนสำคัญที่ร่วมขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย เพราะฉะนั้นการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนเข้าสู่ MSMEs ย่อมเกิดเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญอย่างมาก ในการเปลี่ยนผ่านระบบเศรษฐกิจของไทยให้ก้าวไปสู่ความยั่งยืนในการผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณภาพและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้อย่างแท้จริง	
คำนิยาม: ● โรงงาน หมายถึง อาคาร สถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมตั้งแต่ห้าสิบบางม้าหรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ห้าสิบบางม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป โดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม เพื่อประกอบกิจการโรงงาน ทั้งนี้ ตามประเภทหรือชนิดของโรงงานที่กำหนดในกฎกระทรวง ● วิสาหกิจรายย่อย (Micro Enterprises) หมายถึง หมายถึง กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินห้าคน หรือมีรายได้ต่อปีไม่เกินหนึ่งล้านแปดแสนบาท ● วิสาหกิจขนาดย่อม (Small Enterprises) หมายถึง กิจการที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินห้าสิบคนหรือมีรายได้ต่อปีไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาท (2) กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีกที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน สามสิบคน หรือมีรายได้ต่อปีไม่เกินห้าสิบล้านบาท ● วิสาหกิจขนาดกลาง (Medium Enterprises) หมายถึง กิจการที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าห้าสิบคนแต่ไม่เกินสองร้อยคน หรือมีรายได้ต่อปีเกินกว่าหนึ่งร้อยล้านบาทแต่ไม่เกินห้าร้อยล้านบาท (2) กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าสามสิบคน แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยคนหรือมีรายได้ต่อปีเกินกว่าห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินสามร้อยล้านบาท ● ต้นทุนการผลิต หรือ ต้นทุนสินค้า หมายถึง ต้นทุนที่เกิดจากดำเนินธุรกิจเพื่อผลิตสินค้าหรือบริการ ซึ่งเกิดจากการรวมต้นทุนด้านวัสดุ ต้นทุนด้านแรงงาน และค่าใช้จ่ายโรงงาน เพื่อนำไปคำนวณต้นทุนการผลิตต่อหน่วยเพื่อช่วยในการกำหนดราคาสินค้าให้เหมาะสมได้ โดยต้นทุนการผลิตแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ (1) ต้นทุนด้านวัสดุ (Material Cost) หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการผลิต	

(2) ต้นทุนด้านแรงงาน (Labor Cost) หมายถึง ค่าใช้จ่ายด้านแรงงานในการทำงานและผลิตสินค้า เพื่อให้เกิดผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป

(3) ค่าใช้จ่ายโรงงาน (Overhead Cost) หมายถึง ค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากจากค่าใช้จ่ายของวัสดุ และค่าใช้จ่ายด้านแรงงาน เช่น ค่าสาธารณูปโภค ค่าเช่าโรงงาน ค่าบำรุงรักษาเครื่องจักร สวัสดิการต่าง ๆ

- ของเสียจากการดำเนินการ หมายถึง ของเสียหรือสิ่งที่ไม่ใช้แล้ว ที่เกิดจากการประกอบกิจการ โรงงาน ตั้งแต่กระบวนการรับวัตถุดิบ การผลิต การตรวจสอบคุณภาพ การบำบัดมลพิษ การซ่อมบำรุง เครื่องจักรหรืออุปกรณ์ ไปจนถึงการรื้อถอนหรือก่อสร้างอาคารภายในบริเวณโรงงาน รวมทั้งกากตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ทั้งนี้รวมถึงของเสียอันตรายที่เกิดจากอาคารสำนักงานและที่พักคนงานที่อยู่ ภายในบริเวณโรงงาน

วิธีการคำนวณ:

$$\begin{aligned} & \text{ร้อยละของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาการลดต้นทุนหรือของเสีย} \\ &= \frac{\text{จำนวนสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาการลดต้นทุนหรือของเสียปี 2570}}{\text{จำนวนสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาการลดต้นทุนหรือของเสียปี 2565}} \times 100 \end{aligned}$$

แนวทางการประเมิน:

จำนวนสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการเพื่อพัฒนาการลดต้นทุนหรือของเสียที่เกิดจากการดำเนินการเพิ่มขึ้น สะท้อนถึงผลลัพธ์และความสำเร็จในการขับเคลื่อนการดำเนินการเพื่อความยั่งยืนเข้าสู่ MSMEs เนื่องจากการลดต้นทุนสะท้อนไปถึงการลดการใช้ทรัพยากรหรือพลังงานที่ใช้ในกระบวนการผลิต ในขณะที่การลดลงของของเสียที่เกิดจากการดำเนินการ สะท้อนถึงการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการดำเนินการ ซึ่งมีส่วนช่วยในการขับเคลื่อนระบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนในส่วนภาคการผลิตของ MSMEs ซึ่งมีสัดส่วนกว่าร้อยละ 99 ของวิสาหกิจทั้งหมด เพราะฉะนั้น การลดต้นทุนและของเสียของ MSMEs จึงเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญในการยกระดับภาคการผลิตของประเทศไทยให้เข้าสู่การผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน

เป้าหมาย SCP 6: ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 6.4: ร้อยละของ MSMEs ที่มีการเปลี่ยนผ่านไปสู่การดำเนินตามแนวทางเศรษฐกิจสีเขียว	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลพื้นฐาน: จำนวน 1,000 ราย ในปี พ.ศ. 2566
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จากปีฐาน ภายในปี พ.ศ. 2570	
ที่มาและความสำคัญ: วิสาหกิจรายย่อย วิสาหกิจขนาดย่อม และวิสาหกิจขนาดกลาง (MSMEs) เป็นส่วนสำคัญที่ขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย โดย MSMEs เป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 99.54 ของวิสาหกิจทั่วประเทศ หรือมีจำนวนมากกว่า 3.1 ล้านราย และมีสัดส่วนการจ้างงานกว่า 11 ล้านคน ในขณะที่ GDP ของ MSME ในปี พ.ศ. 2565 มีมูลค่า 6,105,604 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วน 35.2% ของ GDP รวม จึงถือได้ว่า MSMEs เป็นส่วนสำคัญที่ร่วมขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย เพราะฉะนั้นการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนเข้าสู่ MSMEs ย่อมเกิดเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญอย่างมาก ในการเปลี่ยนผ่านระบบเศรษฐกิจของไทยให้ก้าวไปสู่ความยั่งยืนในการผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณภาพและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้อย่างแท้จริง	
คำนิยาม: • วิสาหกิจรายย่อย (Micro Enterprises) หมายถึง หมายถึง กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินกว่าห้าคน หรือมีรายได้ต่อปีไม่เกินหนึ่งล้านแปดแสนบาท • วิสาหกิจขนาดย่อม (Small Enterprises) หมายถึง กิจการที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกินห้าสิบคนหรือมีรายได้ต่อปีไม่เกินหนึ่งร้อยล้านบาท (2) กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีกที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน สามสิบคนหรือมีรายได้ต่อปีไม่เกินห้าสิบล้านบาท • วิสาหกิจขนาดกลาง (Medium Enterprises) หมายถึง กิจการที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าห้าสิบคนแต่ไม่เกินสองร้อยคน หรือมีรายได้ต่อปีเกินกว่าหนึ่งร้อยล้านบาทแต่ไม่เกินห้าร้อยล้านบาท (2) กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานเกินกว่าสามสิบคนแต่ไม่เกินหนึ่งร้อยคนหรือมีรายได้ต่อปีเกินกว่าห้าสิบล้านบาทแต่ไม่เกินสามร้อยล้านบาท	
วิธีการคำนวณ: $\text{ร้อยละของสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการขับเคลื่อนการส่งเสริมธุรกิจสีเขียว} = \frac{\text{จำนวนสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการฯ ปี พ.ศ. 2570}}{\text{จำนวนสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการฯ ปี พ.ศ. 2566}} \times 100$	
แนวทางการประเมิน: จำนวนธุรกิจที่เข้าร่วมโครงการขับเคลื่อนการส่งเสริมธุรกิจสีเขียว (Green Transition) อาทิเช่น การสร้างความตระหนักรู้ในการประยุกต์ใช้แนวคิด Bio-Circular-Green (BCG) ในการดำเนินธุรกิจ การส่งเสริม การประเมินคาร์บอนฟุตพริ้นท์ของผลิตภัณฑ์ หรือคาร์บอนฟุตพริ้นท์ขององค์กรในสถานประกอบการ MSMEs เป็นต้น ซึ่งช่วยขับเคลื่อนการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกของสถานประกอบการ MSMEs ซึ่งมีสัดส่วนกว่าร้อยละ 99 ของวิสาหกิจทั้งหมด เพราะฉะนั้นการดำเนินการส่งเสริมการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกในสถานประกอบการ MSMEs คือ แรงขับเคลื่อนสำคัญที่จะยกระดับการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคการผลิตของไทย เพื่อให้เกิดการผลิตสินค้าและบริการที่ลดการส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การดำเนินธุรกิจตามแนวทางเศรษฐกิจหมุนเวียน อันจะนำไปสู่การบรรลุการสร้างระบบการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืนให้กับภาคการผลิตของไทย	

เป้าหมาย SCP 6: ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 6.5: จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ผ่านการรับรองโรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมโรงงานอุตสาหกรรม	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลปีฐาน: -
คำเป้าหมาย: สถานประกอบการอุตสาหกรรม 6,000 โรงงาน ผ่านการรับรองระดับ 3 ขึ้นไป ภายในปี พ.ศ. 2570 (นับจากโรงงานที่ได้รับใบอนุญาต)	
ที่มาและความสำคัญ: การส่งเสริมและผลักดันให้ภาคการผลิตมุ่งสู่อุตสาหกรรมสีเขียว เพื่อการพัฒนาอย่างสมดุลและยั่งยืน ถือเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดของการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้มีการผลิตที่ยั่งยืน โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ การผลักดันให้ภาคธุรกิจอุตสาหกรรมมีการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ความสอดคล้องกับศักยภาพและความเป็นไปได้ของระบบนิเวศ รวมทั้ง ส่งเสริมความยั่งยืนของสังคม ตัวอย่างเช่น การอนุรักษ์พลังงานในกระบวนการผลิต การใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่าโดยใช้หลัก 3Rs และเทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด (Clean Technology) การปรับปรุงผลิตภาพสีเขียว (Green Productivity) การออกแบบผลิตภัณฑ์รักษ์สิ่งแวดล้อม (Eco Design) การให้การรับรองผลิตภัณฑ์หลากหลายเขียว (Green Label หรือ Eco-Label) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลวัฏจักรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Life Cycle Analysis , LCA) การลดมลพิษ และการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เป็นต้น	
คำนิยาม: • อุตสาหกรรมสีเขียว หมายถึง อุตสาหกรรมที่ยึดมั่นในการปรับปรุงกระบวนการผลิตและการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องเพื่อการประกอบกิจการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พร้อมกับการยึดมั่นในการประกอบกิจการด้วยความรับผิดชอบต่อ สังคมทั้งภายในและภายนอกองค์กรตลอดห่วงโซ่อุปทาน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน • การรับรองโรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว ระดับที่ 3 หมายถึง โรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับการรับรองระบบสีเขียว (Green System) คือ โรงงานอุตสาหกรรมที่มีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบ มีการติดตามประเมินผลและทบทวนเพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่องหรือการได้รับรางวัลด้านสิ่งแวดล้อมอันเป็นที่ยอมรับ หรือได้รับการรับรองมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ	
วิธีการคำนวณ: จำนวนนับของสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่ผ่านการรับรองโรงงานสีเขียว ระดับ 3 ขึ้นไป	
แนวทางการประเมิน: จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ผ่านการรับรองโรงงานอุตสาหกรรมสีเขียวที่เพิ่มขึ้น สะท้อนถึงการพัฒนากระบวนการผลิตและการบริหารองค์กรให้สามารถประกอบกิจการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ควบคู่ไปกับการพัฒนาทางธุรกิจ ซึ่งสะท้อนถึงการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตของภาคการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมทุกระดับให้มีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น ซึ่งประกอบด้วยข้อกำหนด 5 ด้าน ดังนี้ (1) นโยบายด้านสิ่งแวดล้อม (2) การวางแผน (3) การนำไปปฏิบัติ (4) การติดตามประเมินผล (5) การทบทวนและรักษาระบบ และมีความพร้อมไปสู่การยกระดับการรับรองโรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว ระดับ 4 หรือวัฒนธรรมสีเขียว (Green Culture) ซึ่งสร้างความยั่งยืนให้กับองค์กรในระยะยาวต่อไป	

เป้าหมาย SCP 6: ส่งเสริมให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 6.6: จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาและยกระดับสู่การเป็นเมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม	
หน่วยงานรับผิดชอบ: 1. กรมโรงงานอุตสาหกรรม 2. การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	
หน่วยวัด: พื้นที่	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: 54 พื้นที่ ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: เมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม เป็นการพัฒนาภายในสถานประกอบการหรือโรงงานโดยนำ แนวคิดหลักของ Industrial Ecology มาใช้ โดยเป็นการพัฒนาจากระดับโรงงานที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ประกอบการเดียวกัน (Zone/Estate) เพื่อพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมที่สอดคล้องกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในเชิงพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันระหว่างโรงงานต่าง ๆ ในพื้นที่กับสิ่งแวดล้อมโดยรวมและระบบนิเวศท้องถิ่น และขยายตัวไปสู่การเชื่อมต่อกันระหว่างนิคมหลายนิคมในเขตอำเภอ จนกระทั่งเป็นระดับจังหวัด เพื่อสร้างสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการยกระดับเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตไปสู่สังคมคาร์บอนต่ำโดยอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วน ทั้ง ภาครัฐ ภาคผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และภาคประชาชน เพราะฉะนั้น จำนวนพื้นที่เมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม สะท้อนถึงการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมภายในสถานประกอบการและการเชื่อมโยงกับสถานประกอบการอื่น ๆ และชุมชนที่อยู่ในพื้นที่เดียวกัน เพราะฉะนั้น จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาและยกระดับสู่การเป็นเมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรมเป็นดัชนีวัดถึงความสำเร็จของการประสานการทำงาน (synergy) ของทั้งกลุ่มสถานประกอบการและชุมชนซึ่งจะนำไปสู่การยกระดับการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนทั้งระบบในพื้นที่นั้นด้วย	
คำนิยาม: - เมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม หรือ เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco Industrial Town) หมายถึง พื้นที่ที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม และเศรษฐกิจอุตสาหกรรมเหนี่ยวนำให้เศรษฐกิจชุมชนเติบโตด้วยกันภายใต้สภาวะแวดล้อมและคุณภาพชีวิตที่ดี โดยมุ่งเน้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม กายภาพ และการบริหารจัดการในพื้นที่ให้เกิดความสมดุลในทุกมิติ (ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดพื้นที่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ระยะที่ 3 พ.ศ. 2565) ซึ่งมีการแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ - ระดับที่ 1 การมีส่วนร่วม (Engagement) - ระดับที่ 2 การส่งเสริม (Encourage) - ระดับที่ 3 ประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร (Resource Efficiency) - ระดับที่ 4 การพึ่งพาอาศัย (Symbiosis) - ระดับที่ 5 เมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม (Happiness) - พื้นที่เป้าหมายการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เท่ากับ 54 พื้นที่ 39 จังหวัด ซึ่งได้กำหนดแผนการพัฒนาออกเป็น 3 ระยะ คือ - ระยะที่ 1 จำนวน 18 พื้นที่ ใน 15 จังหวัด ได้แก่ ระยอง ชลบุรี ฉะเชิงเทรา สมุทรปราการ สมุทรสาคร นครปฐม ปทุมธานี ปราจีนบุรี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี นครราชสีมา ขอนแก่น ราชบุรี สุราษฎร์ธานี และสงขลา	

ระยะที่ 2 จำนวน 15 พื้นที่ใหม่ ใน 11 จังหวัดเดิม ได้แก่ ระยอง ชลบุรี ฉะเชิงเทรา สมุทรสาคร นครปฐม ปทุมธานี ปราจีนบุรี พระนครศรีอยุธยา สระบุรี นครราชสีมา และราชบุรี และ 4 จังหวัดใหม่ ได้แก่ มุกดาหาร สระแก้ว ตาก และตราด ระยะที่ 3 จำนวน 21 พื้นที่ใหม่ ใน 20 จังหวัด ได้แก่ เชียงราย เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง พิชญชลล กำแพงเพชร นครสวรรค์ ลพบุรี ชัยภูมิ บุรีรัมย์ อุตรดิตถ์ อุบลราชธานี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร นครศรีธรรมราช กระบี่ และภูเก็ต
วิธีการคำนวณ: จำนวนนับของพื้นที่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
แนวทางการประเมิน: จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาและยกระดับสู่การเป็นเมืองนำอยู่คู่อุตสาหกรรมสะท้อนถึงความสำเร็จของการพัฒนาจากระดับภายในสถานประกอบการ โดยเป็นการปรับปรุงกระบวนการผลิตและการบริหารจัดการต่าง ๆ อาทิ มาตรการด้านสิ่งแวดล้อม ความรับผิดชอบต่อชุมชน ไปสู่การเชื่อมโยงการพัฒนาในระดับกลุ่มอุตสาหกรรมในพื้นที่เดียวกัน เกิดการแลกเปลี่ยนและหมุนเวียนทรัพยากร พลังงาน และของเสีย ส่งผลให้เกิดการลดการทิ้งหรือการปลดปล่อยของเสียออกจากสถานประกอบการ และเพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการผลิตให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งเป็นการนำหลักการของ 3R (Reduce Reuse Recycle) มาใช้อย่างเป็นเป็นรูปธรรมในระดับสูงสุด ซึ่งสะท้อนถึงความสำเร็จของการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนของกลุ่มอุตสาหกรรมและชุมชนในพื้นที่นั้น

เป้าหมาย SCP 7: ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน		
ตัวชี้วัด SCP 7.1: ระดับของการนำนโยบายและแผนปฏิบัติงานด้านการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนในภาครัฐไปปฏิบัติ (SPP)		
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมบัญชีกลาง		
หน่วยวัด: คะแนน	ข้อมูลพื้นฐาน: -	
ค่าเป้าหมาย: การดำเนินการ SPP อยู่ในระดับสูง (มากกว่า 4 คะแนน) ภายในปี พ.ศ. 2580		
ที่มาและความสำคัญ: ประเทศไทยให้ความสำคัญกับการสร้างกลไกส่งเสริมและสนับสนุนผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ช่วยลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและลดการสร้างมลพิษตลอดวัฏจักรชีวิตให้เหลือน้อยที่สุด ดังนั้น การนำนโยบายและแผนปฏิบัติงานด้านการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนในภาครัฐไปปฏิบัติ ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการผลิต รวมทั้งสนับสนุนให้เกิดการบริโภคสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมขยายผลไปยังภาคเอกชนและประชาชนอย่างกว้างขวางมากขึ้นในอนาคต เพื่อผลักดันให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.7		
คำนิยาม: - การจัดซื้อจัดจ้างอย่างยั่งยืน หมายถึง ขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้างขององค์กรที่นำปัจจัยทางสังคม (Social) เศรษฐกิจ (Economics) และสิ่งแวดล้อม (Environment) มาพิจารณาควบคู่ไปกับราคา คุณภาพ การส่งมอบสินค้าและบริการ เพื่อสร้างประโยชน์ต่อสังคม เศรษฐกิจ และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม - แผนปฏิบัติงานด้านการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนในภาครัฐ เป็นเอกสารทางด้านนโยบายที่มีความเชื่อมโยงกับการจัดลำดับความสำคัญ และข้อปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบนำไปปฏิบัติเพื่อสนับสนุนการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืน โดยแผนควรอธิบายถึงมิติเศรษฐกิจ มิติสิ่งแวดล้อม และมิติสังคมต่อการจัดซื้อจัดจ้าง และควรตระหนักถึงศักยภาพของการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืนอันนำไปสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน		
วิธีการคำนวณ: ระดับการดำเนินการการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืน $SPP \text{ Implementation Score} = A \times \sum_{i=B}^F i = A \times \sum \{B \dots F\}$ โดยการคำนวณสามารถพิจารณาได้จากตัวชี้วัดย่อย (sub-indicators) ดังนี้		
ตัวชี้วัดย่อย	คำอธิบาย	เกณฑ์การให้คะแนน
A	มีนโยบาย/แผนปฏิบัติการ/กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน	- มีนโยบาย/แผน = 1 คะแนน - ไม่มีนโยบาย/แผน = 0 คะแนน
B	มีกรอบกฎหมายที่เอื้อต่อการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน	- มีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน = 0.5 คะแนน - มีการปฏิบัติเรื่องการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน = 0.5 คะแนน
C	มีการสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่จัดซื้อฯ ในการดำเนินงานการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน	- มีคู่มือหรือแคตตาล็อกอย่างเป็นทางการของสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่ได้รับการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ = 0.2 คะแนน - มีเว็บไซต์นำเสนอข้อมูลและ

		ความช่วยเหลือเรื่องการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน = 0.2 คะแนน - มีการแบ่งปันแนวปฏิบัติที่ดีหรือกรณีศึกษา (อย่างน้อย 3 กรณีศึกษา) = 0.1 คะแนน - มีจดหมายข่าวที่ส่งอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง = 0.1 คะแนน หรือเดือนละ 1 ครั้ง = 0.2 คะแนน - มีระบบให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่จัดซื้อฯ = 0.2 คะแนน - มีเครือข่ายของนักจัดซื้อระดับประเทศ = 0.1 คะแนน
D	มีการกำหนดเกณฑ์ มาตรฐาน หรือข้อกำหนดด้านการจัดซื้อจัดจ้าง	- เกณฑ์มีการพิจารณาถึงประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม (กำหนดเกณฑ์มาตรฐาน หรือข้อกำหนด ให้สินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ให้คะแนนกลุ่มสินค้าละ 0.02 คะแนน คูณจำนวนกลุ่มสินค้า) (ไม่เกิน 0.4 คะแนน) - เกณฑ์มีการพิจารณาถึงประเด็นด้านสังคมและเศรษฐกิจ (บางกลุ่มสินค้าหรือเป็นนโยบายภาพรวม) = 0.4 คะแนน - มีการประเมินความเสี่ยงและผลกระทบในการจัดทำเกณฑ์ = 0.2 คะแนน
E	มีระบบติดตามตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน (คะแนนผลรวมของสองข้อย่อย โดยเลือก 1 ระดับคะแนนจากแต่ละข้อ)	1. มีการติดตามตรวจสอบข้อมูล - บางกลุ่มสินค้า = 0.3 คะแนน - ทุกกลุ่มสินค้า = 0.5 คะแนน - ทุกกลุ่มสินค้าและมีการประเมินผลกระทบของการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืน = 0.7 คะแนน 2. วิธีการติดตามตรวจสอบ - ติดตามโดยการรายงานผลด้วยตนเอง หรือการสำรวจ = 0.1 คะแนน - ติดตามผ่านระบบสารสนเทศ = 0.2 คะแนน - ติดตามผ่านระบบจัดซื้อจัดจ้างอิเล็กทรอนิกส์ = 0.3 คะแนน

	ร้อยละของการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่ยั่งยืน (เต็ม 1 คะแนน)	- คำนวณร้อยละจากมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนต่อมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างทั้งหมด
เกณฑ์การให้คะแนนเพื่อประเมินการดำเนินงานด้านการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืน ข้อมูลแต่ละตัวชี้วัดย่อยจะสะท้อนการดำเนินงานในแต่ละชั้นเพื่อบ่งชี้ระดับความก้าวหน้าในการดำเนินการการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืน และเมื่อนำมาเข้าสมการเรียบร้อยแล้วจะจัดลำดับกลุ่มระดับคะแนนในการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืน (SPP) ได้ดังนี้ ระดับ 0 ข้อมูลหรือการดำเนินการตามนโยบาย/แผนปฏิบัติการ SPP มีไม่เพียงพอ (คะแนนการดำเนินการ SPP ต่ำกว่า 1) ดังนั้นจึงไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากทั้งข้อมูลและการดำเนินการไม่ถึงระดับคะแนนที่ต้องการ ระดับ 1 มีการดำเนินการ SPP อยู่ในระดับต่ำ (คะแนนการดำเนินการ SPP อยู่ในช่วงระหว่าง 1 - 2) ระดับ 2 มีการดำเนินการ SPP อยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง (คะแนนการดำเนินการ SPP อยู่ในช่วงระหว่าง 2 - 3) ระดับ 3 มีการดำเนินการ SPP อยู่ในระดับปานกลางถึงสูง (คะแนนการดำเนินการ SPP อยู่ในช่วงระหว่าง 3 - 4) ระดับ 4 มีการดำเนินการ SPP อยู่ในระดับสูง (คะแนนการดำเนินการ SPP มากกว่า 4 คะแนน)		
แนวทางการประเมิน: ระดับการดำเนินงานด้านการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ยั่งยืน (SPP) มีคะแนนเพิ่มขึ้น จะสะท้อนการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐในการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เกิดประโยชน์ต่อสังคม เศรษฐกิจ และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงสิทธิมนุษยชน การรักษาเสถียรภาพและการเติบโตทางเศรษฐกิจ และการจ้างงาน และการปกป้องและใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า		

เป้าหมาย SCP 7: ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน	
ตัวชี้วัด SCP 7.2: สัดส่วนขององค์กรที่เข้าร่วมดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมต่อจำนวนองค์กรทั้งหมด	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมควบคุมมลพิษ	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ปี พ.ศ. 2567
ค่าเป้าหมาย: ภายในปี พ.ศ. 2580 มีสัดส่วนขององค์กรที่เข้าร่วมดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ดังนี้ 1. หน่วยงานภาครัฐ ร้อยละ 100 2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 100 3. หน่วยงานเอกชน ร้อยละ 100	
ที่มาและความสำคัญ: กระแสการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระดับโลกมีการผลักดันแนวคิดเศรษฐกิจสีเขียวมาปรับเปลี่ยนแนวทางการผลิตและการบริโภคของโลกให้เข้าสู่สังคมการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน โดยการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือที่สนับสนุนการปรับเปลี่ยนแนวทางการผลิตและการบริโภคของโลกเข้าสู่สังคมการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน และเป็นกลไกในการลดก๊าซเรือนกระจก โดยได้นำร่องจากภาครัฐทั้งส่วนกลางและภูมิภาคแล้วขยายผลไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ มหาวิทยาลัย องค์กรมหาชน หน่วยงานในกำกับของรัฐ ภาคเอกชน จนถึงภาคประชาชน กรมควบคุมมลพิษได้ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2565 - 2570 เพื่อเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ และกำหนด ทิศทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมให้เกิดการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้ครอบคลุมหน่วยงานภาครัฐ ทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน สถาบันอุดมศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามเป้าหมาย และผลักดันสู่ภาคเอกชนอย่างเป็นรูปธรรม	
คำนิยาม: • การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม จะพิจารณาจากการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าตามเกณฑ์ข้อกำหนดสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตามรายการสินค้าและบริการที่ผ่านการพิจารณาเกณฑ์ข้อกำหนดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของกรมควบคุมมลพิษ อาทิ ตะกร้าเขียว สินค้าที่ได้ฉลากเขียว (Green Label) บริการโรงแรมที่ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว (Green Leaf) บริการโรงแรมที่ผ่านเกณฑ์สถานประกอบการที่พักสีเขียว (Green Hotel) และผลิตภัณฑ์ผ้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Cool Mode) เป็นต้น ซึ่งพิจารณาว่า สินค้านั้นส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากในช่วงใดของวัฏจักรชีวิต ผลิตภัณฑ์และจะส่งผลให้ช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในช่วงดังกล่าว • หน่วยงานทั้งหน่วยงานภาครัฐ องค์กรมหาชน รัฐวิสาหกิจ สถาบันอุดมศึกษา หน่วยงานในกำกับของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานเอกชน ที่เข้าร่วมการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น	

วิธีการคำนวณ:

$$\text{สัดส่วนขององค์กรที่เข้าร่วมดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม} = \frac{\text{จำนวนองค์กรที่เข้าร่วมดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม}}{\text{จำนวนองค์กรทั้งหมด}} \times 100$$

โดยจำนวนองค์กรทั้งหมด คิดจาก

(1) หน่วยงานภาครัฐ องค์กรมหาชน รัฐวิสาหกิจ สถาบันอุดมศึกษา และหน่วยงานในกำกับของรัฐ จำนวน 426 แห่ง

(2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ เทศบาลตำบล เทศบาลเมือง เทศบาลนคร เขตปกครองพิเศษ และองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน 7,849 แห่ง

(3) หน่วยงานเอกชน อ้างอิงจากบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สมาชิกสมาคมบริษัทจดทะเบียนไทย และสมาชิกสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย จำนวน 14,322 แห่ง

แนวทางการประเมิน:

เพื่อสะท้อนผลการดำเนินงานในการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของประเทศ

เป้าหมาย SCP 7: ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน	
ตัวชี้วัด SCP 7.3: สัดส่วนของมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมต่อมูลค่าของการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการรวม	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมควบคุมมลพิษ	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ปี พ.ศ. 2567
คำเป้าหมาย: ภายในปี พ.ศ. 2580 มีสัดส่วนของมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมต่อมูลค่าของการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการรวม ดังนี้ 1. หน่วยงานภาครัฐ ร้อยละ 90 2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 70 3. หน่วยงานเอกชน ร้อยละ 90	
ที่มาและความสำคัญ: กระแสการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระดับโลกมีการผลักดันแนวคิดเศรษฐกิจสีเขียวมาปรับเปลี่ยนแนวทางการผลิตและการบริโภคของโลกให้เข้าสู่สังคมการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน โดยการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือที่สนับสนุนการปรับเปลี่ยนแนวทางการผลิตและการบริโภคของโลกเข้าสู่สังคมการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน และเป็นกลไกในการลดก๊าซเรือนกระจก โดยได้นำร่องจากภาครัฐทั้งส่วนกลางและภูมิภาคแล้วขยายผลไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ มหาวิทยาลัย องค์กรมหาชน หน่วยงานในกำกับของรัฐ ภาคเอกชน จนถึงภาคประชาชน กรมควบคุมมลพิษได้ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2565 - 2570 เพื่อเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติและกำหนด ทิศทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมให้เกิดการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้ครอบคลุมหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค รัฐวิสาหกิจ องค์กรมหาชน สถาบันอุดมศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามเป้าหมาย และผลักดันสู่ภาคเอกชนอย่างเป็นรูปธรรม	
คำนิยาม: • การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม จะพิจารณาจากการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าตามเกณฑ์ข้อกำหนดสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตามรายการสินค้าและบริการที่ผ่านการพิจารณาเกณฑ์ข้อกำหนดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของกรมควบคุมมลพิษ อาทิ ตะกร้าเขียว สินค้าที่ได้ฉลากเขียว (Green Label) บริการโรงแรมที่ได้รับเกียรติบัตรใบไม้เขียว (Green Leaf) บริการโรงแรมที่ผ่านเกณฑ์สถานประกอบการที่ฟักสีเขียว (Green Hotel) และผลิตภัณฑ์ผ้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Cool Mode) เป็นต้น ซึ่งพิจารณาว่า สินค้านั้นส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากในช่วงใดของวัฏจักรชีวิตผลิตภัณฑ์และจะส่งผลให้ช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในช่วงดังกล่าว • มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมตามเกณฑ์ข้อกำหนดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของกรมควบคุมมลพิษ ของหน่วยงานทั้งหน่วยงานภาครัฐ องค์กรมหาชน รัฐวิสาหกิจ สถาบันอุดมศึกษา หน่วยงานในกำกับของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานเอกชน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น	
วิธีการคำนวณ: $\text{สัดส่วนของมูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม} = \frac{\text{มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม}}{\text{มูลค่าของการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการรวม}} \times 100$	
แนวทางการประเมิน: เพื่อสะท้อนผลการดำเนินงานในการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของประเทศ	

เป้าหมาย SCP 7: ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน	
ตัวชี้วัด SCP 7.4: จำนวนประเภทสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมควบคุมมลพิษ	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลปีฐาน: ปี พ.ศ. 2567
ค่าเป้าหมาย: 150 ประเภท ภายในปี พ.ศ. 2570	
ที่มาและความสำคัญ: กระแสการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระดับโลกมีการผลักดันแนวคิดเศรษฐกิจสีเขียวมาปรับเปลี่ยนแนวทางการผลิตและการบริโภคของโลกให้เข้าสู่สังคมการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน โดยการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือที่สนับสนุนการปรับเปลี่ยนแนวทางการผลิตและการบริโภคของโลกเข้าสู่สังคมการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน และเป็นกลไกในการลดก๊าซเรือนกระจก โดยได้นำร่องจากภาครัฐทั้งส่วนกลางและภูมิภาคแล้วขยายผลไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ มหาวิทยาลัย องค์การมหาชน หน่วยงานในกำกับของรัฐ ภาคเอกชน จนถึงภาคประชาชน กรมควบคุมมลพิษได้ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการด้านการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2565 - 2570 เพื่อเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติและกำหนด ทิศทางการดำเนินงานด้านการส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมให้เกิดการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้ครอบคลุมหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน สถาบันอุดมศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามเป้าหมาย และผลักดันสู่ภาคเอกชนอย่างเป็นรูปธรรม	
คำนิยาม: - การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม จะพิจารณาจากการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าตามเกณฑ์ข้อกำหนดสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตามรายการสินค้าและบริการที่ผ่านการพิจารณาเกณฑ์ข้อกำหนดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของกรมควบคุมมลพิษ อาทิ ตะกร้าเขียว สินค้าที่ได้ฉลากเขียว (Green Label) บริการโรงแรมที่ได้รับเกียรติใบไม้เขียว (Green Leaf) บริการโรงแรมที่ผ่านเกณฑ์สถานประกอบการที่ฟักสีเขียว (Green Hotel) และผลิตภัณฑ์ผ้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Cool Mode) เป็นต้น ซึ่งพิจารณาว่า สินค้านั้นส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมากในช่วงใดของวัฏจักรชีวิตผลิตภัณฑ์และจะส่งผลให้ช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในช่วงดังกล่าว - ประเภทสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในตลาดเข้าสู่ระบบจัดซื้อจัดจ้างมากขึ้น	
วิธีการคำนวณ: จำนวนนับของประเภทสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้น	
แนวทางการประเมิน: เพื่อสะท้อนผลการดำเนินงานในการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของประเทศ	

เป้าหมาย SCP 7: ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน	
ตัวชี้วัด SCP 7.5: ร้อยละของจำนวนผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองฉลากสิ่งแวดล้อม ประเภทฉลากเขียว	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: จำนวน 590 รุ่น ในปี พ.ศ. 2560
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้นร้อยละ 50 เมื่อเทียบกับปีฐาน	
ที่มาและความสำคัญ: ฉลากเขียวเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ที่มีความเป็นกลาง เชื่อถือได้ ตลอดจนดูแลควบคุมคุณภาพทางสิ่งแวดล้อม โดยส่งเสริมให้เกิดความตระหนักและป้องกันมลพิษที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนทั้งวัฏจักรชีวิตอย่างเป็นระบบและโปร่งใส และถือเป็นกลยุทธ์ของนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมที่ใช้การตลาดเป็นเครื่องมือ เนื่องจากมีสินค้าและบริการวางจำหน่ายในตลาดเป็นจำนวนมาก ฉลากเขียวที่ติดอยู่กับผลิตภัณฑ์จะเป็นข้อมูลให้ผู้บริโภคทราบว่าผลิตภัณฑ์นั้นเน้นคุณค่าทางสิ่งแวดล้อม ทำให้ผู้บริโภคสามารถเลือกซื้อได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ ในส่วนผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายจะได้รับผลประโยชน์ในแง่ของกำไร เนื่องจากการบริโภคผลิตภัณฑ์เหล่านั้นมากยิ่งขึ้น ผลักดันให้ผู้ผลิตรายอื่น ๆ ต้องแข่งขันกันปรับปรุงคุณภาพของสินค้าหรือบริการของตน โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ฉลากเขียวมีภารกิจที่สำคัญ 2 ส่วน ได้แก่ การพัฒนาข้อกำหนดสำหรับผลิตภัณฑ์และบริการประเภทต่าง ๆ รวมถึงให้การรับรองฉลากเขียวเพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ผลิตที่ผลิตสินค้าและบริการที่คำนึงถึงการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สร้างทางเลือกและเป็นข้อมูลให้ผู้บริโภคได้ทราบถึงสินค้าและบริการฉลากเขียว และเปิดโอกาสให้ผู้บริโภคมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมผ่านการเลือกใช้สินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	
คำนิยาม: ฉลากเขียว (Green label) คือ ฉลากสิ่งแวดล้อม ตามมาตรฐาน ISO 14024 Environmental labels and declarations - Type I ซึ่งเป็นเครื่องมือทางการตลาดที่ใช้ส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อแสดงว่าเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยกว่าเมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์ที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน เป็นแนวคิดของการพัฒนาอย่างยั่งยืนในรูปของความสมัครใจ เพื่อกระตุ้นจิตสำนึกของผู้บริโภคให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การบริโภค และผลักดันผู้ผลิตในการปรับปรุงกระบวนการผลิตสินค้าและให้บริการ โดยนำแนวคิด Life Cycle Consideration ที่คำนึงถึงการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ผลิตภัณฑ์ที่จะขอการรับรองเพื่อใช้ฉลากเขียว จะต้อง (1) คำนึงถึงการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตลอดวัฏจักรชีวิตของผลิตภัณฑ์ (2) เป็นผลิตภัณฑ์ที่ผู้ผลิตมีทางเลือกอื่นในการผลิตที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยกว่า (3) เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน (4) มีคุณภาพได้มาตรฐาน และมีวิธีการตรวจสอบที่เชื่อถือได้ (5) ปลอดภัยต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ต้องไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ประเภทยา เครื่องดื่ม และอาหาร เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับสุขภาพความปลอดภัยในการบริโภคมากกว่าด้านสิ่งแวดล้อม ถ้าติดฉลากเขียวจะสร้างความสับสนให้แก่ผู้บริโภคได้	
วิธีการคำนวณ: -	
แนวทางการประเมิน: จำนวนของผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองฉลากเขียวที่เพิ่มขึ้น จะสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ การประหยัดพลังงาน และการคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อการพัฒนากระบวนการผลิตให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การบริการและการบริโภคไปสู่ความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน	

เป้าหมาย SCP 7: ส่งเสริมการจัดซื้อจัดจ้างที่ยั่งยืนของทุกภาคส่วน	
ตัวชี้วัด SCP 7.6: จำนวนสถานประกอบการ สำนักงาน และกลุ่มผู้ผลิตที่ได้รับการรับรองฉลากสิ่งแวดล้อมประเภท G-Green	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลปีฐาน: 228 แห่ง ในปี พ.ศ. 2561
ค่าเป้าหมาย: 400 แห่ง ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: ฉลากสิ่งแวดล้อมเป็นเครื่องมือที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพสถานประกอบการที่פקโรงแรมอุทยานแห่งชาติ สถานประกอบการร้านอาหาร ผู้ผลิตสินค้า ผลิตภัณฑ์ รวมถึงสำนักงาน ให้เกิดการใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างคุ้มค่า มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีควบคู่กับการจัดการของเสียหรือมลพิษ ลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกในทุกภาคส่วน ตลอดห่วงโซ่การผลิตและการบริโภค โดยใช้กระบวนการประเมินรับรองความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ภายใต้สัญลักษณ์ G-Green ซึ่งนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2556 จนถึงปัจจุบัน มีสถานประกอบการและหน่วยงานที่ผ่านเกณฑ์การประเมิน G-Green รวมทั้งสิ้น 2,225 แห่ง	
คำนิยาม: - G-Green หมายถึง การส่งเสริมให้ภาคธุรกิจมีการผลิต และการให้บริการที่คำนึงถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม ใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างคุ้มค่า ลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยมุ่งเน้นส่งเสริมสถานประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม โรงแรม ภัตตาคาร/ร้านอาหาร อุทยานแห่งชาติ สำนักงาน และผู้บริโภคให้เห็นความสำคัญของการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ การประหยัดพลังงาน คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อม โดยมีการตรวจประเมินการจัดการสิ่งแวดล้อมและให้การรับรอง ซึ่งหน่วยงานที่ผ่านการประเมินจะได้รับโล่ตราสัญลักษณ์ G-Green มีอายุการรับรอง 3 ปี แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ระดับดีเยี่ยม (G สีทอง) ระดับดีมาก (G สีเงิน) ระดับดี (G สีทองแดง) และระดับ G Plus ทั้งนี้ สามารถแบ่ง G-Green ออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ (1) กลุ่มผู้ผลิต - Green Production คือ การส่งเสริมการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นมาตรฐานที่สนับสนุนให้ผู้ประกอบการพัฒนากระบวนการผลิตให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ประกอบการกลุ่ม OTOP หรือกลุ่มผู้ประกอบการระดับท้องถิ่นที่มีขนาดตั้งแต่ Start Up ไปจนถึง SMEs ซึ่งปัจจุบันมีการรับรองตราสัญลักษณ์ G-Green ให้กับผู้ประกอบการใน 4 กลุ่มการผลิต ได้แก่ กลุ่มผ้าและเคหะสิ่งทอ กลุ่มเครื่องปั้นดินเผา กลุ่มไม้และจักสาน และกลุ่มสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหาร ทั้งนี้ สิ่งสำคัญของ Green Production คือ การเข้าไปให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการในด้านต่าง ๆ เพื่อพัฒนาให้กระบวนการผลิตสินค้าเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น เช่น การใช้เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) ในกระบวนการผลิตเพื่อลดของเสียปลายทาง หรือการใช้เชื้อขยะเหลือใช้ก็สามารถช่วยลดต้นทุนให้แก่ผู้ประกอบการ อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการในการแข่งขันทางการค้าควบคู่ไปกับการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด - G Upcycle คือ การส่งเสริมการนำผลิตภัณฑ์กลับมาใช้ใหม่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ ควบคู่กับมีการจัดการของเสียหรือมลพิษ ส่งผลให้สามารถลดต้นทุน ลดค่าใช้จ่าย และลดมลพิษที่เกิดขึ้น รวมถึง มีความเข้าใจในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเพิ่มโอกาสและช่องทางสำหรับผู้บริโภคในการเลือกซื้อสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น - Eco Plus คือ การส่งเสริมสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมแบบรับรองตนเอง เพื่อผลักดันผู้ผลิตสินค้าและบริการ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ให้ได้รับการรับรองฉลากสิ่งแวดล้อม สร้างแรงจูงใจให้ผู้บริโภคตัดสินใจ	

เลือกซื้อสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการบริโภคสินค้าอย่างยั่งยืน ช่วยลดการใช้ทรัพยากร ลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยข้อกำหนด การขึ้นทะเบียนฉลาก Eco Plus อ้างอิงตามมาตรฐาน ISO 14021 Environmental labels and declarations – Self-declared environmental claims

(2) กลุ่มผู้บริการ

- Green Hotel คือ สถานประกอบการประเภทที่พักซึ่งมีการใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างคุ้มค่า และมีประสิทธิภาพ มีการจัดการมลพิษและสิ่งแวดล้อมที่ดี มีส่วนร่วมในการสืบสานศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น อันจะทำให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศอย่างยั่งยืน และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อไป

- Green Restaurant คือ สถานประกอบการที่ให้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ไม่ว่าจะเป็นบริการแบบให้นั่งโต๊ะหรือแบบบริการตนเองจากชั้นวางอาหาร ไม่ว่าจะเป็นรับประทานอาหารภายในร้าน นำกลับ หรือสั่งให้จัดส่งที่บ้าน ซึ่งมีการ จัดการใช้วัตถุดิบ ทรัพยากร และพลังงานอย่างรู้คุณค่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการดำเนินงานเพื่อลดความสูญเสียอาหารและขยะอาหารตั้งแต่การจัดซื้อ วัตถุดิบ การจัดเก็บวัตถุดิบ การเตรียมวัตถุดิบ และการปรุงอาหาร ไปจนถึงการนำขยะอาหารมาใช้ให้เกิดประโยชน์ก่อนส่งกำจัด รวมถึงมีส่วนส่งเสริมต่อการดำเนินงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมให้กับท้องถิ่นและชุมชน

- Green National Park คือ อุทยานแห่งชาติสีเขียวที่ตอบโจทย์ต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ มีการบริการ และการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและการมีส่วนร่วมของเจ้าหน้าที่ลดการใช้พลังงานและ ทรัพยากร ลดการเกิดของเสีย ลดและเลิกใช้สารเคมีอันตราย มีการจัดซื้อจัดจ้างสินค้า และบริการที่เป็นมิตร กับสิ่งแวดล้อม (Green Procurement) เพื่อพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีมาตรฐาน มีการบริการที่ดี แก่นักท่องเที่ยว เป็นการยกระดับการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของอุทยานแห่งชาติสู่มาตรฐานสากล

(3) กลุ่มผู้บริโภค

- Green Office คือ สำนักงานและกิจกรรมต่าง ๆ ภายในสำนักงานที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย ที่สุด โดยการใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างรู้คุณค่า มีแนวทางในการจัดการของเสียอย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึง การเลือกใช้อุปกรณ์ เครื่องใช้สำนักงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และที่สำคัญจะต้องปล่อยก๊าซเรือนกระจก ออกมาในปริมาณต่ำ

- Green Residence คือ การส่งเสริมที่อยู่อาศัยที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยดำเนินการครอบคลุม ในทุกมิติ ได้แก่ การกำหนดนโยบาย มาตรการ หรือแนวทางการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การเลือกใช้อวัสดุก่อสร้างที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม หรือวัสดุที่ปลอดภัยสำหรับผู้ใช้อาคาร การใช้นวัตกรรมที่ช่วยลด การใช้ทรัพยากรและพลังงาน การบริหารจัดการการใช้ทรัพยากรและพลังงาน และการจัดการสิ่งแวดล้อม ที่เกิดขึ้นภายในโครงการ ตั้งแต่การจัดการขยะ น้ำเสีย มลพิษทางอากาศ แสงและเสียง รวมทั้ง การดูแล สภาพแวดล้อมของโครงการให้น่าอยู่และมีความปลอดภัยต่อผู้พักอาศัย

วิธีการคำนวณ: -

แนวทางการประเมิน:

จำนวนของผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองเป็นสินค้าบริการตามมาตรฐาน G-Green ที่เพิ่มขึ้น จะสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ การประหยัดพลังงาน และการคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อการพัฒนากระบวนการผลิตให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการบริการและการบริโภคไปสู่ความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

เป้าหมาย SCP 8: เสริมสร้างองค์ความรู้ให้ทุกภาคส่วนมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องและตระหนักถึงการพัฒนาที่ยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 8.1: ระดับการดำเนินงานด้านการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลก และการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ (1) นโยบายการศึกษา (2) หลักสูตรการศึกษา (3) การศึกษาของครูผู้สอน และ (4) การประเมินนักเรียน/นักศึกษา	
หน่วยงานรับผิดชอบ: 1. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ 2. สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษาวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	
หน่วยวัด: คะแนน	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: 1 คะแนน ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลกและการพัฒนาอย่างยั่งยืน ส่งเสริมความตระหนักในการเป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติร่วมกันในการรับผิดชอบต่อการสร้างโลกที่สงบสุข ปลอดภัย และยั่งยืนมากขึ้น ซึ่งเป็นหนึ่งในกุญแจสำคัญในการบรรลุเป้าหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (key enabler for sustainable development) โดยแนวคิดดังกล่าวได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวาง ทั้งจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (United Nations Conference on Environment and Development – UNCED) ในปี ค.ศ. 1992 การประชุมสุดยอดโลกว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (World Summit on Sustainable Development – WSSD) ในปี ค.ศ. 2002 การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (United Nations Conference on Sustainable Development – UNCSD) ในปี 2012 และการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยสามัญ ครั้งที่ 74 ในปี ค.ศ. 2019 นอกจากนี้ ยังเป็นประเด็นสำคัญในข้อตกลงระดับโลกอื่น ๆ เช่น ความตกลงปารีส (Paris Agreement) ใน Article 12 ซึ่งการดำเนินการเพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินชีวิตของประชาชนเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่สมดุลในมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมนั้น จำเป็นต้องปลูกฝังแนวคิดด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนตั้งแต่ในวัยเด็ก โดยการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลกและการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนภารกิจดังกล่าว ผ่านการกำหนดนโยบายและหลักสูตรการศึกษาที่ส่งเสริมให้เกิดความตระหนักรู้ที่เอื้อต่อการสร้างและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พัฒนาการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา มีการประเมินด้านความตระหนักรู้และแนวทางการดำรงชีวิตที่สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนซึ่งมุ่งเน้นผลลัพธ์ระยะยาวอย่างเป็นระบบ อีกทั้งต่อยอดไปสู่การพัฒนาอาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาประจำหลักสูตร ตามมาตรฐานการอุดมศึกษา ตลอดจนส่งเสริมคุณภาพการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในมิติอื่น ๆ เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.8	
คำนิยาม: • การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลก (Global Citizenship Education : GCED) หมายถึง การศึกษาเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะความเป็นพลเมืองโลกในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้และความเข้าใจ (Knowledge) การรู้และการรู้เท่าทัน (Literacy) ทักษะ (Skills) และค่านิยมและทัศนคติ (Values and Attitudes) • การจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (Education for Sustainable Development : ESD) หมายถึง การส่งเสริมการศึกษาให้ผู้เรียนทุกวัยมีความรู้ ทักษะ ค่านิยม และทัศนคติที่จำเป็นต่อการรับมือกับความท้าทายระดับโลก ทั้งนี้ การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลกและการพัฒนาอย่างยั่งยืน ยังไม่มีนิยามและคำจำกัดความสากลที่ชัดเจน องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization: UNESCO) จึงได้ระบุหัวข้อหลักที่สำคัญและแจกแจงเป็นหัวข้อย่อยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืนไว้ 8 ประเด็น ดังนี้	

การศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลก	การจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
1. ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและชนดิธรรม - ความเข้าใจระหว่างประเทศหรือระหว่างวัฒนธรรม ความสมัครสมานและความร่วมมือ - การเสวนาแลกเปลี่ยนระหว่างวัฒนธรรมและระหว่างศาสนา - ความเป็นพลเมืองท้องถิ่นของชาติและ / หรือของโลก	1. การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ - การลดระดับความรุนแรง - การปรับตัว - การบรรเทาผลกระทบ - การเตือนภัยล่วงหน้า
2. ความเสมอภาคทางเพศ - การได้รับโอกาสที่เท่าเทียมบนฐานของเพศสภาพ - ความเท่าเทียมละความยุติธรรมทางเพศสภาพ - บทบาท เอกลักษณ์และการมองภาพแบบเหมารวมบนฐานทางเพศสภาพ	2. ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม - การเอาใจใส่โลกและปกป้องรักษาธรรมชาติ - ความยุติธรรมสิ่งแวดล้อม - ความหลากหลายทางชีวภาพ น้ำ
3. สิทธิมนุษยชน - ความเสมอภาคและไม่เลือกปฏิบัติที่พิจารณาจากเชื้อชาติ สีผิว ภาษา ศาสนา ความพิการ ความเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่น ๆ ชาติกำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ - คุณค่าสิทธิมนุษยชน ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความยุติธรรม การยอมรับเป็นสมาชิกในสังคม และการมีส่วนร่วม - การเคารพสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (ตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญาและการแถลงการณ์ระหว่างประเทศ)	3. ความอยู่รอดและความเป็นอยู่ของมนุษย์ - ภาวะที่ดีของสิ่งแวดล้อมในฐานะที่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ที่ดีของมนุษย์ การลดความเสี่ยงภัยพิบัติ - ภาวะที่ดีของโลกสำหรับคนรุ่นต่อไป - เมืองและชุมชนที่ยั่งยืน
4. สันติภาพและการต่อต้านความรุนแรง - ความสัมพันธ์ฉันมิตรระหว่างประชาชนและประเทศชาติ - คัดค้านการมองภาพเหมารวมในเชิงลบ โปรโมทการแก้ปัญหาอย่างสันติ เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกัน การคำนึงถึงคนอื่น ๆ และป้องกันลัทธินิยมความรุนแรงสุดโต่ง - การป้องกันความรุนแรงในรูปแบบอื่น ๆ ที่รวมถึงการข่มเหงรังแก การละเมิดทางวาจา ละความรุนแรงที่เกิดบนพื้นฐานเพศสภาพ	4. การบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน - วิถีชีวิตที่มีความรับผิดชอบและยั่งยืน - เศรษฐกิจสีเขียว งานสีเขียว - พลังงานที่ยั่งยืน

วิธีการคำนวณ:

การประเมินระดับการดำเนินงานด้านการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลกและการพัฒนาที่ยั่งยืน จะพิจารณาจากแบบสอบถามขององค์ประกอบทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ นโยบายการศึกษา หลักสูตรการศึกษา การศึกษาของครูผู้สอน และการประเมินนักเรียน/นักศึกษา โดยการคิดคะแนนสามารถนำคะแนนแต่ละด้านที่เป็นตัวแทนองค์ประกอบมารวมกัน จะมีค่าระหว่าง 0 ถึง 1 ทั้งนี้ จะมีการเก็บรวบรวมข้อมูลเฉพาะระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเท่านั้น ซึ่งมีหลักเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

(a) กฎหมายและนโยบาย

ประเด็นคำถาม	การให้คะแนน
A2: การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) ครอบคลุมอยู่ในกฎหมาย หรือกรอบกฎหมายด้านการศึกษาระดับประเทศหรือระดับภูมิภาค	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงาน - ไม่เกี่ยวข้อง (not applicable) จะใช้ในกรณีที่รัฐบาลเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่รับผิดชอบด้านการศึกษา การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 16 คำตอบ (หัวข้อของ GCED และ ESD มี 8 ประเด็นย่อย และการจำแนกตามระดับชาติและระดับภูมิภาค 2 ระดับ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 โดยจะไม่รวมค่าคะแนนที่ไม่เกี่ยวข้อง - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
A4: GCED และ ESD ครอบคลุมในนโยบาย กรอบงานหรือวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ด้านการศึกษาระดับประเทศหรือระดับภูมิภาค	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ/ไม่เกี่ยวข้อง - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงาน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 16 คำตอบ (หัวข้อของ GCED และ ESD มี 8 ประเด็นย่อย และการจำแนกตามระดับชาติและระดับภูมิภาค 2 ระดับ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
A5: นโยบาย กรอบงาน หรือวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ด้านการศึกษาระดับชาติหรือระดับภูมิภาค มีการบูรณาการไว้ใน GCED และ ESD หรือไม่	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงาน - ไม่เกี่ยวข้อง (not applicable) จะใช้ในกรณีที่รัฐบาลเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่รับผิดชอบด้านการศึกษา การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 10 คำตอบ (การบูรณาการวัดจาก 5 ด้าน คือ หลักสูตร

	วัตถุประสงค์การเรียนรู้ ดำเนินการ การศึกษาของครู และการประเมินนักเรียน สำหรับการจำแนกตามระดับชาติและระดับภูมิภาค 2 ระดับ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 โดยจะไม่รวมค่าคะแนนที่ไม่เกี่ยวข้อง (เช่น หากคำตอบ 5 ใน 10 ข้อ ตอบว่า "ไม่เกี่ยวข้อง" ผลรวมของคะแนน 0 และ 1 จะถูกหารด้วย 5 เพื่อให้ได้ค่าเฉลี่ย ไม่ใช่ 10)
E1a. การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) มีความสำคัญเพียงใดในกฎหมายและนโยบายการศึกษาในประเทศ	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน - 2 เท่ากับ มีการดำเนินงานอย่างครอบคลุมกว้างขวาง - ไม่เกี่ยวข้อง (not applicable) จะใช้ในกรณีที่รัฐบาลเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่รับผิดชอบด้านการศึกษา การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 2 คำตอบ (การจำแนกตามระดับชาติและระดับภูมิภาค 2 ระดับ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 1 และ 2 โดยจะไม่รวมค่าคะแนนที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งค่าคะแนนที่ได้จะถูกหารครึ่งเพื่อปรับให้มีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เหมือนกับค่าคะแนนของคำถามอื่น
โดยคะแนนองค์ประกอบด้านนโยบาย จะคำนวณจากค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมสำหรับคำถาม A2 A4 A5 และ E1a ในกรณีที่คะแนนไม่สามารถคำนวณได้ เนื่องจาก ไม่ทราบคำตอบหรือว่างเปล่าจำนวนมากคะแนนในองค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณและถูกรายงานว่าไม่มี	
(b) หลักสูตร	
ประเด็นคำถาม	การให้คะแนน
B2: การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) ได้ถูกบรรจุเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 8 คำตอบ (หัวข้อของ GCED และ ESD มี 8 ประเด็นย่อย) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
B3: มีสาขาวิชาหรือวิชาที่สอน GCED และ ESD ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน

	การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 96 คำตอบ (หัวข้อของ GCED และ ESD มี 8 ประเด็นย่อย และมีวิชาที่สอนจำนวน 12 วิชา ได้แก่ ศิลปะ พลเมือง หน้าที่พลเมือง การศึกษาจริยธรรม/คุณธรรม ภูมิศาสตร์ สุขภาพ พลศึกษาและกีฬา ประวัติศาสตร์ ภาษาศาสตร์ คณิตศาสตร์ การศึกษาศาสนา วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา และบูรณาการการศึกษา) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ - ถ้าคำตอบคือ “วิชาอื่น ๆ โปรดระบุ” คำถามข้อนั้น จะถูกเว้นไว้ แต่ถ้าหากเป็นคำตอบที่เหมาะสมอาจจะถูกจัดไว้ใน 12 วิชาข้างต้น
B4: มีแนวทางที่ใช้ในการสอน GCED และ ESD ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 4 คำตอบ (แนวทางที่ใช้ในการสอน GCED/ESD มี 4 แนวทาง ได้แก่ แยกเป็นรายวิชา สอนข้ามหลักสูตร สอนแบบบูรณาการเนื้อหา สอนทั้งโรงเรียน) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
E1b: การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) มีความสำคัญเพียงใดในหลักสูตรในประเทศ	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน - 2 เท่ากับ มีการดำเนินงานอย่างครอบคลุมกว้างขวาง - ไม่เกี่ยวข้อง (not applicable) จะใช้ในกรณีที่รัฐบาลเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่รับผิดชอบด้านการศึกษา การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 2 คำตอบ (การจำแนกตามระดับชาติและระดับภูมิภาค 2 ระดับ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 1 และ 2 โดยจะไม่รวมค่าคะแนนที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งค่าคะแนนที่ได้จะถูกหารครึ่งเพื่อปรับให้มีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เหมือนกับค่าคะแนนของคำถามอื่น

โดยคะแนนองค์ประกอบด้านหลักสูตร จะคำนวณจากค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมสำหรับคำถาม B2 B4 B5 และ E1 ในกรณีที่คะแนนไม่สามารถคำนวณได้ เนื่องจากไม่ทราบคำตอบ คะแนนในองค์ประกอบนี้จะไม่ถูกคำนวณ และถูกรายงานว่าไม่มี

(c) การศึกษาของครูผู้สอน

ประเด็นคำถาม	การให้คะแนน
C2: ครู ครูฝึกสอน และอาจารย์ได้รับการฝึกอบรมให้สอนหัวข้อการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) ในช่วงเริ่มสอนหรือช่วงฝึกสอน และ/หรือช่วงการพัฒนาทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 4 คำตอบ (การฝึกอบรมมี 2 ประเภท ได้แก่ ช่วงเริ่มสอนหรือช่วงฝึกสอน และช่วงการพัฒนาทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง และประเภทของครูมี 2 ประเภท ได้แก่ ครูที่สอนเฉพาะวิชา ESD/GCED และครูที่สอนวิชาอื่น ๆ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
C3: มีหัวข้อของ GCED และ ESD ที่มีการฝึกอบรมสำหรับครู ครูฝึกสอน และอาจารย์ในช่วงเริ่มสอนหรือช่วงฝึกสอน และช่วงการพัฒนาทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 8 คำตอบ (หัวข้อของ GCED และ ESD มี 8 ประเด็นย่อย) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
C4: ครู ครูฝึกสอน และอาจารย์ได้รับการฝึกอบรมให้สอนตามมิติการเรียนรู้ในหัวข้อ GCED และ ESD หรือไม่	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 4 คำตอบ (มิติการเรียนรู้มี 4 มิติ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ค่านิยม และทัศนคติ/พฤติกรรม) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
C5: ครู ครูฝึกสอน และอาจารย์ได้รับการฝึกอบรมให้ใช้แนวทางการสอน GCED และ ESD ในการศึกษา ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาหรือไม่	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 4 คำตอบ (แนวทางที่ใช้ในการสอน GCED/ESD มี 4 แนวทาง

	ได้แก่ แยกเป็นรายวิชา สอนข้ามหลักสูตร สอนแบบบูรณาการเนื้อหา สอนทั้งโรงเรียน) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
E1c: การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) มีความสำคัญเพียงใดในการศึกษาของครูในประเทศ	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน - 2 เท่ากับ มีการดำเนินงานอย่างครอบคลุมกว้างขวาง - ไม่เกี่ยวข้อง (not applicable) จะใช้ในกรณีที่รัฐบาลเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่รับผิดชอบด้านการศึกษา การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 2 คำตอบ (การจำแนกตามระดับชาติและระดับภูมิภาค 2 ระดับ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 1 และ 2 โดยจะไม่รวมค่าคะแนนที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งค่าคะแนนที่ได้จะถูกหารครึ่งเพื่อปรับให้มีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เหมือนกับค่าคะแนนของคำถามอื่น

โดยคะแนนองค์ประกอบด้านการศึกษาของครู จะคำนวณจากค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมสำหรับคำถาม C2 C3 C4 C5 และ E1c ในกรณีที่คะแนนไม่สามารถคำนวณได้ เนื่องจาก ไม่ทราบคำตอบหรือว่างเปล่าจำนวนมาก คะแนนในองค์ประกอบนี้จะไม่ถูกคำนวณและถูกรายงานว่าไม่มี

(d) การประเมินนักเรียน/นักศึกษา

ประเด็นคำถาม	การให้คะแนน
D2: หัวข้อการศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) ถูกนำไปใช้ในการประเมินหรือการสอบของนักเรียน	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 8 คำตอบ (หัวข้อของ GCED และ ESD มี 8 ประเด็นย่อย) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 - หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
D3: มิติของการเรียนรู้ในหัวข้อ GCED และ ESD ที่รวมไว้ใน การประเมินหรือการสอบของนักเรียน	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 4 คำตอบ (มิติการเรียนรู้มี 4 มิติ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ค่านิยม และทัศนคติ/พฤติกรรม) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1

	- หากไม่ทราบคำตอบมากกว่าครึ่งหรือเว้นว่างไว้ องค์ประกอบนี้จะไม่ถูกนำมาคำนวณ
E1d: การศึกษาเพื่อการเป็นพลเมืองโลก (GCED) และ การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (ESD) มีความสำคัญ เพียงใดในการประเมินนักเรียน/นักศึกษาในประเทศ	ประเภทของคำตอบ - 0 เท่ากับ ไม่มีการดำเนินงาน/ไม่ทราบ - 1 เท่ากับ มีการดำเนินงานบางส่วน - 2 เท่ากับ มีการดำเนินงานอย่างครอบคลุม กว้างขวาง - ไม่เกี่ยวข้อง (not applicable) จะใช้ในกรณีที่ รัฐบาลเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่รับผิดชอบด้าน การศึกษา การคิดคะแนน - เป็นการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมด 2 คำตอบ (การจำแนกตามระดับชาติและระดับภูมิภาค 2 ระดับ) ซึ่งจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 1 และ 2 โดยจะไม่ รวมค่าคะแนนที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งค่าคะแนนที่ได้จะถูก หารครึ่งเพื่อปรับให้มีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 เหมือนกับค่าคะแนนของคำถามอื่น
โดยคะแนนองค์ประกอบด้านการประเมินนักเรียน/นักศึกษา จะคำนวณจากค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมสำหรับ คำถาม D2 D3 และ E1d ในกรณีที่คะแนนไม่สามารถคำนวณได้ เนื่องจาก ไม่ทราบคำตอบหรือว่างเปล่าจำนวน มากคะแนนในองค์ประกอบนี้จะไม่ถูกคำนวณและถูกรายงานว่าไม่มี ทั้งนี้ คะแนนจากทุกองค์ประกอบจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 และจะแสดงเป็น 4 ค่าคะแนนของแต่ละ องค์ประกอบ โดยจะไม่มีการนำทุกค่าคะแนนของทุกองค์ประกอบมาคิดรวมกันเป็นค่าเดียวเพื่อสร้างคะแนนรวม ดังนั้น หากค่าคะแนนยิ่งสูงเท่าไร ก็หมายความว่า GCED และ ESD ได้รับการบูรณาการให้เป็นประเด็นหลัก ในแต่ละองค์ประกอบของโครงสร้างการศึกษามากเท่านั้น	
แนวทางการประเมิน: คะแนนระดับการดำเนินงานด้านการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองโลกและการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนา ที่ยั่งยืนในส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ (1) นโยบายการศึกษา (2) หลักสูตรการศึกษา (3) การศึกษาของครูผู้สอน และ (4) การประเมินนักเรียน/นักศึกษา สะท้อนถึงการขับเคลื่อนการพัฒนาคนให้มีความรู้ความเข้าใจของการพัฒนา ที่ยั่งยืนและการมีความตระหนักรู้ถึงประเด็นโลก	

เป้าหมาย SCP 8: เสริมสร้างองค์ความรู้ให้ทุกภาคส่วนมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องและตระหนักถึงการพัฒนาที่ยั่งยืน	
ตัวชี้วัด SCP 8.2: จำนวนโรงเรียนอีโคสคูล (Eco - School) ที่สนับสนุนแนวคิดการจัดการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อม	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: 5,000 โรงเรียน ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: โรงเรียนอีโคสคูล (Eco-School) หรือ โรงเรียนสิ่งแวดล้อมศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน มีจุดเริ่มต้นมาจากการรวบรวมประสบการณ์การทำงานของบุคลากรหลักจากศูนย์สิ่งแวดล้อมศึกษาระดับจังหวัด ที่ต้องการจะเห็นการพัฒนากระบวนการสิ่งแวดล้อมศึกษา (Environmental Education) ในโรงเรียน ที่ตอบสนองเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) โดยที่โรงเรียนสามารถดำเนินการได้อย่างกลมกลืนไปกับมิติการเรียนรู้ต่าง ๆ ของนักเรียนทั้งในโรงเรียน ที่บ้านในชุมชนและสังคมภายนอกและที่สำคัญต้องไม่เป็นการเพิ่มภาระงานให้กับโรงเรียน โดยมีจุดเป้าหมายสูงสุด คือ การพัฒนานักเรียนให้เติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง เพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน	
คำนิยาม : • โรงเรียนอีโคสคูล (Eco-School) หมายถึง โรงเรียนที่มีการพัฒนาโรงเรียนทั้งระบบ (Whole School Approach) เพื่อสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ ที่ส่งเสริมและพัฒนานักเรียนให้เติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ ตระหนัก ต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาของท้องถิ่น มีความรู้ ความเข้าใจอันเป็นผลจากกระบวนการเรียนรู้และการลงมือปฏิบัติจริงและพร้อมที่จะเข้าไปมีบทบาทในการป้องกัน ฟื้นฟู รักษา ภายใต้กรอบพันธกิจ 4 ด้าน คือ (1) นโยบาย ด้านสิ่งแวดล้อมศึกษาและ โครงสร้างการบริหาร จัดการ (2) การจัดกระบวนการเรียนรู้ (3) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน (4) การมีส่วนร่วมและเครือข่ายด้านสิ่งแวดล้อมศึกษา	
วิธีการคำนวณ: จำนวนนับของโรงเรียนอีโคสคูล (Eco-School) ในประเทศไทย	
แนวทางการประเมิน: จำนวนโรงเรียนอีโคสคูล (Eco-School) ที่เพิ่มขึ้นชี้ให้เห็นถึงผลสำเร็จของการดำเนินงานตามความเป็นจริงในการพัฒนาพลเมืองให้มีความรู้ ความเข้าใจ รวมถึงมีความรับผิดชอบและตระหนักต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาของท้องถิ่น ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ขับเคลื่อนให้เกิดรูปแบบการผลิตและบริการที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง เพราะเป็นการปรับเปลี่ยนแบบภายในสู่ภายนอก (Inside-Out) ของกระบวนทัศน์ (Paradigm) ทั้งทางด้านความคิด รูปแบบวิถีชีวิต และความต้องการของพลเมืองในทุกพื้นที่ ซึ่งจะนำไปสู่การผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนผ่านของระบบเศรษฐกิจที่ยั่งยืนได้อย่างแท้จริง	

เป้าหมาย SCP 9: สนับสนุนให้ประเทศไทยมุ่งสู่พลังงานสะอาดและเปลี่ยนผ่านสู่สังคมคาร์บอนต่ำ	
ตัวชี้วัด SCP 9.1: กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อหัวประชากร	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน	
หน่วยวัด: วัตต์ต่อคน	ข้อมูลปีฐาน: ปี พ.ศ. 2560
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้น	
ที่มาและความสำคัญ: การขับเคลื่อนแบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน จำเป็นต้องอาศัยการพัฒนาขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตและการบริโภคไปสู่กระบวนการผลิตที่ได้มาตรฐาน ลดมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ใช้ทรัพยากรให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด รวมถึงช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตร อุตสาหกรรมและบริการ ด้วยการยกระดับศักยภาพการผลิต พัฒนารูปแบบและสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าและบริการ ตลอดจนช่วยกระตุ้นและสร้างความตระหนักรู้ของผู้บริโภคไปสู่พฤติกรรมบริโภคที่ยั่งยืน ทั้งนี้ หนึ่งในแนวทางการเสริมความแข็งแกร่งของขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน สามารถทำได้ผ่านการส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาดและพลังงานหมุนเวียนที่ผลิตได้ภายในประเทศเพิ่มขึ้น ส่งเสริมการวิจัย พัฒนา และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านพลังงานหมุนเวียนและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มผลผลิตการผลิตและลดต้นทุนทางสังคมและสิ่งแวดล้อม พลังงานหมุนเวียนเป็นแหล่งพลังงานจากธรรมชาติและเป็นพลังงานสะอาดที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งการใช้ประโยชน์จากพลังงานหมุนเวียนจะมีบทบาทสำคัญในฐานะพลังงานทางเลือกที่ใช้ทดแทนพลังงานรูปแบบเดิมได้อย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การส่งเสริมการผลิตและการใช้พลังงานสะอาดและพลังงานหมุนเวียนเพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน จะเป็นทางออกของประเด็นความมั่นคงทางพลังงาน และช่วยแก้ปัญหาประเด็นความยั่งยืนทางด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำพาประเทศไทยมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ต่อไป	
คำนิยาม: - พลังงานหมุนเวียน (Renewable energy) ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม ไฟฟ้าพลังน้ำ ชีวมวล ก๊าซชีวภาพ ขยะ พลังงานความร้อนใต้พิภพ พลังงานน้ำขึ้นน้ำลง และพลังงานคลื่น (ที่มา: กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน) - กำลังการผลิต หมายถึง ความจุไฟฟ้าสูงสุดสุทธิที่ติดตั้ง ณ สิ้นปี และแหล่งพลังงานนั้นถูกระบุไว้ตามเกณฑ์ของกฎหมาย IRENA	
วิธีการคำนวณ: $\text{กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อหัวประชากร} = \frac{\text{กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน (MW)}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}} \times 100$	
แนวทางการประเมิน: กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อหัวประชากรที่เพิ่มขึ้น จะสะท้อนแนวโน้มการเข้าถึงบริการพลังงานสะอาดที่ดีขึ้นของประเทศไทย	

เป้าหมาย SCP 9: สนับสนุนให้ประเทศไทยมุ่งสู่พลังงานสะอาดและเปลี่ยนผ่านสู่สังคมคาร์บอนต่ำ	
ตัวชี้วัด SCP 9.2: สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าทั้งหมด	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลพื้นฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: เพิ่มขึ้น	
ที่มาและความสำคัญ: ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกทยอยปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนนโยบายการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศในระยะยาว (Long Term Strategy, LTS) มุ่งสู่แนวทางการขับเคลื่อนสู่เศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำ ดังนั้น ประเทศไทยจึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ต้องกำหนดกรอบนโยบายการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่สอดคล้องกับเป้าหมายของประชาคมโลก และนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะภาคพลังงานที่ต้องมุ่งเน้นการเพิ่มสัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนของประเทศ เพื่อเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนและผลักดันการแก้ไขปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อไป คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ (กพช.) เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม 2564 ได้พิจารณาเห็นชอบกรอบพลังงานชาติ โดยมีเป้าหมายสนับสนุนให้ประเทศไทยสามารถมุ่งสู่พลังงานสะอาดและลดการปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สุทธิเป็นศูนย์ (Carbon Neutrality) โดยมุ่งเน้นการผลิตไฟฟ้าให้จากพลังงานหมุนเวียนเพื่อการเปลี่ยนผ่านไปสู่พลังงานสะอาดของประเทศไทย	
คำนิยาม: - พลังงานหมุนเวียน (Renewable energy) ประกอบด้วย พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม ไฟฟ้าพลังน้ำ ชีวมวล ก๊าซชีวภาพ ชยะ พลังงานความร้อนใต้พิภพ พลังงานน้ำขึ้นน้ำลง และพลังงานคลื่น - กำลังการผลิต หมายถึง ความจุไฟฟ้าสูงสุดสุทธิที่ติดตั้ง ณ สิ้นปี และแหล่งพลังงานนั้นถูกระบุไว้ตามเกณฑ์ของกฎหมาย IRENA	
วิธีการคำนวณ: สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าทั้งหมด $= \frac{\text{กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียน (MW)}}{\text{กำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าทั้งหมด (MW)}} \times 100$	
แนวทางการประเมิน: การกำหนดให้สัดส่วนกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนต่อกำลังการผลิตติดตั้งไฟฟ้าทั้งหมดที่เพิ่มขึ้นเป็นการผลักดันให้เกิดการใช้พลังงานหมุนเวียนมากขึ้นและลดการใช้พลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิล เช่น ถ่านหิน ปิโตรเลียม ก๊าซธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้ประเทศไทยมุ่งสู่พลังงานสะอาดและลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สุทธิเป็นศูนย์ (Carbon Neutrality)	

เป้าหมาย SCP 9: สนับสนุนให้ประเทศไทยมุ่งสู่พลังงานสะอาดและเปลี่ยนผ่านสู่สังคมคาร์บอนต่ำ	
ตัวชี้วัด SCP 9.3: ค่าความเข้มของการใช้พลังงาน (Energy Intensity)	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: ปี พ.ศ. 2553
คำเป้าหมาย: ลดลงร้อยละ 36 ภายในปี พ.ศ. 2580 เมื่อเทียบกับปีฐาน *หมายเหตุ: อ้างอิงจาก (ร่าง) แผนปฏิบัติการรายสาขาด้านการอนุรักษ์พลังงาน (พ.ศ. 2567 – 2580) (EEP 2024) ที่ปัจจุบันยังอยู่ระหว่างการนำเข้าสู่การของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องของกระทรวงพลังงาน	
ที่มาและความสำคัญ: ตัวชี้วัดค่าความเข้มของการใช้พลังงาน (Energy Intensity) เป็นตัวชี้วัดปริมาณการใช้พลังงานต่อหน่วยผลผลิตที่ผลิตได้ต่อหน่วยรายได้ ซึ่งปริมาณการใช้พลังงานต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) เป็นเครื่องบ่งบอกถึงประสิทธิภาพของการใช้พลังงานในการผลิตเพื่อก่อให้เกิดรายได้ ตัวชี้วัดประสิทธิภาพการใช้พลังงานที่เป็นสากลและสื่อถึงความสามารถในการแข่งขันของประเทศได้นั้นจะเทียบกับหน่วยผลผลิตภาพใหญ่ของประเทศซึ่งคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product) หรือ GDP โดยถือว่า GDP ซึ่งเปรียบเป็น “รายได้” นั้นคือผลผลิตสุดท้ายของการใช้พลังงาน ในการผลิตผลิตภัณฑ์ (สินค้าหรือบริการใด ๆ) ซึ่งทุกประเทศจะมีระบบการเก็บข้อมูลและมีการรายงานค่า GDP ของทุกประเทศ ดังนั้น เมื่อผลผลิตได้เกิดขึ้นจากการใช้พลังงานภาพรวมของประเทศ (ไม่ได้แยกประเภทของพลังงาน) พลังงานที่ใช้ในการผลิตมาจาก “ปริมาณการใช้พลังงานภาพรวมของประเทศ” ดังนั้น ตัวชี้วัดประสิทธิภาพการใช้พลังงานที่กล่าวถึงในเวทีนานาชาติ คือ สัดส่วนของ “ปริมาณการใช้พลังงานภาพรวมของประเทศ” ต่อ “GDP” ซึ่งสัดส่วนนี้จะเรียกว่า “Energy Intensity (EI)”	
คำนิยาม: - ค่าความเข้มของการใช้พลังงาน (Energy Intensity) หมายถึง สัดส่วนการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP CVMs) ซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนประสิทธิภาพการใช้พลังงานในภาพรวมของประเทศ โดยกำหนดอยู่ในแผนอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. 2565 – 2580 ของกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงพลังงาน มีเป้าหมายของตัวชี้วัด คือ ลดค่าความเข้มการใช้พลังงาน (EI) ลงร้อยละ 36 ภายในปี พ.ศ. 2580 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2553 - การใช้พลังงานขั้นสุดท้าย ประกอบด้วย ถ่านหิน/ลิกไนต์ ก๊าซธรรมชาติ น้ำมันสำเร็จรูป (รวมเอทานอลที่ใช้ผสมในน้ำมันเบนซินและไบโอดีเซลที่ใช้ผสมในน้ำมันดีเซล) ไฟฟ้า (ผลิตได้จากเชื้อเพลิงฟอสซิล และพลังงานทดแทน) พลังงานหมุนเวียน และพลังงานหมุนเวียนดั้งเดิม	
วิธีการคำนวณ: $\text{Energy Intensity} = \frac{\text{Final Energy Consumption}}{\text{GDP CVM reference year 2002}}$ โดยที่ Energy Intensity คือ ความเข้มของการใช้พลังงาน (พินตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ/พินล้านบาท) Final Energy Consumption คือ การใช้พลังงานขั้นสุดท้าย (พินตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ) GDP CVM reference year 2002 (Billion Baht) คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (พินล้านบาท)	
แนวทางการประเมิน: หากสัดส่วนค่า EI ลดลง แสดงว่าการใช้พลังงานมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น กล่าวคือ มีการใช้พลังงานลดลงในการผลิตสินค้าและบริการภายในประเทศ	

เป้าหมาย SCP 9: สนับสนุนให้ประเทศไทยมุ่งสู่พลังงานสะอาดและเปลี่ยนผ่านสู่สังคมคาร์บอนต่ำ	
ตัวชี้วัด SCP 9.4: ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ของภาคพลังงาน	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน	
หน่วยวัด: ล้านตันคาร์บอน	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: การปล่อย CO ₂ ไม่เกิน 175 MtCO ₂ e ในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: จากการรายงานการแนวโน้มปล่อยก๊าซ CO₂ ในภาพรวมจากปี พ.ศ. 2542 - 2561 ยังพบว่าสัดส่วนการปล่อยก๊าซ CO₂ เพิ่มขึ้น แต่ในปี พ.ศ. 2562 - 2566 มีแนวโน้มลดลง โดยการใช้พลังงานแยกรายภาคเศรษฐกิจประจำปี พ.ศ. 2566 พบว่า มีการปล่อยก๊าซ CO₂ ลดลงร้อยละ 9.7 เมื่อเทียบกับปีก่อน ภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ ซึ่งมีสัดส่วนการปล่อยก๊าซ CO₂ ร้อยละ 5 มีการปล่อยก๊าซ CO₂ ลดลงร้อยละ 3.5 ในขณะที่ภาคการขนส่ง ซึ่งมีสัดส่วนการปล่อยก๊าซ CO₂ ร้อยละ 33 มีการปล่อยก๊าซ CO₂ ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.1 และภาคการผลิตไฟฟ้า ซึ่งมีสัดส่วนการปล่อยก๊าซ CO₂ ร้อยละ 37 มีการปล่อยก๊าซ CO₂ เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.8 เมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบการปล่อยก๊าซ CO₂ ต่อการใช้พลังงานของประเทศไทยเทียบกับต่างประเทศจากข้อมูลของ International Energy Agency (IEA) ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ในปี พ.ศ. 2564 ประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซ CO₂ ต่อการใช้พลังงานเฉลี่ย อยู่ที่ 2.05 พันตัน CO₂ ต่อ KTOE ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของโลก ภูมิภาคเอเชีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศจีน ซึ่งอยู่ที่ 2.27 2.28 2.13 และ 2.85 พันตัน CO₂ ต่อ KTOE ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซ CO₂ ต่อการใช้พลังงานสูงกว่าค่าเฉลี่ยของสหภาพยุโรป ซึ่งอยู่ที่ 1.91 พันตัน CO₂ ต่อ KTOE ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากนโยบายของกระทรวงพลังงาน อาทิ แผนพัฒนาพลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก (AEDP) และแผนพัฒนากำลังผลิตไฟฟ้าของประเทศไทย (PDP) ซึ่งแผนดังกล่าวมีการส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกมากขึ้น เช่น การใช้เชื้อเพลิงชีวภาพมาผสมเพื่อทดแทนการใช้น้ำมันดีเซลและเบนซิน และการเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานหมุนเวียนในการผลิตไฟฟ้า รวมทั้งการสนับสนุนการใช้พลังงานหมุนเวียนในรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นพลังงานสะอาดเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ไม่ก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศตามหลักเกณฑ์ของ Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) นอกจากนี้ แผนอนุรักษ์พลังงาน (EEP) ได้มีการสนับสนุนการผลิตและการใช้อุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ภาพรวมการปล่อยก๊าซ CO₂ ของประเทศไทยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ซึ่งเมื่อพิจารณาในภาพรวมจะเห็นว่า การดำเนินการลดการปลดปล่อยก๊าซ CO₂ ของภาคพลังงานมาจากการดำเนินลดการปลดปล่อยก๊าซ CO₂ ในหลายส่วน ซึ่งส่งผลดีต่อการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในภาพรวม และมีความสอดคล้องต่อการบรรลุเป้าหมายการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทย	
คำนิยาม: การปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ของภาคพลังงาน นับปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จากภาคการผลิตไฟฟ้า ภาคการขนส่ง ภาคอุตสาหกรรม และภาคเศรษฐกิจอื่น ๆ ได้แก่ ภาคครัวเรือน เกษตรกรรม พาณิชยกรรม และกิจกรรมอื่น ๆ	
วิธีการคำนวณ: ข้อมูลปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ของภาคพลังงาน สามารถสืบค้นได้จากรายงานประจำปีของสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน	

แนวทางการประเมิน:

การลดลงของปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ของภาคพลังงานสะท้อนถึงประสิทธิภาพและความสำเร็จในการขับเคลื่อนภาคส่วนต่าง ๆ ของประเทศไทย ทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคการผลิตไฟฟ้า ภาคการขนส่ง ซึ่งล้วนเป็นภาคส่วนที่ส่งผลต่อการดำเนินเศรษฐกิจ ที่มีความเกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับต้นน้ำไปจนถึงผู้ใช้ปลายทาง ซึ่งเป็นตัวชี้วัดสำคัญถึงความสำเร็จในการยกระดับประเทศไทยให้มีการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน รวมถึง การบรรลุความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ในปี ค.ศ. 2050 และปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero) ภายในปี 2065 ของประเทศไทย

เป้าหมาย SCP 10: มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 10.1: บัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยวที่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อม (Tourism Satellite Account-System of Environmental Economic Accounting: TSA-SEEA)	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	
หน่วยวัด: ล้านบาท	ข้อมูลปีฐาน: 2,873,691 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2562 (ต้นทุนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของภาคการท่องเที่ยว เท่ากับ 215,146)
คำเป้าหมาย: มูลค่าของต้นทุนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของภาคการท่องเที่ยว (SEEA) ลดลงอย่างต่อเนื่อง	
ที่มาและความสำคัญ: ที่ผ่านมประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและหลักการโมเดลเศรษฐกิจ BCG โดยการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติ ชุมชนขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อปกป้อง สงวนรักษาและพัฒนาสิ่งเหล่านี้ให้คนรุ่นหลัง ซึ่งบัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยวที่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อม (Tourism Satellite Account-System of Environmental Economic Accounting: TSA-SEEA) เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเพื่อขับเคลื่อนให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 เป้าหมายย่อยที่ 12.b	
คำนิยาม: • บัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยวที่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อม (Tourism Satellite Account-System of Environmental Economic Accounting: TSA-SEEA) หมายถึง มูลค่าของรายได้จากการท่องเที่ยวที่หักลบมูลค่าของต้นทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เป็นผลมาจากการท่องเที่ยวแล้ว • บัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยว (Tourism Satellite Account : TSA) สามารถแบ่งได้ออกเป็น 7 ตาราง ได้แก่ ตารางที่ 1 การใช้จ่ายจากการท่องเที่ยวขาเข้าประเทศ ตารางที่ 2 การใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย แยกตามผลิตภัณฑ์ ประเภทนักท่องเที่ยว และรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยว ตารางที่ 3 การใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย แยกตามผลิตภัณฑ์และประเภทนักท่องเที่ยว ตารางที่ 4 การใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยทั้งหมดแยกตามผลิตภัณฑ์ ตารางที่ 5 บัญชีการผลิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และตารางที่ 6 อุปทานภายในประเทศและการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศทั้งหมด ตารางที่ 7 การจ้างงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว • บัญชีประชาชาติที่คิดรวมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (System of Integrated Environment and Economic Accounting: SEEA) สามารถแบ่งออกเป็น 4 บัญชี ได้แก่ บัญชีด้านทรัพยากรน้ำ (Water) บัญชีด้านพลังงาน (Energy) บัญชีด้านก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse gas emission) และบัญชีด้านขยะ (Solid Waste)	
วิธีการคำนวณ: บัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยวที่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อม (TSA-SEEA) = บัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยว (TSA) - ต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ (SEEA)	
แนวทางการประเมิน: มูลค่าของผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยว (SEEA) ที่ลดลงจะส่งผลบัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยวที่รวมต้นทุนด้านสิ่งแวดล้อม (TSA-SEEA) เพิ่มขึ้น จะสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติ	

เป้าหมาย SCP 10: มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 10.2: อันดับของดัชนีการพัฒนาการเดินทางและการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Development Index: TTDI) โดยรวม และด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา	
หน่วยวัด: อันดับ	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: อันดับ TTDI ดีขึ้น	
ที่มาและความสำคัญ: ที่ผ่านมประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและหลักการโมเดลเศรษฐกิจ BCG โดยการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติ ชุมชนขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อปกป้อง สงวนรักษาและพัฒนาสิ่งเหล่านี้ให้คนรุ่นหลัง ซึ่งดัชนีการพัฒนาการเดินทางและการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Development Index: TTDI) เป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในหลายด้าน ซึ่งรวมถึงด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ นอกจากนี้ ยังถูกกำหนดเป็นตัวชี้วัดภายใต้แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561 - 2580) ฉบับที่ 5 ประเด็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	
คำนิยาม: ดัชนีการพัฒนาการเดินทางและการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Development Index: TTDI) ที่พัฒนาจากดัชนีความสามารถทางการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว (Travel and Tourism Competitiveness Index: TTCI) เดิม ซึ่งทำการศึกษาโดยสภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF) และจัดทำทุกสองปี โดยมีการจัดอันดับและเปรียบเทียบใน 117 ประเทศทั่วโลก รวมถึงประเทศไทย ซึ่งการจัดทำ TTDI จะให้ความสำคัญกับการฟื้นตัวของภาคการเดินทางและการท่องเที่ยวที่มีผลต่อเศรษฐกิจของโลกภายหลังจากการเผชิญกับการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19	
วิธีการคำนวณ: การจัดอันดับและการให้คะแนนทำโดยสภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum: WEF) และจัดทำทุกสองปี	
แนวทางการประเมิน: อันดับ TTDI โดยรวม และ อันดับ TTDI ด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติที่ดีขึ้นจะสะท้อนให้เห็นถึงผลการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติ	

เป้าหมาย SCP 10: มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 10.3: จำนวนชุมชนที่ได้รับมาตรฐานความยั่งยืนตามเกณฑ์ GSTC	
หน่วยงานรับผิดชอบ: 1. กรมการท่องเที่ยว 2. องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลปีฐาน: พ.ศ. 2567
เป้าหมาย: เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง	
ที่มาและความสำคัญ: ที่ผ่านมประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภาคการท่องเที่ยว เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและหลักการโมเดลเศรษฐกิจ BCG โดยการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรธรรมชาติ ชุมชนขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อปกป้อง สงวนรักษาและพัฒนาสิ่งเหล่านี้ให้คนรุ่นหลัง ซึ่งสัดส่วนมูลค่าการสะสมทุนถาวรเพื่อการท่องเที่ยวในมิติวัฒนธรรมต่อมูลค่าการสะสมทุนด้านการท่องเที่ยวในทุกมิติเป็นตัวชี้วัดหนึ่งที่สำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวบนพื้นฐานของความยั่งยืนของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ ยังถูกกำหนดเป็นตัวชี้วัดภายใต้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2566 - 2570	
คำอธิบายตัวชี้วัด: ● การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) เป็นการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวที่นอกจากจะคำนึงถึงการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจแล้ว ยังต้องคำนึงถึงขีดความสามารถและการดูแลทรัพยากรธรรมชาติ ชุมชนขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพื่อส่งต่อให้แก่คนรุ่นหลัง ในกรณีนี้ หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนและหน่วยงานระหว่างประเทศจึงร่วมกันพัฒนาแนวทางเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะการใช้หลักเกณฑ์ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับแหล่งท่องเที่ยว Global Sustainable Tourism Criteria (GSTC) เพื่อเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจในแนวทางขั้นพื้นฐานของหน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละด้าน ในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวไปสู่ความยั่งยืนที่สามารถถือปฏิบัติได้ ซึ่งครอบคลุมภาพรวมทั้ง 4 มิติ ได้แก่ (1) การบริหารจัดการอย่างยั่งยืน (2) เพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบเชิงลบ ทางสังคม-เศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่น (3) เพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบเชิงลบ ทางวัฒนธรรมแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว (4) เพิ่มผลประโยชน์และลดผลกระทบเชิงลบทางสิ่งแวดล้อม	
วิธีการคำนวณ: จำนวนนับของชุมชนที่ได้รับมาตรฐานความยั่งยืนตามเกณฑ์ GSTC	
แนวทางการประเมิน: จำนวนชุมชนที่ได้รับมาตรฐานความยั่งยืนตามเกณฑ์ GSTC ที่เพิ่มขึ้น จะสะท้อนให้เห็นถึงการดำเนินงานในภาคการผลิตและธุรกิจภาคการท่องเที่ยวที่มีการเติบโตอย่างยั่งยืน	

เป้าหมาย SCP 11: การผลักดันการปฏิรูปกลไกการตลาดของเชื้อเพลิงฟอสซิล โดยคำนึงถึงบริบทของประเทศและผลกระทบต่องานสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 11.1: สัดส่วนของเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลต่อ GDP	
หน่วยงานรับผิดชอบ: สำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง	
หน่วยวัด: ร้อยละ	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: ร้อยละ 0 ภายใน ปี พ.ศ. 2569	
ที่มาและความสำคัญ: การใช้พลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิลมีส่วนสำคัญต่อการเติบโตและการพัฒนาโดยรวมของไทย ภาครัฐจึงมีการให้เงินอุดหนุนเชื้อเพลิง ทั้งในภาคการขนส่ง ครุภัณฑ์ และการผลิตไฟฟ้า เพื่อสนับสนุนการยกระดับสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศ อย่างไรก็ตาม การอุดหนุนดังกล่าวถือเป็นภาระทางการเงินต่อภาครัฐและเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งยังมีส่วนในการกระตุ้นการบริโภคพลังงานที่มากเกินไปจนส่งผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมและยังก่อให้เกิดการปล่อยมลพิษและก๊าซเรือนกระจกมากขึ้น กองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง ดำเนินการตามวัตถุประสงค์เพื่อรักษาเสถียรภาพระดับราคาน้ำมันเชื้อเพลิงในประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมในกรณีที่เกิดวิกฤตการณ์ด้านน้ำมันเชื้อเพลิง ภายใต้กรอบนโยบายการบริหารกองทุนตามที่คณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติกำหนด รวมทั้งมีการทบทวนแผนรองรับวิกฤตการณ์ด้านน้ำมันเชื้อเพลิง	
คำนิยาม: - เงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิล สามารถรวบรวมได้จาก 3 ตัวชี้วัดย่อย ดังนี้ (1) Direct transfer of funds คือ เงินที่รัฐบาลจ่ายให้กับหน่วยงานของรัฐ และองค์กรเอกชนที่มีการดำเนินการด้านพลังงาน ได้แก่ งบประมาณรายปีที่รัฐบาลจัดสรรให้กับกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงใช้ในการบริหารหน่วยงาน รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการต่าง ๆ ของกองทุน (2) Induced transfers คือ เงินอุดหนุนที่รัฐบาลใช้เพื่อปรับลดราคาเชื้อเพลิงฟอสซิลให้กับประชาชน สำหรับประเทศไทย Meta Data ได้แนะนำให้ใช้ค่าประมาณการอุดหนุนที่คำนวณโดย IMF ด้วยวิธี price – gap (3) Tax revenue foregone หรือรายจ่ายภาษี คือรายรับ (ของภาครัฐบาล) ที่สูญเสียไปเนื่องจากข้อกำหนดของกฎหมายที่อนุญาตให้มีการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีเป็นพิเศษ หรืออนุญาตให้เครดิต ลดอัตราภาษี หรือมีภาษีรอการตัดบัญชีได้เป็นพิเศษ ในด้านพลังงาน - มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) คือ มูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายที่ผลิตในประเทศ GDP (การผลิตและการบริโภค)	
วิธีการคำนวณ: $\text{สัดส่วนของเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลต่อ GDP} = \frac{\text{จำนวนเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิล}}{\text{มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)}} \times 100$ $\text{จำนวนเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิล} = \text{Direct Transfers} + \text{Induced Transfers} + \text{Tax Expenditures}$	
แนวทางการประเมิน: การลดลงของเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลจะช่วยลดภาระทางการเงินต่อภาครัฐและเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งยังมีส่วนช่วยให้การบริโภคพลังงานเป็นไปตามความจำเป็น ซึ่งจะส่งผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมและยังก่อให้เกิดการปล่อยมลพิษและก๊าซเรือนกระจกที่ลดลง	

เป้าหมาย SCP 11: การผลักดันการปฏิรูปกลไกการตลาดของเชื้อเพลิงฟอสซิล โดยคำนึงถึงบริบทของประเทศและผลกระทบต่องสิ่งแวดล้อม	
ตัวชี้วัด SCP 11.2: จำนวนชนิดน้ำมันเชื้อเพลิงพื้นฐานของกลุ่มเบนซินและกลุ่มดีเซล	
หน่วยงานรับผิดชอบ: กรมธุรกิจพลังงาน	
หน่วยวัด: จำนวน	ข้อมูลปีฐาน: -
ค่าเป้าหมาย: กำหนดน้ำมันฐานของประเทศในกลุ่มเบนซิน-แก๊สโซฮอล์ 1 ชนิด และกลุ่มดีเซล 1 ชนิด ภายในปี พ.ศ. 2580	
ที่มาและความสำคัญ: แผนบริหารจัดการน้ำมันเชื้อเพลิง (Oil Plan 2023) ได้กำหนดทิศทางการดำเนินการในระยะ 5 ปี (2566-2570) โดยมีแนวทางการบริหารชนิดน้ำมันเชื้อเพลิงในภาคขนส่งด้วยการลดชนิดน้ำมันและส่งเสริมน้ำมันเชื้อเพลิงชีวภาพ โดยในปี พ.ศ. 2567 มุ่งให้เหลือน้ำมันดีเซล B7 เป็นดีเซลหลัก แต่หากผลทดสอบยูโร 5 สามารถใช้กับดีเซล B10 ได้ ก็จะปรับเป็น B10 ในอนาคต ส่วนกลุ่มเบนซินกำหนดให้แก๊สโซฮอล์ E10 และ E20 เป็นเบนซินชนิดหลักภายในปี 2570 ส่วนก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG) และก๊าซธรรมชาติสำหรับยานยนต์ (NGV) ภาคขนส่งมุ่งส่งเสริมให้ราคาเป็นไปตามกลไกตลาด ทั้งนี้การปรับลดชนิดน้ำมันได้คำนึงถึงการสิ้นสุดมาตรการอุดหนุนราคาเชื้อเพลิงชีวภาพของสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงที่กำหนดให้ดำเนินการไม่เกินปี พ.ศ. 2569 เนื่องจากกองทุนน้ำมันฯ จะไม่สามารถนำเงินมาอุดหนุนราคาน้ำมันได้อีกต่อไป และการลดชนิดน้ำมันลงยังจะช่วยลดต้นทุนการผลิตและส่งผลดีต่อการบริหารจัดการน้ำมันในประเทศอีกด้วย	
คำนิยาม: • น้ำมันดีเซล หมายถึง เป็นเชื้อเพลิงชนิดหนึ่งที่ได้จากกระบวนการกลั่นน้ำมันดิบใช้สำหรับเครื่องยนต์ดีเซล โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ (1) น้ำมันดีเซลหมุนเร็ว หมายถึง น้ำมันดีเซลหมุนเร็ว เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้กับเครื่องยนต์ที่มีความเร็วรอบสูง มีความเร็วเกิน 1,000 รอบต่อนาทีขึ้นไป ซึ่งปัจจุบันกรมธุรกิจพลังงานประกาศให้น้ำมัน B7 (น้ำมันดีเซลที่มีส่วนผสมไบโอดีเซลร้อยละ 7 โดยปริมาตร) เป็นน้ำมันดีเซลหมุนเร็ว (2) น้ำมันดีเซลหมุนช้า หมายถึง เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้กับเครื่องยนต์ที่มีความเร็วรอบต่ำ จะต่ำกว่า 1,000 รอบต่อนาที • น้ำมันเบนซินพื้นฐาน หมายถึง น้ำมันเบนซินสำหรับใช้ผสมกับเอทานอลแปลงสภาพ เพื่อผลิตเป็นน้ำมันแก๊สโซฮอล์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ (1) น้ำมันเบนซินพื้นฐานชนิดที่ 1 ได้แก่ น้ำมันเบนซินพื้นฐานสำหรับใช้ผสมกับเอทานอลแปลงสภาพ เพื่อผลิตเป็นน้ำมันแก๊สโซฮอล์ E10 ออกเทน 91 ในสัดส่วน 90 ต่อ 10 โดยปริมาตร (2) น้ำมันเบนซินพื้นฐานชนิดที่ 2 ได้แก่ น้ำมันเบนซินพื้นฐานสำหรับใช้ผสมกับเอทานอลแปลงสภาพ เพื่อผลิตเป็นน้ำมันแก๊สโซฮอล์ E10 ออกเทน 95 ในสัดส่วน 90 ต่อ 10 โดยปริมาตร • น้ำมันแก๊สโซฮอล์ หมายถึง น้ำมันเชื้อเพลิงที่ได้จากการผสมน้ำมันเบนซินพื้นฐานกับเอทานอลแปลงสภาพ โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ (1) น้ำมันแก๊สโซฮอล์ E10 คือ น้ำมันแก๊สโซฮอล์ที่ได้จากการผสมน้ำมันเบนซินพื้นฐานกับเอทานอลแปลงสภาพ ในสัดส่วน 90 ต่อ 10 โดยปริมาตร แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ น้ำมันแก๊สโซฮอล์ E10 ออกเทน 91 และน้ำมันแก๊สโซฮอล์ E10 ออกเทน 95	

(2) น้ำมันแก๊สโซฮอล์ E20 คือ น้ำมันแก๊สโซฮอล์ที่ได้จากการผสมน้ำมันเบนซินพื้นฐานกับเอทานอลแปลงสภาพในสัดส่วน 80 ต่อ 20 โดยปริมาตร (3) น้ำมันแก๊สโซฮอล์ E85 คือ น้ำมันแก๊สโซฮอล์ที่ได้จากการผสมน้ำมันเบนซินพื้นฐานกับเอทานอลแปลงสภาพในสัดส่วน 15 ต่อ 85 โดยปริมาตร
วิธีการคำนวณ: -
แนวทางการประเมิน: จำนวนชนิดน้ำมันเชื้อเพลิงพื้นฐานของกลุ่มเบนซินและกลุ่มดีเซลที่ลดลง สะท้อนถึงความสำเร็จในการเปลี่ยนผ่านรูปแบบการใช้พลังงานของประเทศไทย จากเชื้อเพลิงฟอสซิลไปสู่การใช้พลังงานสะอาดของประเทศไทย ทั้งในด้านการผลิตเชื้อเพลิง แนวทางการใช้เชื้อเพลิง และแนวคิดของผู้บริโภค ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหลายภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคเกษตร เนื่องจากเกษตรกรจำเป็นต้องใช้เชื้อเพลิงเพื่อประกอบเกษตรกรรม และภาคการขนส่ง ซึ่งเป็นตัวชี้วัดถึงความสำเร็จของการขับเคลื่อนการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืนของไทย

แผนขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน พ.ศ. 2567 – 2580

ที่ปรึกษา	นายประเสริฐ ศิริินภาพร	เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
	นายจิรวัฒน์ ระติสุนทร	รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
	นางสาวมณฑนา ศิริวรรณ	ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน

คณะทำงานขับเคลื่อนการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ 12 สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและผลิตที่ยั่งยืน

1. เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประธานคณะทำงาน
2. รองเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รองประธานคณะทำงานที่ได้รับมอบหมาย
3. ผู้แทนสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คณะทำงาน
4. ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา คณะทำงาน
5. ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ คณะทำงาน
6. ผู้แทนกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม คณะทำงาน
7. ผู้แทนกรมบัญชีกลาง คณะทำงาน
8. ผู้แทนกรมวิขาเกษตร คณะทำงาน
9. ผู้แทนกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน คณะทำงาน
10. ผู้แทนสำนักงานกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง คณะทำงาน
11. ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน คณะทำงาน
12. ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น คณะทำงาน
13. ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม คณะทำงาน
14. ผู้แทนกรมอนามัย คณะทำงาน
15. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน คณะทำงาน
16. ผู้แทนสำนักงานสถิติแห่งชาติ คณะทำงาน
17. ผู้แทนสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ คณะทำงาน
18. ผู้แทนสำนักงานทรัพยากรน้ำแห่งชาติ คณะทำงาน
19. ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ คณะทำงาน
20. ผู้แทนตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย คณะทำงาน
21. ผู้แทนมูลนิธิสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย คณะทำงาน
22. ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ คณะทำงาน
23. ผู้แทนกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม คณะทำงาน
24. ผู้แทนกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช คณะทำงาน
25. ผู้แทนกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง คณะทำงาน
26. ผู้แทนองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) คณะทำงาน

27. ผู้แทนกองการต่างประเทศ	คณะทำงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
28. ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และแผนงาน	คณะทำงานและ
เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	เลขานุการ
29. เจ้าหน้าที่กองยุทธศาสตร์และแผนงาน	คณะทำงานและ
เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะผู้ดำเนินการ	นางสาวนิชนันท์	ทัดแก้ว	ผู้อำนวยการกลุ่มงานวิเคราะห์มาตรการ
	นางสาวชนากานต์	ต่างจิตร์	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ
	นางสาวณัฏฐากาญจน์	เทียนกระจ่าง	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการ
	นางสาวกมลวรรณ	ปิยะโต	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมปฏิบัติการ
	นางสาววพิมพ์ชนก	อิงเจริญสุนทร	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน

เผยแพร่โดย

กลุ่มงานวิเคราะห์มาตรการ กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
 สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 เลขที่ 118/1 อาคารทิปโก้ 2 ถ. พระรามที่ 6
 แขวงพญาไท เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร 10400
 โทรศัพท์ 02-256-6611, 02-256-6612

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning

118/1 อาคารทีปโก 2 ถนนพระรามที่ 6 แขวงพญาไท
เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400